MERAKI

DO SOMETHING WITH SOUL, CREATIVITY OR LOVE

VALIA KOONAMBAIKULATHAMMA
COLLEGE OF ENGINEERING & TECHNOLOGY

18 -02 -2026

OFFICIAL RELEASING OF THE COVER PAGE

VKCET

VALIA KOONAMBAIKULATHAMMA College of Engineering and Technology

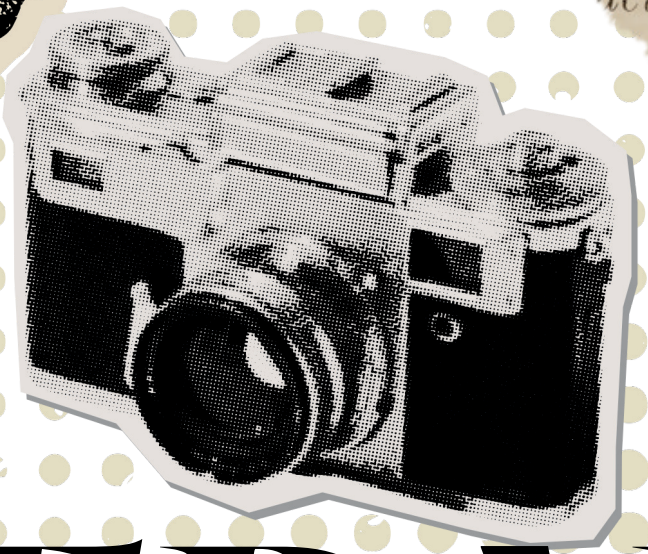

MERAKI

Begins

OUR LEADING LAMP

SRI. M. NATARAJAN

FOUNDER

‘With the blessings of Valia Koonambaikulathamma, we strive to build and sustain a meritorious and benevolent educational environment”.

MANAGEMENT

SRI. ANEESH KUMAR A.
SECRETARY

SRI. GOPALAKRISHNAN S.
PRESIDENT

SRI. SUJI S.
VICE PRESIDENT

SRI. SUJITH S.
JOINT SECRETARY

SRI. SURESHBABU S.
TREASURER

EDITORIAL BOARD

MR. SWAROOPJITH S.
STAFF EDITOR

MR. VAISAKAHAN B.
STAFF SUB EDITOR

MRS. JEENA V. R.
STAFF SUB EDITOR

VIGNESH KRISHNAN R.K.
STUDENT EDITOR

GOWRY G.
STUDENT SUB EDITOR

ABHAI KUMAR
STUDENT SUB EDITOR

HENA SUHRA M.J.
STUDENT CO-ORDINATOR

EDITORIAL BOARD MEMBERS

MRS. ANUSHA P U

MR .ANOOP KRISHNA C

MRS. AHNA NOUSHAD

MR. MUHAMMED HIJAS

MRS. CHINNU A S

MR. VISHNU V

ADITHYA LS

ASWATHY S

BIMAL KRISHNAN

JEEVANAND R N

OUTSOURCING TEAM

ABHAI A
PHOTOGRAPHER

ATHUL AJAYAN
DESIGNER

MESSAGE

വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് പുസ്തകങ്ങളിലെ അറിവിൽ മാത്രമല്ല, ജീവിതത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്ന വിവിധ അനുഭവങ്ങളിലും കഴിവുകളിലും അത് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ അക്കാദമിക് മേഖലയിൽ മാത്രമല്ല, സാംസ്കാരിക, സാങ്കേതിക, സാമൂഹിക മേഖലകളിലും മികച്ച പ്രകടനം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നുവെന്നത് 'മെറാക്കി'യിലൂടെ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നത് അഭിമാനകരമാണ്. എല്ലാവർക്കും ഭാവിയിൽ മികച്ച നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിക്കാനാകട്ടെ.

സ്നേഹപൂർവ്വം,

അനീഷ് കുമാർ. എ
സെക്രട്ടറി

SRI. ANEESH KUMAR A.
SECRETARY
VKCET MANAGEMENT

MESSAGE

We, one and all members of VKCET family feels very happy to acknowledge that our 2025-2026 academic year students are publishing an Annual Magazine MERAKI for this academic year. Magazine is the reflection of, colourful student life and innovations of youth. May the next generation engineering students shall view your dreams in a replenished mode, so that your juniors can follow the way you cleared for them. I wish all the best to all students & all the staff members behind this creative endeavor.

MR. SUMITH SUGATHAN
EXECUTIVE DIRECTOR
VKCET

MESSAGE

Welcome to Valia Koonambaikulathamma College of Engineering and Technology (VKCET), one of the leading engineering colleges in South Kerala. The institution gives special attention to outcome-based education and provides sufficient facilities and a conducive environment to ensure quality education. We are committed to following student-centric approaches that create an effective teaching-learning environment. VKCET continuously strives to improve the quality of education through innovative practices in teaching and learning. Our students are encouraged to participate in lifelong learning, innovation, sports, games, and arts for their holistic development. We provide other amenities for maintaining our students' health and mental ability. In view of its founder's vision, VKCET emphasizes becoming a center of excellence in engineering and technology in a short period of time.

I congratulate the team of students, faculty, and article contributors for their efforts that have led to the realization of this magazine. Thank you.

DR . BENNY JOSEPH
ASSISTANT DIRECTOR
VKCET

MESSAGE

അക്കാദമിക മികവിനൊപ്പം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വ്യക്തിത്വ വികസനവും സൃഷ്ടിപരമായ പ്രകടനങ്ങളും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുക എന്നത് ഏതൊരു വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനത്തിന്റെയും പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. 'മെറാക്കി'യിലൂടെ നമ്മുടെ കോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അക്കാദമിക - സർഗ്ഗാത്മക കഴിവുകളും ആശയങ്ങളും പാരമ്യത്തിൽ ഇവിടെ പ്രതിഫലിക്കപ്പെട്ടതിൽ എനിക്ക് അഭിമാനമുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും എല്ലാവിധ ഭാവുകങ്ങളും നേരുന്നു.

സ്നേഹപൂർവ്വം,

Dr. ശ്രീരാജ്.പി
പ്രിൻസിപ്പൽ

DR. SREERAJ P.
PRINCIPAL
VKCET

MESSAGE

I am very happy to acknowledge that the Valia Koonambaikulathamma College of Engineering and Technology (VKCET), Chavarcode, Thiruvananthapuram, is publishing a magazine, 'Meraki' for the academic year, 2025 - 2026. I wish all the best to all the students and the entire team behind this creative endeavours.

DR.T.PARAMESHWARAN PILLAI
M.E.,PH.D.
Assistant Professor
DEPT. OF MECHANICAL ENGINEERING
BIT CAMPUS, ANNA UNIVERSITY,
TIRUCHIRAPPALLI

MESSAGE

Given the time spent in regular academic classes, students often find it difficult to spare time for creativity, imagination, and expression of ideas. The publication of a magazine like "Meraki" provides them with a valuable platform to express their thoughts, ideas, and imagination through art and creative works filled with emotion and originality. Meraki truly reflects the spirit that learning is not confined to classrooms and textbooks alone. Thoughts and ideas can also be expressed through vibrant colours and creative lines. The most notable aspect of this magazine is that it is a collective effort by the students. Every artwork and article in this magazine showcases the students' creativity and self-expression. Each page of "Meraki" connects directly with the readers, as it is created with love and the voice of the soul.

I express my heartfelt appreciation to the students and the editorial team for their sincere efforts in compiling and publishing this magazine. I wish Meraki continued success as a platform for students to portray their ideas and artistic expressions. May "Meraki" keep growing and become a space where every student feels encouraged to express themselves freely.

DR. NIGARIKA KUMARI
Assistant Professor
Dept of Economics, A . N College
Patliputra University, Patna

MESSAGE

വർത്തമാന ജീവിതചര്യ പലപ്പോഴും ഉപരിതലവ്യാപ്ത്തിമാത്രം കാണുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു യാന്ത്രികപ്രക്രീയയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇത് നമ്മുടെ അന്തരാത്മാവിനെയും അതിന്റെസമർപ്പണബോധത്തെയും നിഷ്ക്രിയമാക്കുന്നു അഭികാമ്യമല്ലാത്ത ഈ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് നമ്മളേവരേയും അതുവഴി സാധ്യമാകുംപോലെ സമൂഹത്തെയും സമ്പൂർണമായി വീണ്ടെടുക്കുവാനുള്ള ഒരു ചെറിയ ശ്രമമാണ് 'മെറാക്കി' എന്ന പദത്തിലധിഷ്ഠിതമായി വി കെ സി ഇ റ്റി കുടുംബം പ്രത്യേകിച്ച്

വി കെ സി റ്റി യിലെ യുവജനത വിഭിന്ന സർഗ്ഗപദ്ധതികളിലൂടെ ഏവരുടെയും മുന്നിലവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മാഗസിൻ നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. മെറാക്കി'യുടെ ആശയങ്ങൾ നാമേവരും ശരിയായനുപാതത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുക വഴി നമ്മിലും തദ്വാര സമൂഹത്തിലും രൂഢമൂലമായ പരിവർത്തനത്തിന്

സാഹചര്യമൊരുങ്ങട്ടെയെന്ന് പ്രത്യാശിച്ചുകൊണ്ട് ‘മെറാക്കി' യെ അനുവാചക സമൂഹത്തിന് സന്ദേശമായ് ചർച്ചക്കുള്ള ഹേതുവായ് സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. SWAROOPJITH S.
Assistant Professor
Staff Editor

MESSAGE

വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു വ്യക്തിയുടെ ബുദ്ധിയെയും കാഴ്ചപ്പാടിനെയും മാത്രമല്ല, അവന്റെ ഉള്ളറയെയും ചിന്തകളെയും ഒരുപോലെ വികസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു തുടർച്ചയായ യാത്രയാണ്. ക്ലാസ് മുറികളിൽ നിന്നും പരീക്ഷകളിൽ നിന്നും മാത്രം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല യഥാർത്ഥ പഠനം; ആശയങ്ങൾ പങ്കിടുമ്പോഴും അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോഴും സൃഷ്ടികൾ രൂപപ്പെടുമ്പോഴും അതിന് പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. ഈ കോളേജ് മാഗസിൻ അത്തരം ഒരു വേദിയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്തകൾക്കും അനുഭവങ്ങൾക്കും കൽപ്പനകൾക്കും ശബ്ദം നൽകുന്ന ഒരു ശ്രമം. സാഹിത്യം, കല, ശാസ്ത്രം, സാമൂഹിക അവലോകനങ്ങൾ - എല്ലാം ഒരുമിച്ച് ചേരുന്ന ഈ പേജുകൾ നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ ഒരു രേഖയായി മാറുകയാണ്.

ഇവിടെയുള്ള ഓരോ ലേഖനവും കവിതയും ചിത്രവും, അത് സൃഷ്ടിച്ച മനസ്സിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തതകളാണ് നമ്മുടെ ശക്തി; വിവിധ ചിന്തകളാണ് നമ്മുടെ സമ്പത്ത്. പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കാനും കേൾക്കാനും പഠിപ്പിക്കുന്ന ഈ സംരംഭം, വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതത്തിന്റെ ഓർമകളായി നാളെയിലേക്ക് കൈമാറപ്പെടും.

ഈ പേജുകൾ വായനക്കാരനിൽ ചിന്ത ഉണർത്തുകയും, പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്ക് വഴി തുറക്കുകയും, വിദ്യാർത്ഥി മനസ്സുകളുടെ സൃഷ്ടിപരമായ സാധ്യതകൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ.

VIGNESH KRISHNAN R.K.
Student Editor

It is a proud moment to present this edition of our magazine, a true reflection of student creativity and teamwork.
I sincerely thank everyone who contributed their ideas and efforts. May this inspire all to express, create, and grow together.

HENA SUHRA MJ

STUDENT COORDINATOR

Being part of the editorial team has been a valuable experience.
This magazine showcases the voices and creativity of students. We hope it inspires you to share your thoughts and ideas confidently.

ABHAI KUMAR

STUDENT SUB EDITOR

"I feel honored to have suggested the name "Meraki" for our college magazine. The word reflects passion, creativity, and the love we put into our work. I believe it beautifully represents the spirit and talent of our students."

BINIL VINOY

MAGAZINE TITLE CREATOR

"Designing the cover page for this magazine was a great experience for me. I tried to reflect the creativity and energy of our college through the design, and I'm grateful to have been part of Meraki."

ABHIRAMI S.

COVER PAGE DESIGNER

HEAD OF THE DEPARTMENTS

DEPARTMENT OF MECHANICAL ENGINEERING

DEPARTMENT OF CIVIL ENGINEERING

DEPARTMENT OF ELECTRONICS AND COMMUNICATION ENGINEERING

DEPARTMENT OF ELECTRICAL AND ELECTRONICS ENGINEERING

DEPARTMENT OF COMPUTER SCIENCE & CYBER SECURITY ENGINEERING

DEPARTMENT OF APPLIED SCIENCE

NON TEACHING STAFFS

താളുകളിലൂടെ

MERAKI: INKED WITH EMOTIONS

1. സൂര്യഗ്രഹണം (Poem) 2
2. കലാരത്നമീ കലാലയം (Poem) 3
3. Drawings 4
4. അമ്മയ്ക്കായി (Poem) 5
5. The Moon Untold (Poem) 6
6. Art 7
7. മൊഴികളിൽ തുടക്കം (Poem) 8
8. Memory (Poem) 9
9. Between Deadlines and Dreams (Poem) 10
10. Drawings 11
11. Beauty of Nature(Poem) 12
12. You are the One (Poem) 13
13. Drawings 14
14. നിലാവ് (Poem) 15
15. The Quite Journey (Poem) 16
16. പെയ്തൊഴിയാത്ത സൗഹൃദം (Story) 17
17. നിനക്കായി മാത്രം (Poem) 18
18. Between Classes and Dreams (Poem) 19
19. കാവ്യജാലകത്തിലൂടെ (Poem) 20
20. Drawings 21
21. സ്വപ്നം (Poem) 22
22. Treasure of Salty Tears (Poem) 23
23. Drawings 24
24. Tree (Poem) 25
25. Drawings 26
26. The Melody of My Mother Tongue (Poem) 27
27. Hope (Poem) 28
28. Drawings 29
29. ഒരു ഹൃദയം തിരിച്ചറിഞ്ഞ പ്രണയം (Poem) 30
30. The Quiet Corner (Poem) 31
31. Margins of Becoming (Story) 32
32. Drawings 35
33. The Unfinished Bench (Story) 36
34. വീണ്ടും ക്യാമ്പസിലേക്ക് :2036-ൽ ഒരു പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ അനുഭവം (Story) 37
35. നാളയെ സ്വപ്നം കാണുന്ന നാം (Story) 39
36. Not Just A Degree (Story) 40
37. Drawings 41
38. Drawings 42
39. Sweetness under the Mango (Story) 43
40. Untold Love (Poem) 45
41. ഒരു ഹൃദയം തിരിച്ചറിഞ്ഞ പ്രണയം (Story) 46
42. Photography 47
43. ഓർമ്മകളിൽ അലിഞ്ഞ ഓളങ്ങൾ (Story) 48
44. Drawings 50

46. തോരാമഴ (Story) 51
47. Photography 55
48. The Bookworm (Story) 56
49. Photography 60
50. നിഴൽ (Story) 61
51. Photography 63
52. .സീം(SEEM):യുവതലമുറയുടെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ (Story) 64

MERAKI: MOMENTS THAT MATTER

53. Christmas celebration 66
54. Prayan 2025 67
55. Brahmayuaga (the onam celebration) 72
56. NSS Rudhirasena 74
57. SPORTS 77
58. Sports Report 2025 78
59. Football 80
60. Cricket 81
61. Kabbadi 82
62. KHO-KHO 83
63. Volley Ball 84
64. IEDC 2025 85
65. IEDC Committee Members 86
66. Hackfest 2025 87
67. RETRO the ethnic day 2025 88
68. Women Empowerment program 2026 93

MERAKI: HALL OF ACHIEVEMENTS

69. Inspirational Stars 65
70. 7th Sem Topper CGPA 10 96
71. Travelogue 97
72. അഭൗമ ചിത്രങ്ങളുടെ രാജശിൽപ്പി (Interview) 100
73. ചിറകുള്ള ചിന്തകൾ (Interview) 109
74. പുതിയ തലമുറയുടെ പഠനയാത്രകൾ (Interview) 117
75. Decarbonization in India:A Technology-Driven Transition (Article) 124
76. Placed students 2025 from VKCET 126

THE LEGACY BATCH

76. S8 ECE 128
77. S8 ME 129
78. S8 EEE 130
79. S8 CSE 131
80. S8 CE 132

MERAKI
INKED WITH EMOTIONS

SWAROOPJITH S
ASSISTANT PROFESSOR ,
ECONOMICS

സൂര്യഗ്രഹണം

കടപയാദിയിലൂടുപാകിയനവസംഖ്യയിലേ
ക്കുട,നൊന്നുചാടിച്ചനന്തരമതിനോടതുപെരുക്കി
-യതിൽനിന്ന,മാന്തമൊഴിഞ്ഞറുപത്കരുക്ക
ളൊതുക്കിയാലുരുത്തിരിഞ്ഞിടുംപഴക്കമുള്ളൊരു
വരദതൻജിഹ്വാമുഖവൈഖരിവന്നുപതിച്ചയെൻസ്വാന്തതട
മിന്ന്,പൊള്ളിപ്പുകഞ്ഞുപൊട്ടിയൊഴുകിയവേളയിൽ,
ഘനമൗനവാത്മീകത്തിനുള്ളിലേക്കുനുഴഞ്ഞുഞാനിളവേൽക്കവേ,
അഗ്നിയചലക്കുഴമ്പായിടുമാ, പൊരുളാംശൃംഖലയിലൊരുകണ്ണി
എന്നന്തികേപൂകിയ മാത്രയിലാമൗനവാത്മീകമുടഞ്ഞടിഞ്ഞു. കണ്ണികൾ
പിന്നെയും പിന്നെയുമെത്തി ദൃഢമാകവേ

വണ്ണമേറിടുംലാവപ്രവാഹമേറ്റിടും വിസ്ഫോടനങ്ങളേറിവന്നു.
ചക്കേത്,ചുക്കേത്,ചക്കതൻമരമേതെന്നറിയാത്ത,തനയർത,ന്നീമൃയാ-
വിനോദചതുരതപാർത്തിട്ടിന്ന്, ശാർദ്ദൂലമലസമലസമായ് മയങ്ങിടുന്നു.
കാരിരുമ്പിൻകരുത്താവാഹിച്ചീ, രണഭൂവിൽ,പരിചയേതുമില്ലാതെ
നിൽക്കുവാനാധാരമാം മൂലകന്ദവേരുകളീവേള എരിഞ്ഞടങ്ങിയല്ലോ.
ചടച്ചുപോയ്, ഉണ്മതൻ സൂര്യൻ, ഗ്രഹണനിഴലിനാൽഅതെ.....
ശക്തിയുണരട്ടെ, ഉണ്മതൻ സൂര്യത്തിടമ്പുടൻതെളിഞ്ഞുയർന്നിടും.
ഉടനിടിഞ്ഞാകാരവിഹീനമായിടുംസൈകത
-തടത്തിൽപടച്ചകൈതവഛായപടർന്നമേട,

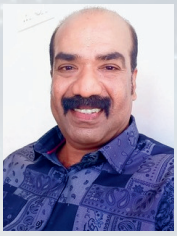

Rajesh Dharma
LAB Assistant , CE

കലാരന്തമീ കലാലയം

ക്ഷേത്രാങ്കണം പോൽ പവിത്ര കലാലയം
നക്ഷത്രമനസ്സുകൾ നിറയും പ്രഭാലയം മഹിത
കൂനമ്പായിക്കുളത്തു ദേവീക്ഷേത്രം
വിദ്യാദേവിയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചയാദരം

ചരിത്രമായുണരുന്ന മഹനീയ കാലമേ,
ചിത്രകാരൻ ഞാൻ, ലാബിലൊരു സേവകൻ
ഹരിതമനോഹര ഗ്രാമാർദ്ര ചിന്തയാൽ
വർണ്ണിച്ചുപോകുന്നു സ്വപ്ന വസന്തമായ്

സിവിൽ വിഭാഗത്തിലെൻ കർമ്മ സാന്നിദ്ധ്യവും
മുകിൽത്തിളക്കത്തിൻ കലാലയ ലോകവും
നുകരുന്നു വർണ്ണപ്പറവകൾ പ്പോലെത്ര
വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രിയ ഭാവിതൻ നന്മകൾ.
സഹവർത്തകർ സ്നേഹ സൗഭാഗ്യസോദരർ

ഭാഗ്യതാരങ്ങളായ് നിറയുന്ന സ്നേഹിതർ
മേലധികാരികൾ മഹനീയ മാതൃകാ-എല്ലാം
ദേവിതന്നനുഗ്രഹാശംസകൾ
വിദ്യാവിലാസിനീയവിടുത്തെ മേന്മകൾ
സാദരമോർത്തു വണങ്ങുന്നുദയമായ്
നിത്യമുണരുന്നു സരസ്വതീക്ഷേത്രവും

എത്ര വസന്തകൗമാരങ്ങളിതുവഴി വന്നുപോയ്
രമ്യമായ് മാറ്റിയാ, ഭാവിയും സ്തുത്യർഹ
സേവകരെന്നുമദ്ധ്യാപകർ കൃത്യമായെത്തുന്ന
വിദ്യാർത്ഥി ലോകവും.

മാനേജ്മെന്റിനുള്ളാത്മാർത്ഥ ഹൃത്തടം നിത്യം
തെളിക്കുന്നുദയ പ്രദീപകം നിത്യ നിത്യം
തിളങ്ങട്ടെമഹിതാലയം
ഹൃത്താൽ നമിക്കുന്നു. ദേവീ സമാദരം

Abhinav P
S6 , ME

Arunima D
S2 , CY

Sujatha S
LAB Assistant , ECE

അമ്മയ്ക്കായ്

ഭൂമിതൻ അമ്മ വാനിൽ
അണയുമ്പോൾ അന്യോന്യം
സ്നേഹിച്ചും പരസ്പരം
നാം എന്തിനോ വേണ്ടി
പരതി നടക്കുമ്പോൾ
എല്ലാം മറന്നുപോം ജീവിതങ്ങൾ
വൃദ്ധസദനങ്ങൾ വാനിൽ
തുറക്കുമ്പോൾ തള്ളിക്കളയുന്ന
പെറ്റമ്മയെ നാം
ജീവിത ഭാണ്ഡവുമേറിയ
യാത്രയിൽ ഒന്നു തിരിഞ്ഞു
നോക്കിയിടുക നാം പണം
എന്ന മിത്രത്തെ തേടി നടക്കുമ്പോൾ
അറിയാതെ ബന്ധങ്ങൾ നിലച്ചു പോകുന്നു
ഓരോ ദിനവും
കടന്നുപോയിടുമ്പോൾ ഓർത്തിടുക
നാം ഏവരും പെറ്റമ്മ
എന്നൊരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ

Nanditha Raj J
S8 CSE

THE MOON, UNTOLD

The moon looks very lonely,
looking grand in the vast night sky
Who is to hear her sorrows, who is
to tug her to sleep

She looks so pale, as if she is
almost about to explode with
all her secrets, yet makes those
gazing at her happy to dream
about the faraway lands...

Those longing eyes are her
only companions, Yet they
don’t know her poise Or is
she only destined for her
poise?

Abhirami S
S4 , CY

Binil
S4 ,CE

Neeraja S Bose
S8 , EEE

മൊഴികളിൽ തുടക്കം

പ്രഭാതത്തിൽ കിരണങ്ങൾ ഉണരവേ
നടപാതതൻ വീഥിയിൽ പാദങ്ങൾ പതിയവേ..
പിന്നിൽ നിന്നായ് മൊഴിതൻ ശബ്ദം,
പൊഴിച്ചൊരാൾ അരികിലായ് വന്നിതാ നിൽപ്പൂ.

ഞാൻ എൻ കാതുകൾ ശ്രവിച്ച സ്വരം
എന്നിൽ ഏതോ കുളിരായ് മാറവേ...
ആരെന്നു ചോദിച്ചു തമ്മിൽ അറിഞ്ഞു
അവിടെ നാം ഒന്നായ് പാദങ്ങൾ ചലിക്കവേ..

എൻ ജീവിതത്തിൽ പുതുനാമ്പുകൾ മൊട്ടിട്ടു..
എൻ സ്വരങ്ങൾ അവനിൽ പുഞ്ചിരി നിറച്ചു..
നാം തമ്മിൽ ഒന്നായ് സഞ്ചരിച്ചും, മിഴികളാൽ
കഥ പറഞ്ഞും, കാതുകൾ മൊഴികളാൽ
നിറഞ്ഞും, സ്വരങ്ങളാൽ പുഞ്ചിരി തൂകി
ഇതാ നാം ഒന്നായ് മാറവേ...

ജീവനായ് എൻ മനസ്സിൽ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി
അവനിൽ ഞാൻ നിലാവായ് മാറവേ
അവളിലോ അവൻ സൂര്യനായ് പ്രകാശം നിറച്ചു..
എൻ മനം ഇതാ നിനക്കായ് തുടിക്കുന്നു
അവൻ അവളിൽ സ്നേഹത്തിൻ
വിത്തുകൾ പാകവെ
അവളോ അവനിലായ് അലിഞ്ഞുവെന്നോ

ജീവിതയാത്രയിൽ ഒന്നിച്ചു തുഴഞ്ഞു പോയ്അവർ
ഇരുവരും മൊഴികളാൽ കഥ പറഞ്ഞു...
മൊഴികളാൽ പാദങ്ങൾ ചലിപ്പിച്ചു...
അവർ ഇതാ ഒന്നായി മന്ത്രിച്ചു നിന്നുവെന്നോ...
മൊഴികളാൽ തുടക്കം... മിഴികളാൽ മടക്കം

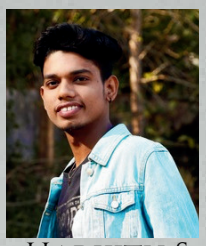

HARIJITH S
S6, ME

MEMORY

Once,
in moments of loneliness, memories come back again.
They quietly touch the heart and bring old feelings with them.

Tears fall without a sound, pain hides behind a smile,
and the heart pretends to be strong even when it is tired.

The love that once lived inside still waits silently,
hoping for a small sign, a single moment of warmth.

Even today,
that memory remains the samesoft deep,
and never leaving.

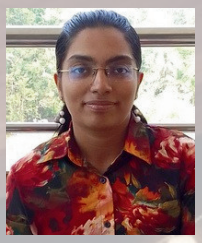

Naema Mohammed Rafiq
S6 CSE ,

BETWEEN DEADLINES AND DREAMS

In corridors where ideas quietly compete, We prototype our futures, line by line.
Between deadlines and dreams, we learn to meet The discipline of thought with hope by design.

Chalk dust settles on questions not yet solved, While curiosity drives the late-night light.
Here, logic blends with art, skills are evolved, And persistence turns effort into insight.

We fail forward, iterate, refine, rebuild, Learning that progress is rarely linear.
Each challenge faced becomes a strengthened shield,
Each doubt replaced by vision growing clearer.

This campus is more than brick and routine It's a launchpad for minds ready to rise.
From shared ambitions, leaders are seen, Quietly shaping tomorrow's enterprise.

So we walk on prepared, resilient, aware Not finished products, but works in flow.
Between who we are and who we'll dare to be, College teaches us how to grow.

Jenna Maria Jackson Netto
S2 , CY

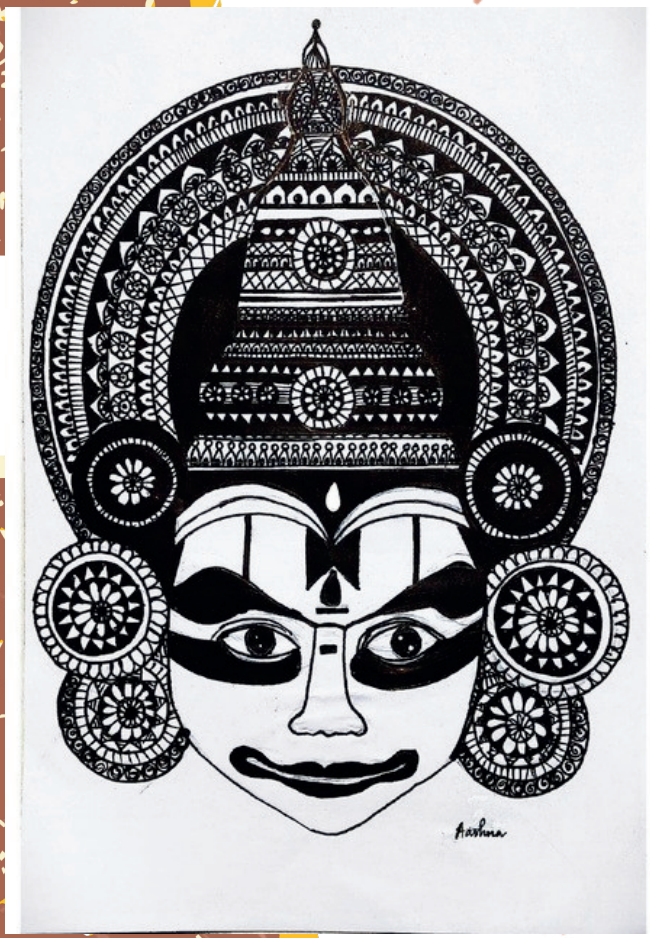

Ashna Sanil
S4 , CY

Beauty of the Nature

Aiswarya A S
S6 , CE

The golden sun begins to rise,
Painting colors across the skies. Soft winds whisper through the trees, Dancing gently with the breeze. Mountains stand so proud and tall, Watching rivers splash and fall. Birds sing sweetly in the air, Spreading music everywhere. Flowers bloom in bright array, Smiling at the light of day. Nature shows its love so true, In every drop of morning dew. Let us care for earth so bright, Keep it clean and full of light.

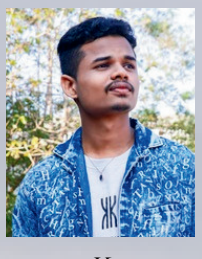

Vighnesh Krishnan
RK S6 , ME

YOU ARE THE ONE

I thought you were the one for me,
The reason I gave my soul so free. But
you can't seem to understand Who I am,
or where I stand.

When I am lost in darkest night,
I hoped you'd be my guiding light.
A ray of hope, so pure and true
But now I know, I'm not for you.

You don't wish for me to stay,
And so, I feel I've lost my way.
Thoughts of ending it draw near,
Yet love holds back my deepest fear.

For there's someone who still believes
Who smiles at me, and gently grieves.
I can't let them bear this pain,
Though my heart cries out in vain.

You were the dream I held so tight,
Now faded into endless night
Still, I try to breathe, to cope
With a shattered soul and fading hope.

I carry a stone within my chest,
A silent ache, a heart at rest.
Go, and find your joy a new
But know I lived and loved for you.

Forever yours, in silent grace,
I live for you... in every place.

Siva soorya A
S2 , CE

Nyle S
S6 , ME

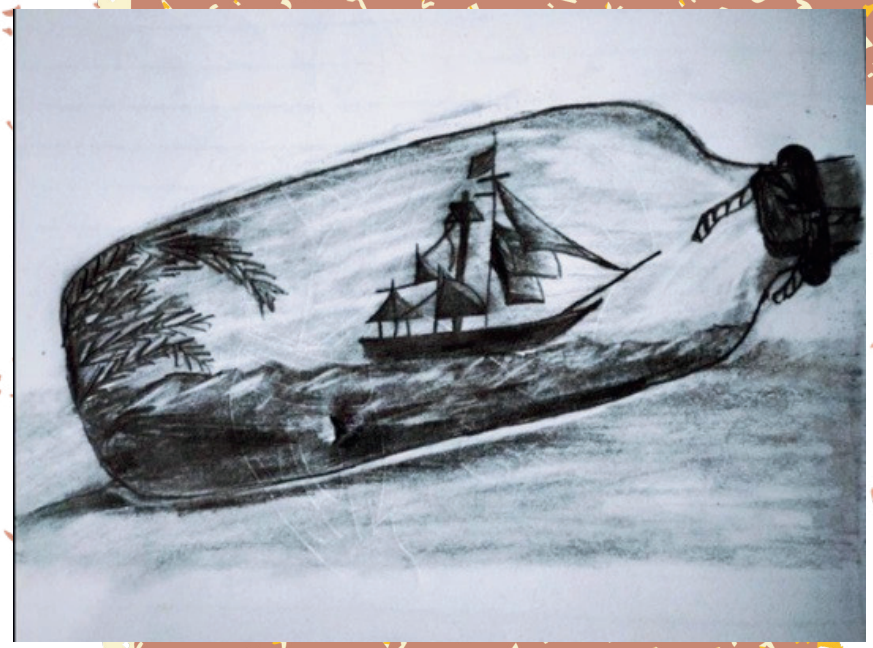

FATHIMA A
S6 , CE

നിലാവ്

രാത്രിയുടെ കറുത്ത മടിയിൽ
ഒരു വെള്ളത്തുള്ളിയായി പ്രത്യക്ഷപെടും
ലോകത്തിന്റെ ശബ്ദം
ഒലിച്ചുപോകുമ്പോഴും
നിശബ്ദത കൊണ്ട് ജ്വലിക്കും
തളർന്ന മനസ്സുകളയുടെ ജനാലയിൽ
നിശബ്ദത പരത്തും
കരഞ്ഞ കണ്ണുകളുടെ അരികിൽ വന്ന്
പ്രകാശം പരത്തും

ദൂരെ നിന്ന് സ്നേഹിക്കുന്ന
ഒരു നിശബ്ദ സുഹൃത്ത്
ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ വഴികളിൽ നടക്കുമ്പോഴും
കൂടെയുണ്ടാകുന്ന സുഹൃത്ത്
പറയാതെ പറയുന്ന പ്രതീക്ഷപോലെ
വീണ്ടും വീണ്ടും ജനിക്കുന്ന വെളിച്ചം.

SHIRIN SULTHANA
S6 , CE

THE QUIET JOURNEY

Life is a road of rising sun, Of battles lost and battles won. A silent tear, a laughing face, A hurried step, a steady pace.

It bends like rivers to the sea, Yet carves its path so quietly. Through storms that test the fragile heart, And blooming days that heal the dark.

Some dreams will fade like evening light, Some stars will guide you through the night. Each fall will teach your soul to stand, Like seeds that grow in broken land.

Life is not gold or shining fame, Nor perfect wins in every game. It lives in moments soft and small — A helping hand, a hopeful call.

So walk it brave, though unsure and slow, Let kindness be the light you show. For life is less of what you gain, And more of love you leave behind again.

പെയ്തൊഴിയാത്ത സൗഹൃദം

Aswathy S Anilkumar
S6,CE

കോളേജ് ക്യാമ്പസിലെ ആ വലിയ ഗുൽമോഹർ മരച്ചുവട്ടിൽ ആര്യൻ തന്റെ ഗിറ്റാറിൽ പുതിയൊരു ഈണം മീട്ടുകയായിരുന്നു. ചുറ്റും അവനെ ആരാധനയോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം സുഹൃത്തുക്കൾ. നഗരത്തിലെ വലിയൊരു വ്യവസായിയുടെ മകനായ ആര്യന് ജീവിതം ഒരു പാട്ടുപോലെ സുന്ദരമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ആ ആൾക്കൂട്ടത്തിനിടയിലും ആര്യന്റെ കണ്ണുകൾ തിരഞ്ഞത് ദൂരെയുള്ള ലൈബ്രറി വരാന്തയിൽ ഇരിക്കുന്ന ദേവനെയായിരുന്നു. ദേവൻ - ഒരു സാധാരണ കർഷകത്തൊഴിലാളിയുടെ മകൻ. കീറിത്തുടങ്ങിയ ബാഗും തേഞ്ഞ ചെരുപ്പും അവന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആര്യന്റെ സംഗീതത്തേക്കാൾ വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതായിരുന്നു ദേവന്റെ ബുദ്ധിശക്തി.

ഒരു ദിവസം കനത്ത മഴ പെയ്തപ്പോൾ ഇരുവരും കോളേജ് വരാന്തയിൽ ഒറ്റപ്പെട്ടുപോയി. "നീയെന്തിനാ ദേവാ എപ്പോഴും ഇങ്ങനെ മാറി നിൽക്കുന്നത്?" ആര്യൻ ചോദിച്ചു.

ദേവൻ പുറത്തെ മഴയിലേക്ക് നോക്കി പറഞ്ഞു, "ഈ പെയ്യുന്ന മഴ നിനക്ക് ആസ്വദിക്കാനുള്ള സംഗീതമായിരിക്കും ആര്യൻ, പക്ഷേ എനിക്കിത് എന്റെ വീടിന്റെ ചോരുന്ന മേൽക്കൂരയാണ്. നമ്മുടെ ലോകങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരുപാട് ദൂരമുണ്ട്."

ആര്യൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പക്ഷേ ആ വാക്കുകൾ അവന്റെ ഉള്ളിൽ തറച്ചു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ദേവൻ കോളേജിൽ വരുന്നത് നിർത്തി. അവന്റെ അച്ഛന് വയലിൽ പണിക്കിടെ വീണ് പരിക്കേറ്റുവെന്നും, ചികിത്സയ്ക്ക് പണമില്ലാതെ ദേവൻ പഠനം നിർത്തുകയാണെന്നും ആര്യൻ അറിഞ്ഞു.

മറ്റാരും അറിയാതെ ആര്യൻ ദേവന്റെ വീട്ടിലെത്തി. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഗിറ്റാറും വിലകൂടിയ വാച്ചും വിറ്റ് കിട്ടിയ പണം അവൻ ദേവന്റെ അമ്മയുടെ കയ്യിൽ ഏൽപ്പിച്ചു. "ഇത് ദേവന്റെ പഠനത്തിനുള്ളതാണ്. അവൻ തോറ്റുപോയാൽ തോൽക്കുന്നത് നമ്മുടെ സൗഹൃദമാണ്," എന്ന് പറഞ്ഞ് ആര്യൻ മടങ്ങി.

പിന്നീട് നടന്ന പരീക്ഷയിൽ ദേവൻ കോളേജിൽ ഒന്നാമനായി. ആര്യൻ സന്തോഷം കൊണ്ട് അവനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു. തന്റെ സഹായത്തെക്കുറിച്ച് ആര്യൻ ഒരിക്കലും അവനോട് പറഞ്ഞില്ല.

വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം ആ പഴയ കോളേജ് ക്യാമ്പസിൽ ഒരു വിദേശ കാർ വന്നുനിന്നു. അതിൽ നിന്നിറങ്ങിയത് ഒരു പ്രശസ്ത സംഗീതജ്ഞനായ ആര്യനായിരുന്നു. തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ നിൽക്കുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തിന് നടുവിൽ ആ ജില്ലയുടെ കളക്ടറായി ദേവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ദേവൻ ആര്യന്റെ കൈകൾ ചേർത്തുപിടിച്ചു. അവന്റെ കയ്യിലെ പഴയ വാച്ചിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇപ്പോൾ പുതിയൊരു വാച്ചുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ദേവന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "എന്റെ ജീവിതം നീ വിറ്റ നിന്റെ ഗിറ്റാറിലെ സംഗീതമാണെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല ആര്യൻ," ദേവൻ വിതുമ്പലോടെ പറഞ്ഞു.

പ്രചോദനം:

സൗഹൃദം എന്നത് കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളല്ല, മറിച്ച് മറ്റൊരാൾക്ക് തണലാകാനുള്ള മനസ്സാണ്. പണമല്ല, പകരം മറ്റൊരാളുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് ചിറകുനൽകുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ സുഹൃത്ത്. നിന്റെ കഠിനാധ്വാനം നിന്നെ ഉയരങ്ങളിലെത്തിക്കും, പക്ഷേ നിന്റെ കൂടെ നിന്നവരെ മറക്കാതിരിക്കുക.

നിനക്കായി മാത്രം

HENA SUHRA MJ
S4 CY

ഒന്നായ് അലിഞ്ഞുചേർന്നൊരാ നിമിഷങ്ങൾ-
ഇന്നലെ പെയ്ത മഴപോലെ മാഞ്ഞുപോയി.
നിന്റെ കൈതലം ചേർത്തൊരെൻ വിരലുകൾ-
ഇന്ന് വെറും ശൂന്യതയെ പുണരുന്നു...
എന്തിനോ വിധി നമ്മെ വേർപിരിച്ചു-
രണ്ടു തീരങ്ങളായ് നമ്മൾ മാറിപ്പോയി.
എങ്കിലും നിൻ ഓർമ്മതൻ ചില്ലുകളിൽ-
എന്റെ പ്രണയം വാടാതെ നിൽക്കുന്നു.
നീയില്ലയെന്ന സത്യം അറിഞ്ഞിട്ടും-
നിൻ വരവിനായ് കാതോർത്തു നിൽപ്പു ഞാൻ.
മറ്റൊരു സ്പർശനത്തിൻ തണൽ തേടില്ല-
നിൻ ഗന്ധമെൻ പ്രാണനിൽ ബാക്കിയല്ലേ...
നിൻ ചിരിയും നിൻ ചുംബനവും-
എൻ മനം മായാതെ കാത്തു വെക്കും.
ബാക്കിയുള്ളൊരീ ജീവിതം മുഴുവനും-
നിന്നോർമ്മതൻ നീറ്റലിൽ ജീവിച്ചു തീർക്കും.
നീ പോയ വഴികളിൽ നോക്കിയിരുന്നു ഞാൻ-
നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ താലോലിച്ചിടാം...
ഈ ജന്മം ഇനി നിനക്കായ് മാത്രം-
നിൻ ഓർമ്മയായ് മാത്രം.

NIRANJANA R B
S4 , ME

BETWEEN CLASSES AND DREAMS

Between Classes and Dreams
we lived our days, On worn-out benches, in countless ways. Notes half-written, minds half-free, Laughing louder than we were meant to be. Canteen tea and borrowed pens, Promises made with “see you then.” Late-night talks, exam-day fear, Friendships that felt forever near. We chased the future, young and bright, Under tube lights burning white. Some loved in silence, some out loud, Some hid tears inside a crowd. The bell would ring, the day would end, But not the bonds we couldn’t bend. Until one day, with bags and sighs, We packed our dreams with teary eyes. Now life moves fast, the world feels wide, Yet college lives where hearts reside. In every smile, in every sigh— A younger us still passes by.

കാവ്യജാലകത്തിലൂടെ

GOWRY G
S4 , ECE

കാവ്യാനുസ്മാരകത്തിൻ മുൻപിൽ
കുമ്പിടുന്നു ഞാനേറെ
പഴക്കമില്ലെന്നുമെൻ
തൂലികയിലൊഴുകും പദന്യത്തത്തിൻ
അർത്ഥശുദ്ധപുണ്യാദിയിലെങ്കിലു-
മെഴുതുകിലൊന്നിലും
അതൃപ്ത്തയായ

ഞാനാ കാവ്യ ലോകത്തിൻ വാതിൽ
പടിയിൽ തല ചേർത്തിരിപ്പു
ഇന്നും നാളേക്കു വേണ്ടീ
പ്രതീക്ഷയിൽ
വഴി തെറ്റിയ കടലാസു തോണിക-
ളൊഴുകുന്നു അലയുന്നു ഇമ്മഴയിൽ
വേരോടും മമ ഭാഷ പോലും
ഊഷരഭൂമിയെന്നവണ്ണമെന്നോടും

Subin
S6 , CY

ADWAYTH S L
S 2 ME ,

സ്വപ്നം

രാത്രിയുടെ നെഞ്ചിൽ
നിശബ്ദമായി വീണൊരു നക്ഷത്രംപോലെ
എൻ ഹൃദയത്തിൽ
ഒരു സ്വപ്നം പിറന്നു.

കണ്ണുകൾ അടച്ചാൽ
ചിറകുള്ള പ്രതീക്ഷകൾ
മനസ്സിന്റെ ആകാശത്ത്
പറന്നുയരുന്നു.

ഭയം മറന്നൊരു വഴി,
പരിധികൾ ഇല്ലാത്തൊരു ലോകം,
അവിടെ ഞാൻ
എന്നെ തന്നെ കണ്ടെത്തുന്നു.

പുലരി വരുമ്പോൾ
സ്വപ്നം മായുമ്പോഴും,
അതിന്റെ വെളിച്ചം
എന്നെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്നു.

കാരണം
സ്വപ്നങ്ങൾ ഉറക്കത്തിനുള്ളതല്ല,
ജീവിതത്തെ ഉണർത്താനുള്ളതാണ്.

ATHMJA
S2 ECE

Treasure of Salty tears

Treasure of salty tears
The epic that erased my footprints
The one that melted my frozen thoughts
My throbbing heart is now
Relaxed by the cold breeze
The salty tears flowed into the depths,
Which is the treasure of thousands like me.
The sea is calm and quiet now,
The pleasant whispering is soothing my ears.
I can't be a good speaker even,
It made me a good listener.
Even I couldn't share my problems,
But I felt that the wave carried me the solution.
The varying waves remind me about
The unstable nature of loved faces,
They come with warmth and leave with silence,
Just like tides that never stay.
The horizon stretches far away,
Holding secrets between the sky and the sea.
My worries slowly fade in the rhythm,
Like footprints washed by the tide.
The wind writes stories on the water,
Stories of hearts lost and found.
And in that endless blue silence,
I discover a quiet piece of myself.
So I sit beside the patient sea,
Letting the waves speak what I cannot say,
For sometimes the deepest answers
Arrive softly,
In the language of the ocean.

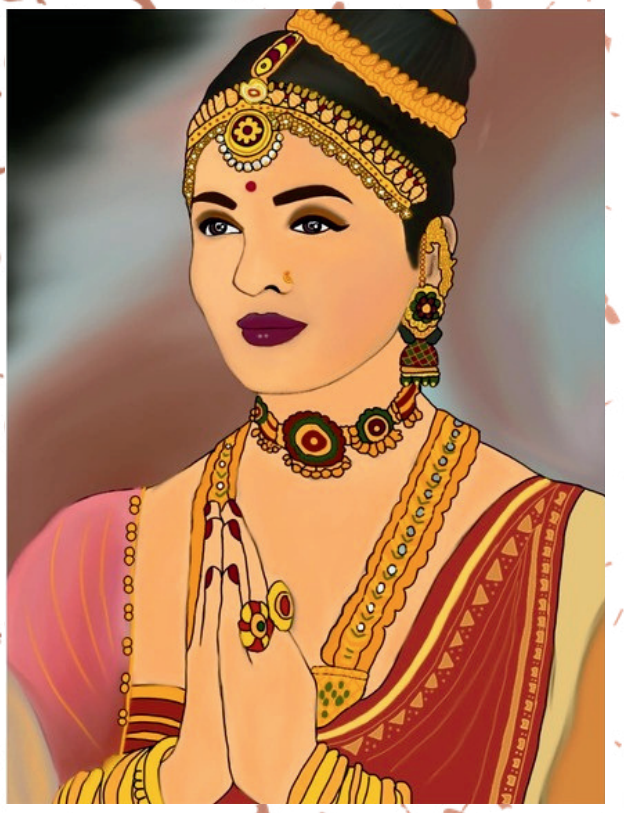

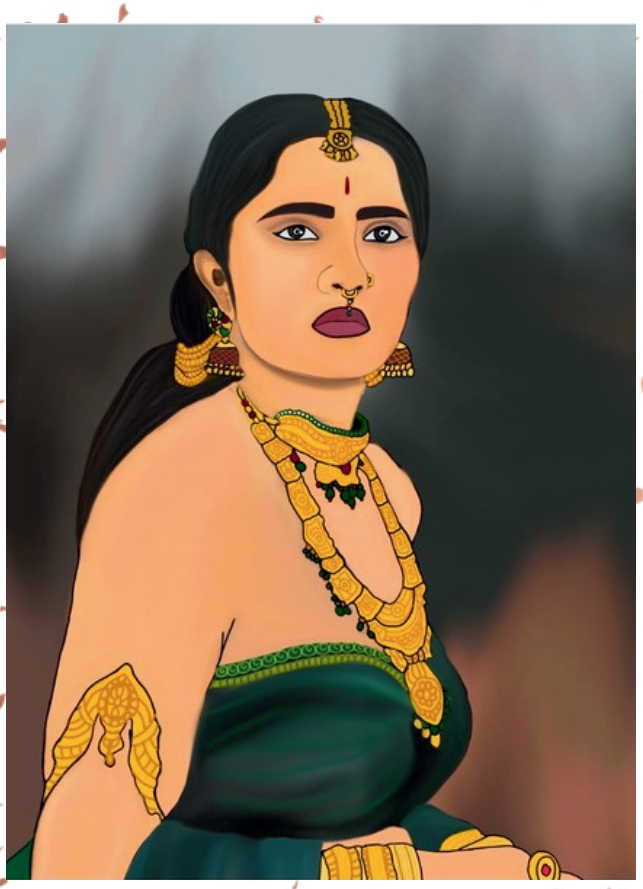

Vighnesh Krishnan RK
S6 , ME

Dhanusree B Nair
S2 CY

TREE

Friendship is a tree that grows with my heart,
Rooted in trust from the very start.
It stands beside me, silent and true,
Through skies of grey and endless blue.
In autumn, it sheds its tired leaves,
Teaching me loss and quiet griefs.
Yet every fall is not goodbye,
But faith that roots will still reply.
In winter cold, with branches bare,
Wrapped in snow, it stays right there.
No leaf to hold, no warmth to see,
Still whispering, don't leave me.
Then spring returns with blooms so fair,
Hope breathing softly through the air.
By summer's green, so deep, so bright,
It becomes my shade, my rest, my light.
Through every season, come what may,
Friendship is the tree that stays.
Its roots grow deeper year by year,
Holding memories, laughter, and tears.
Storms may bend its patient frame,
Yet its loyal heart remains the same.
And when the winds of time blow strong,
It hums to me a steady song
That true bonds grow, though seasons flee,
Like a timeless, faithful tree.

Aman Wilson
S2 , ME Dept

THE MELODY OF MY MOTHER TONGUE

GOURINANDA V S
S2 , ECE

Sweetness flows like honey on the tip
of my tongue,
Those first letters written in strokes of gold.

As letters turned to fire, marking my
"Harisree"...
As letters turned to fire, marking my
"Harisree,"

O Malayalam, you became the very
beat of my heart.
Like a breeze from the beloved land of
Malayalam,

You blend into the melody of a lullaby.
No matter which distant shore I reach,

My mother tongue remains a fragrance
of sandalwood,
Awakening the spirit through the pen
of language.

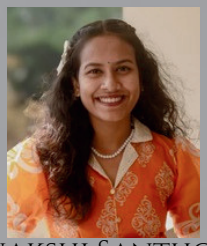

Meenakshi Santhosh
S2 ME

Hope

We do not dream of tomorrow
blindly, because even today the weight of tomorrow
rests on our shoulders.
We know the future
is not always beautiful behind shining words
we have seen
hidden uncertainties.
The world has taught us
that success alone is not the truth, that failure makes us human,
that even silence
can be a scream.
Hope
is not an empty word
it is the courage
to rise again
after falling.
Even when the darkness grows long, we protect
a small light,
because the future
is not something we fear
it is something
we build.

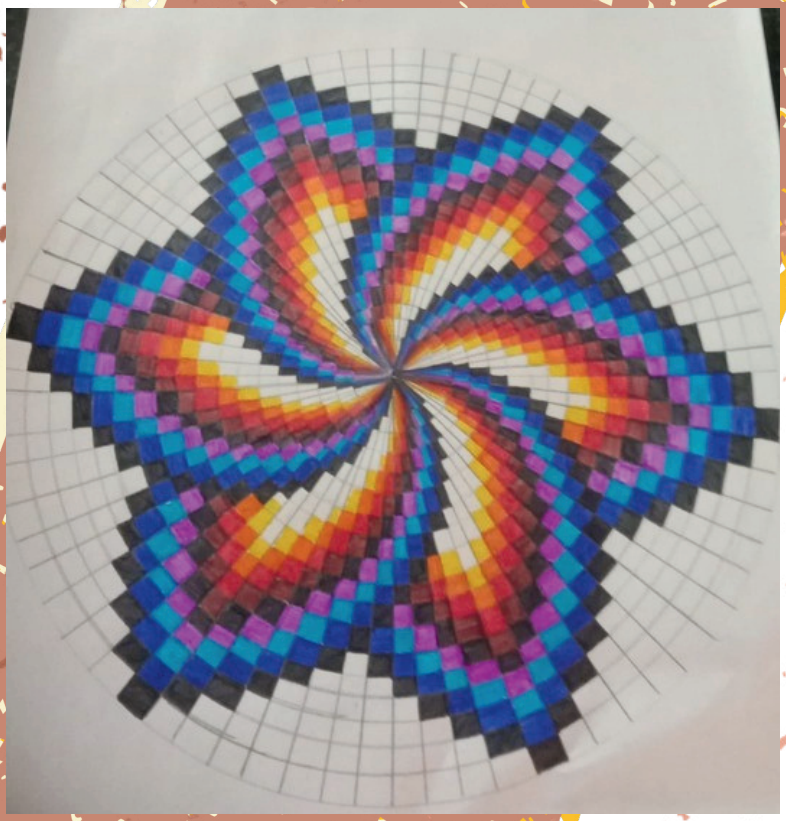

Adithyan S
S6 , ECE

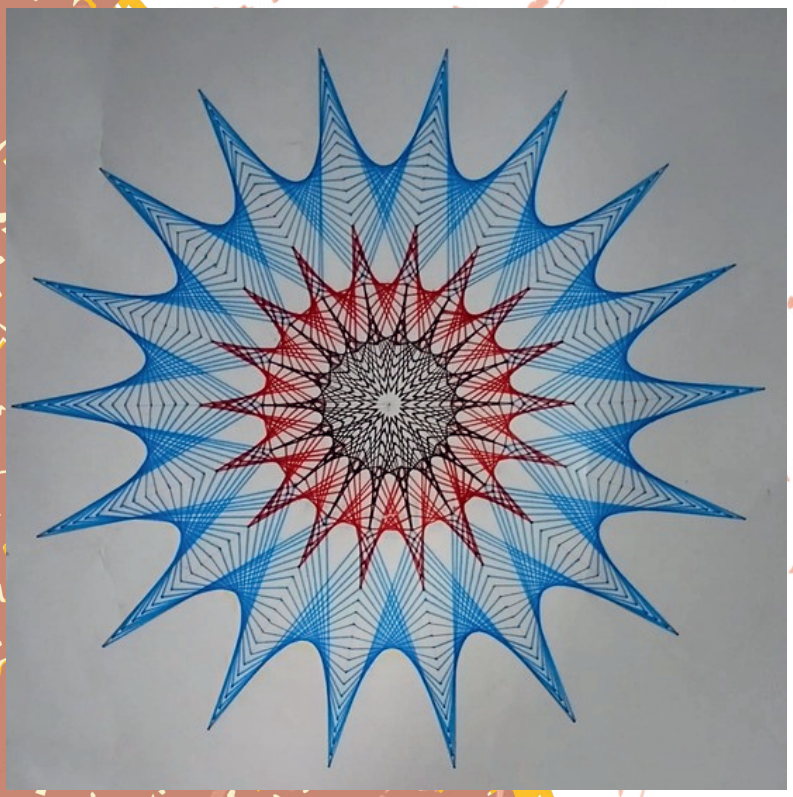

CHINMAYA
S2 , ECE

ഒരു ഹൃദയം തിരിച്ചറിഞ്ഞ പ്രണയം

നീ ഒരു പാട്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ
ഹൃദയം തന്നെയായിരിക്കും താളം
വാക്കുകൾ മൗനമായാലും നിന്റെ
സാന്നിധ്യം മാത്രം മതി എന്റെ
ലോകം പൂർണമാകാൻ.

ഞാൻ നിന്നെ കണ്ടുമുൻപേ എന്റെ
ഹൃദയം നിന്നെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു,
അറിയാതെ തന്നെ നിന്റെ
പേരെഴുതി വെച്ചു എന്റെ ഓരോ
ശ്വാസത്തിലും സാധാരണയാകാൻ
ഞാൻ ശ്രമിച്ചാലും നിന്റെ ഒരു
പുഞ്ചിരി മതി എല്ലാം മറക്കാൻ.

കാരണം, നീ എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല...
നീ എന്റെ ഭാഗമാണ്.

Amrutha Gopan K
S2 CE

THE QUIET CORNER

In the corner of the day
where clocks forget to
speak, I sit with
unnamed thoughts that
don't belong to
yesterday.

The wind passes
without a question,
leaves move like
gentle lies, and silence
feels heavier than
words we never try.

I learn that not
all journeys
need roads or
borrowed light—
some begin
when we pause
and listen to our own inside.

MARGINS OF BECOMING

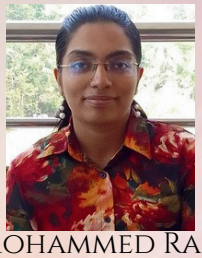

NAEMA MOHAMMED RAFIQ
S6 CSE ,

The college campus looked different at six in the morning.

At that hour, it shed its usual noise no rushing footsteps, no overlapping conversations, no announcements echoing through corridors. The buildings stood still, almost observant, as if they were watching the students they shaped every day.

Maya liked arriving early.

Not because she was exceptionally disciplined or particularly ambitious, but because early mornings gave her something the rest of the day never did: uninterrupted clarity. With a notebook tucked under her arm and headphones resting loosely around her neck, she crossed the quadrangle and settled on the stone bench near the old banyan tree.

This was where she thought best. Maya was in her third year of engineering, a fact that sounded more impressive when spoken aloud than it felt in reality. On paper, she was doing well—consistent grades, active participation, a respectable résumé in progress. But internally, she carried a quiet unease. Everyone around her seemed to be moving with direction, while she felt suspended in between—between certainty and doubt, confidence and hesitation. She often wondered when exactly people figured out who they were supposed to become. Her parents assumed she would "eventually settle into something stable." Her professors saw potential and expected clarity to follow. Her peers spoke confidently about plans—higher studies, startups, placements abroad—as if life were a checklist waiting to be completed. Maya listened. She smiled. She nodded. And then she returned to her notebook, filled with half-formed ideas, unfinished thoughts, and questions without clear answers. That morning, as sunlight filtered through the leaves, she flipped to a blank page and wrote:

What if I'm not falling behind—just moving differently?

She closed the notebook before the thought could dissolve under scrutiny. The semester announced itself aggressively. Assignments stacked up with professional precision. Group projects demanded coordination and compromise. Internships loomed large, bringing with them the subtle pressure of comparison. Conversations increasingly revolved around productivity and outcomes—who was doing what, where, and how fast.

Maya found herself paired with Rohan for a core project. He was efficient, articulate, and refreshingly straightforward. Where she overanalyzed, he streamlined. Where she hesitated, he executed.

"You think too much," he said once, not unkindly, as they reviewed their draft.

"And you think too little," she replied, smiling.

They made a functional team. Still, during meetings, Maya often stopped herself from speaking. Her ideas felt unfinished compared to the confident certainty others presented. She revised her contributions mentally until the moment passed.

One afternoon, their professor paused during a review.

"Maya," he said, adjusting his glasses, "you've written detailed notes here. Why didn't you bring these points up?"

She hesitated. The room waited.

“I wasn’t sure they were strong enough,” she admitted.
The professor nodded slowly. “Clarity doesn’t come before expression. It comes from it.”
The sentence stayed with her longer than she expected.
Mid-semester brought an unexpected opportunity: the college magazine committee was inviting long-form submissions—stories, essays, reflections. Not academic. Not technical. Just honest.
Maya read the notice twice.
She had always written—for herself. Thoughts spilled easily onto paper when no one was watching. But the idea of sharing her words publicly introduced a new level of vulnerability.
That night, she opened her notebook again. Page after page revealed traces of herself she rarely acknowledged aloud: uncertainty, curiosity, quiet resilience.
She began drafting a story. Not polished. Not planned. Just real.
Days passed. The story grew—about a student navigating expectations, about silence mistaken for lack of ambition, about growth that didn’t announce itself loudly.

She revised during lunch breaks. She edited late at night. For the first time that semester, she wasn’t writing to meet a deadline or satisfy a rubric.
She was writing to understand herself. The project deadline and magazine submission date collided spectacularly.
Stress returned, efficient and uninvited.
One evening, the library lights dimmed as closing time approached. Maya sat surrounded by open tabs—code on one screen, her story on another. Both demanded attention. Both mattered.
She felt the familiar pull to prioritize what was measurable.
Rohan noticed her hesitation. “You’ve been distracted all week,” he said. “Everything okay?”
She considered giving the standard response. Instead, she surprised herself.
“I’m scared,” she said simply. “That if I choose one thing, I’ll lose another.”
Rohan leaned back. “Or,” he said, “you’ll finally choose something that feels like yours.”
She submitted the project that night. She submitted the story too.
The results arrived quietly. Their project received strong feedback. Practical. Well-executed. Dependable.
The magazine email came later. We would like to feature your story in the upcoming issue.
Maya stared at the screen longer than necessary. The validation wasn’t loud. It wasn’t life-altering. But it was precise—like someone had gently tapped her shoulder and said,
Yes. This matters.
The issue released a month later. Her name appeared beneath the title, printed cleanly, confidently.
People stopped her in corridors.
“I didn’t know you wrote like that.”
“That part about uncertainty—I felt that.”
“You put into words what I couldn’t.”

Each comment added weight—not pressure, but presence.

On the last day of the semester, Maya returned to the banyan tree.

The campus was alive again, buzzing with conclusions and transitions. She opened her
notebook to a fresh page and wrote:

Growth doesn’t always look like acceleration. Sometimes, it looks like alignment.

She realized she hadn’t found all the answers. But she had found something better—permission to explore without apology.

As she closed the notebook and headed toward her next class, the future no longer felt like a race she was losing.

It felt like a landscape she was finally learning to navigate—at her own pace, on her own terms.

And that, she decided, was progress worth owning.

Neama Mohammad Rafiq
S6 ,CSE

AnanthaKrishnan AR
S2 , CE

THE UNFINISHED BENCH

YADHU KRISHNAN B
S2 ME

A Journey of Friendship and Memories

The corridors of College were always loud, but the loudests echoes always came from the corner of the third-floor block. That was the territory of athul and his gang. For Athul, college wasn't about the dusty library or the complex equations on the blackboard; it was about the freedom he found in the laughter of his friends.

Athul was the heart of the group. With an unbuttoned denim shirt and a permanent smirk, he lived for the moments between the bells. Along with his best matesRahul, the tech-geek, and Sameer, the guy who could find a joke in a funeralthey occupied the last bench like it was a royal throne.

Their days weren't measured in semesters, but in the number of tea cups shared at "Dasettans Stall" outside the gate. While the rest of the class panicked about internal exams, Athul would be busy planning their next road trip on old bikes.

They weren't "bad" students; they were just students who valued the wind in their hair more than the grades on a sheet. From crashing local weddings for free food to organizing the loudest cheers during the college fest, Athul and his boys were the legends of the campus.

There was no room for romance in their circle. They mocked the "couples" in the rose garden. For them, loyalty meant staying back when one friend got a memo from the Principal. It meant sharing a single cigarette or a single plate of 'Parotta and Beef' when their pockets were empty at the end of the month.

They fought, they shouted, and they teased each other relentlessly, but if anyone from outside dared to trouble one of them, they stood together like a wall.

Time, however, is a cruel thief. The three years flew by like a fast-moving train. Suddenly, it was the last day. The shirts that were once crisp and white were now covered in colorful inkmessages of "Bro Forever" and "Don't Forget Me" scribbled all over.

As the sun began to set over the college ground, the gang sat on their usual bench for one last time. The silence was heavy.

Athul looked at the scratched surface of the wooden bench where he had carved his name three years ago. "No," Athul said, his voice unusually soft. "The classes are over, but th story isn't."

They walked out of the main gate together, not looking back. They didn't have gold meo ls or fancy placements, but as they rode away on their bikes, Athul knew they were carrying something much more valuable: a piece of each other's lives that would never grow old.

വീണ്ടും ക്യാമ്പസിലേക്ക് : 2036-ൽ ഒരു പൂർവവിദ്യാർത്ഥിയുടെ അനുഭവം

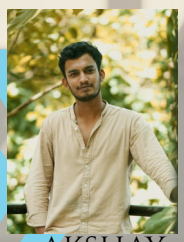

AKSHAY
S8 CSE

കുറച്ച് വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ്, ഒരു പൂർവവിദ്യാർത്ഥിയായി ഞാൻ വീണ്ടും കോളേജിന്റെ കവാടത്തിന്മുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ, ഒരു നിമിഷം സമയം നിൽക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി. ഇവിടെ നിന്നാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ പല വഴികളും തുടങ്ങിയത് സ്വപ്നങ്ങളും ആശങ്കകളും സൗഹൃദങ്ങളും. കവാടം അതേപോലെ തന്നെയുണ്ട്. ബോർഡും കെട്ടിടങ്ങളും മാറിയിട്ടില്ല. പക്ഷേ അകത്തേക്ക് കടക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒരു വ്യത്യാസം മനസ്സിലാകുന്നു. ക്യാമ്പസ് കൂടുതൽ ശാന്തമാണ്, കൂടുതൽ ക്രമത്തിലാണ്. കവാടത്തിനരികിൽ ഒരു ചെറിയ ഡിജിറ്റൽ ഹെൽത്ത് സ്റ്റേഷൻ. ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരു നിമിഷം പോലും അതിലേക്ക് ശ്രദ്ധകൊടുക്കാതെ അതിനു മുന്നിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നു. മുഖം സ്കാൻ ചെയ്യപ്പെടുന്നു, അടിസ്ഥാന ആരോഗ്യ ഡാറ്റ സിസ്റ്റത്തിലേക്ക് പോകുന്നു, പിന്നെ അവർ പതിവുപോലെ ക്ലാസിലേക്ക് നടക്കുന്നു. ഒരു കാലത്ത് രജിസ്റ്ററും ഒപ്പുമായിരുന്നു ഇത്. ഇപ്പോൾ എല്ലാം നിശ്ശബ്ദമായി, സ്വാഭാവികമായി നടക്കുന്നു. ക്യാമ്പസിനുള്ളിലൂടെ നടന്നു പോകുമ്പോൾ, പഴയ ഓർമ്മകൾ ഓരോന്നായി മനസ്സിലേക്ക് വരുന്നു. കൂട്ടുകാർ ഒത്തുകൂടിയിരുന്ന വഴികൾ, പരീക്ഷക്കാലത്തെ ചർച്ചകൾ, സമ്മർദ്ദങ്ങൾ പങ്കിട്ട ബെഞ്ചുകൾ. അതേസമയം, ചുറ്റും ചെറിയ സ്ക്രീനുകൾ. നോട്ടീസുകളും ക്ലാസ് അപ്ഡേറ്റുകളും റിയൽ ടൈമിൽ മാറുന്നു. ഡാറ്റ സ്വീകരിച്ച് സ്വയം അപ്ഡേറ്റ് ചെയ്യുന്ന സംവിധാനങ്ങൾ. ഇനി നോട്ടീസ്ബോർഡിന്മുന്നിൽ തിരക്ക്കൂട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അക്കാദമിക് ബ്ലോക്കിൽ കയറിയപ്പോൾ, ഒരു വിദ്യാർത്ഥി വിരൽ സ്കാനറിലേക്കു വെക്കുന്നത് ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. സെക്കൻഡു കൾക്കു ള്ളിൽ തന്നെ ഹൃദയമിടിപ്പ്, സമ്മർദ്ദനില, അടിസ്ഥാന ആരോഗ്യ വിവരങ്ങൾ ക്യാമ്പസ് ഹെൽത്ത് സിസ്റ്റത്തിലേക്ക് അപ്ഡേറ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഈ ഡാറ്റ വെറും റെക്കോർഡിനായി മാത്രമല്ല. ചെറിയ പ്രശ്നങ്ങൾ വലിയതാകുന്നതിന് മുൻപേ കണ്ടെത്താൻ, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആരോഗ്യം തുടർച്ചയായി സംരക്ഷിക്കാൻ. കോളേജ് ഇപ്പോൾ പഠനത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, ആരോഗ്യത്തിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്തം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. അടുത്ത മുറിയിൽ, ഒരു വിദ്യാർത്ഥി സ്ക്രീനിനു മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു. മറുവശത്ത് ഒരു ഡോക്ടർ, റിമോട്ട്കൺസൾട്ടേഷൻ. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഹെൽത്ത്ഡാറ്റ നേരിട്ട് ഡോക്ടറിലേക്ക് പോകുന്നു. നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉടൻ തിരിച്ചു വരുന്നു . ക്ലാസ്ന ഷ്ടപ്പെടാതെ,ക്യാമ്പസ്വി ട്ടുപോകാതെ തന്നെ ചികിത്സ ലഭിക്കുന്ന ഒരു സംവിധാനം. ഞങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഇത്

ഒരു സ്വപ്നമായിരുന്നേനെ. ക്ലാസ് മുറിയിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ, പഠനത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെ മാറിയെന്ന് വ്യക്തമായി. വലിയ ഇന്ററാക്ടീവ് സ്ക്രീനുകൾ, ഡാറ്റയും മോഡലുകളും. അധ്യാപകൻ ക്ലാസ് എടുക്കുന്നുണ്ട്, പക്ഷേ അത് ഇനി ഒരു ഏകപക്ഷീയമായ ലക്ചറല്ല. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠന രീതികൾ അനുസരിച്ച് ക്ലാസ് മുന്നോട്ട് പോകുന്നു. ആരെങ്കിലും പിന്നിലായാൽ, സിസ്റ്റം അത്തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അധിക സപ്പോർട്ട് നൽകുന്നു. പഠനം ഇപ്പോൾ ഒരു മത്സരം അല്ല, ഓരോരുത്തരുടെയും വളർച്ചയെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണ്.

ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞ് പുറത്തേക്കെത്തുമ്പോൾ, ക്യാമ്പസിനുള്ളിലെ ട്രാൻസ്പോർട്ട് സംവിധാനം എന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. ചെറിയ ഡ്രൈവറില്ലാ കോളേജ് ബസ്സുകൾ, ശബ്ദമില്ലാതെ വഴികളിലൂടെ നീങ്ങുന്നു. ബസിൽ കയറാൻ ഡ്രൈവറെയോ ടിക്കറ്റിനെയോ അന്വേഷിക്കേണ്ട. കാർഡ് സ്കാൻ ചെയ്താൽ മതി. അതാണ്ടിക്കറ്റും തിരിച്ചറിയലും.

ഓരോ യാത്രയുടെയും ഡാറ്റ സിസ്റ്റത്തിലേക്ക് റെക്കോർഡ് ചെയ്യപ്പെടുന്നു .ഏത് സമയത്ത് ഏത് റൂട്ടിൽ കൂടുതൽ തിരക്കുണ്ടെന്ന് ബസ് തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച് റൂട്ടുകളും സ്റ്റോപ്പുകളും മാറുന്നു. തിരക്കുണ്ടെങ്കിൽ അധിക ബസ്സുകൾ സ്വയം പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കും. ക്യാമ്പസിന്റെ വേഗപരിധി, ആളുകളുടെ സാന്നിധ്യം, കാലാവസ്ഥ എല്ലാം സെൻസറുകൾ വഴി നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അപകടസാധ്യത കണ്ടാൽ ബസ് തന്നെ നിൽക്കും. വലിയ ക്യാമ്പസിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇത് വലിയ ആശ്വാസമാണ്. അടുത്തതായി ഞാൻ പോയത് കാന്റീനിലേക്കാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും പരിചിതമായസ്ഥലം. പുറമേ നോക്കിയാൽ, അത് പഴയ കാന്റീൻ തന്നെ. പക്ഷേ അകത്ത്ക യറിയപ്പോൾ മാറ്റം വ്യക്തമായി. ഇപ്പോൾ റോബോട്ടിക് കിച്ചൻ സിസ്റ്റമാണ്. കൗണ്ടറിൽ നീണ്ട ക്യൂകളില്ല. വിദ്യാർത്ഥികൾ ഐഡി കാർഡ് സ്കാൻ ചെയ്യുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ ക്യാമ്പസ് ആപ്പ് വഴി ഓർഡർ നൽകുന്നു. ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുന്നത് ഓട്ടോമേറ്റഡ് കുക്കിംഗ് യൂണിറ്റുകളാണ്. അളവ്, ചൂട്, സമയം എല്ലാം കൃത്യമായി നിയന്ത്രിച്ച്. ശുചിത്വവും ഗുണനിലവാരവും ഡാറ്റ വഴി നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഭക്ഷണത്തിന്റെ പോഷകമൂല്യം വരെ സ്ക്രീനിൽ കാണാം. ആരോഗ്യപരമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുള്ളവർക്ക് അതനുസരിച്ചുള്ള ഭക്ഷണ നിർദ്ദേശങ്ങളും ലഭിക്കും

എങ്കിലും, ഒരു കാര്യത്തിൽ മാറ്റമില്ല. സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം ഇരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന ആ നിമിഷം. ടെക്നോളജി അടുക്കളയിൽ ഒതുങ്ങുന്നു സൗഹൃദം മേശപ്പുറത്ത് തന്നെയുണ്ട്. വൈകുന്നേരം ആയപ്പോൾ, ഗ്രൗണ്ടും ക്ലബ്ബ് റൂമുകളും പഴയതു പോലെ തന്നെ സജീവമാണ്. കളി, ചിരി, സൗഹൃദം ഇവയൊന്നും മാറിയിട്ടില്ല. വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ, അത് ഡാറ്റ കളിക്കാരെ സഹായിക്കുന്ന രീതിയിലാണ്. പ്രകടനം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു, പരിക്കുകൾ ഒഴിവാക്കാൻ മുന്നറിയിപ്പുകൾ നൽകുന്നു. പക്ഷേ കളിയുടെ സന്തോഷം അതേപടി തുടരുന്നു . ഹോസ്റ്റലിനുമുന്നിൽ കുറച്ച് നേരം നിന്നപ്പോൾ, ഞാൻ ഒന്നു ചിന്തിച്ചു. 2036ലെ ഈ ക്യാമ്പസ്യന്ത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു ലോകമല്ല. ഇത് ഡാറ്റയും സാങ്കേതികവിദ്യയും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരുഇടമാണ്.നിയന്ത്രിക്കാൻ അല്ല പിന്തുണയ്ക്കാൻ.

ഒരുപൂർവവിദ്യാർത്ഥിയായി,എനിക്ക്അഭിമാനംതോന്നിയത്ഒരുകാര്യംകൊണ്ടാണ്: ഞങ്ങൾ പഠിച്ച കോളേജ് ഇല്ലാതായിട്ടില്ല. അത് വളർന്നു, മാറി, കാലത്തിനൊപ്പം മുന്നോട്ട്പോ യിട്ടുണ്ട്. ക്യാമ്പസിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുമ്പോൾ, മനസ്സിൽ ഒരു ഉറപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവിടെ നിന്ന് പുറത്തിറങ്ങുന്ന ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയും 2036ലെ ലോകത്തെ നേരിടാൻ കൂടുതൽ തയ്യാറായിരിക്കും അറിവിലും ആത്മവിശ്വാസത്തിലും മനുഷ്യത്തിലും

THEJAS B JOR
S2 CE

നാളെയെ സ്വപ്നം കാണുന്ന നാം

ഇന്നത്തെ ലോകം അതിവേഗം മുന്നേറുകയാണ്. മാറ്റങ്ങൾ ഓരോ ദിവസവും നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ പുതുവായി നിർവചിക്കുന്നു. ഈ മാറ്റങ്ങളുടെ നടുവിൽ നിൽക്കുന്നവരാണ് നാളെയെ സ്വപ്നം കാണുന്ന നാം. നാളെയെന്നത് വെറും വരാനിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവസമല്ല; മറിച്ച് നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും ലക്ഷ്യങ്ങളും ചേർന്ന ഒരു ഭാവിയാകുന്നു.

സ്വപ്നങ്ങൾ മനുഷ്യനെ മുന്നോട്ട് നയിക്കുന്ന ശക്തിയാണ്. ഇന്നത്തെ പരിശ്രമങ്ങൾ നാളെയുടെ അടിത്തറയാകുമ്പോൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ അതിന് ദിശ കാട്ടുന്നു. ഓരോ യുവതലമുറയും തങ്ങളുടെ സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെ ഒരു നല്ല നാളെയെ രൂപപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, തൊഴിൽ, സാങ്കേതികവിദ്യ, സാമൂഹിക ബോധം എല്ലാ മേഖലകളിലും നാളെയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ മാറ്റത്തിന്റെ തീപ്പൊരികളായി മാറുന്നു.

നാളെയെ സ്വപ്നം കാണുന്നവരായ നാം ഉത്തരവാദിത്തവും വഹിക്കണം. സ്വപ്നങ്ങൾ വെറും ചിന്തകളായി ഒതുങ്ങരുത്; അവ പ്രവർത്തനങ്ങളായി മാറണം. സ്വന്തം വളർച്ചയോടൊപ്പം സമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയും ലക്ഷ്യമിടുന്ന സ്വപ്നങ്ങളാണ് യഥാർത്ഥ മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. മനുഷ്യബന്ധങ്ങളുടെ മൂല്യം മറക്കാതെ, പ്രകൃതിയോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്തം തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, സമത്വവും സഹാനുഭൂതിയും നിറഞ്ഞ ഒരു നാളെയായിരിക്കണം നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.

പരാജയങ്ങളും തടസ്സങ്ങളും നാളെയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ നമ്മെ പരീക്ഷിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും സ്വപ്നം കാണുന്ന മനസ്സ് ഒരിക്കലും തോറ്റു നിൽക്കില്ല. ഓരോ വീഴ്ചയും ഒരു പാഠമായി മാറുമ്പോൾ, നാം സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ശക്തി നൽകുന്നു. പ്രതീക്ഷ കൈവിടാതെ മുന്നോട്ട് പോകുന്നവരാണ്യ ഥാർത്ഥത്തിൽ നാളെയെ നിർമ്മിക്കുന്നവർ.

അവസാനം, നാളെയെ സ്വപ്നം കാണുന്ന നാം തന്നെയാണ് നാളെയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും. നമ്മുടെ ചിന്തകൾ, പ്രവർത്തികൾ, മൂല്യങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ചേർന്നാണ് ഭാവി രൂപം കൊള്ളുന്നത്. അതിനാൽ, നല്ലൊരു നാളെയെ സ്വപ്നം കാണാം; അതിനായി ഇന്നുതന്നെ പ്രവർത്തിക്കാം. കാരണം സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ചരിത്രം ജനിക്കുന്നത്, നാളെയുടെ വഴികൾ തുറക്കപ്പെടുന്നത്.

Not Just a Degree

VEENA SURESH
S2 CSE

In their final year of college, four friends occupied the last bench not because they were careless, but because that corner had become their sanctuary. It had witnessed their silent tears after disappointing internal marks, their uncontrollable laughter during boring lectures, and the way they shared a packet of chips like it was a gourmet meal.

Outside, everyone seemed to be racing toward a bright future; inside, they were quietly battling their own demon family expectations, financial pressure, heartbreaks, and the fear of not being "enough." Graduation felt less like a celebration and more like a goodbye they weren't ready for.

The day placement results were announced, the notice board became a wall of dreams some fulfilled, some shattered. Only one of them found their name on the list. The others smiled, clapped, and said "I'm happy for you," but their eyes carried questions they were too proud to speak.

That evening, they went to the terrace for what they knew might be the last time. The sky was painted in orange and purple, mirroring their mixed emotions. "What if we're ordinary?" one of them whispered. And for the first time, nobody had a joke to hide behind.

In the quiet that followed, they understood something deeper than success. They were not just students chasing marks; they were souls who had grown together. College had taught them about resilience, loyalty, and love that asked for nothing in return. They promised that no matter how far life pulled them apart, they would never let distance erase what they built in that last bench corner.

Years later, when life tested them again, they would remember that sunset and realize they were never ordinary. They were becoming.

Sangeetha S
S6 , CSE

Sooryakiran SR
S4 , ME

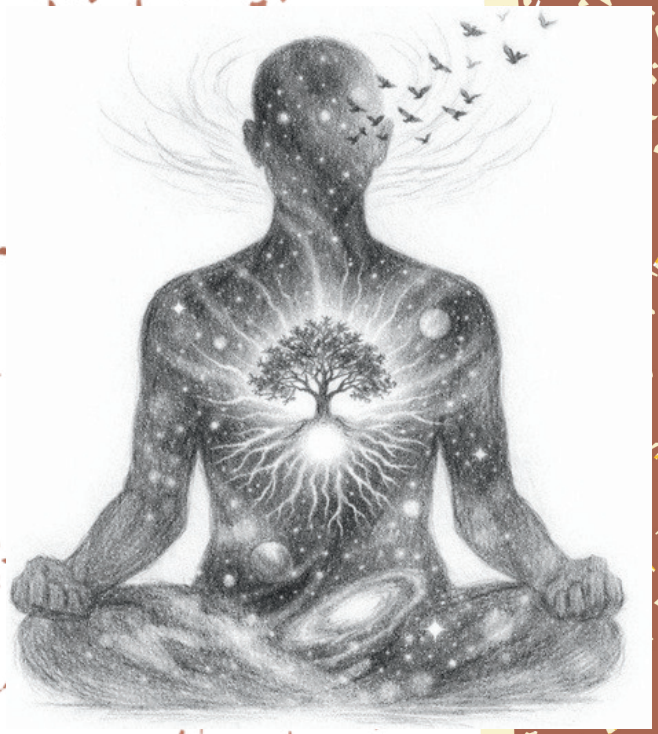

Lakshmi
S2 , ECE

Abin John
S6 , CSE

ANJANA
S4 ECE

The Sweetness under the Mango Tree

The mango tree near the center stood proudly, its branches heavy with tiny green mangoes that promised sweetness in the weeks to come. Beneath it, children laughed, vendors called out, and the world felt warm and endless. Six-year-old Meera loved summer. She loved mango slices sprinkled with salt and chili. She loved the way her mother wiped juice from her chin. And most of all, she loved butterflies. "Mom, look!" she cried, spotting a flutter of yellow wings near the mango tree. Without waiting, she chased them.

The butterflies danced ahead, weaving between people and sunlight, leading her further and further until suddenly, they disappeared.

Meera stopped.

The laughter around her felt distant now. The park seemed too big. Too crowded. Her mother was nowhere in sight. Her father was gone too.

For a moment, fear rose inside her like a storm cloud. Her eyes filled with tears. But then she remembered her mother's steady voice:

"If you ever get lost, don't run. Stay in one place. Look for a safe elder."

Meera wiped her cheeks and looked around. Under the mango tree, on an old wooden bench dusted with fallen leaves, sat a white-haired grandfather. Sunlight filtered through the branches above him, drawing golden patterns on his shoulders. He was feeding crumbs to sparrows, watching them hop with quiet amusement. He looked like someone who had seen many summers. Meera walked toward him slowly. "Grandpa..." she said in a trembling voice.

He looked up immediately. His eyes were soft, like someone remembering a long-ago childhood.

"Yes, child?"

"I can't find my Mom and Dad." The old man did not panic. He did not scold. He simply nodded, as if he understood something deeper than the words. "Ah," he said gently. "The butterflies must have borrowed you." Despite herself, Meera gave a small laugh.

"What is your name?" he asked

"Meera."

"Meera," he repeated thoughtfully. "A beautiful name for a brave girl."

"We will stay here," he continued. "Under this mango tree. It gives shade and sweetness. And from here, we will call for help."

He carefully asked for her parents' names and walked with her to the security office nearby. Soon, her name echoed across the park through the loudspeaker.

When her mother's voice finally called out, it sounded like rain after a long heat.
Her parents rushed in, holding her tightly. Tears of fear turned into tears of relief.
Through it all, Meera looked for the grandfather.
He was already walking back toward the mango tree, his stick tapping softly against the ground.
Her father hurried after him. "Thank you, sir. We don't know how to repay you." The old man smiled, glancing up at the tree.
"Just teach her to remember this day," he said. "Like a mango - life can be sour at first. But if you stay patient and calm, it turns sweet."
Meera ran to him one last time.
"Will you be here next Sunday?"
He looked up at the small green mangoes hanging above them.
"If summer allows," he replied with a wink.
In the weeks that followed, Meera often visited the bench under the mango tree.
Sometimes the grandfather was there. Sometimes only the sparrows waited.
But every time she tasted a slice of ripe mango, she remembered:
Fear may visit like sudden summer heat.
But kindness - like mangoes - brings back the sweetness.
And under the shade of an old tree, even a stranger can feel like family.

Lakshmi
S2, ECE

UNTOLD LOVE

In the silence of the night's embrace
untold love leaves no trace. It burns like fire,fierce and bright hidden away from the worlds flight a love that whispers in the dark with every beat it leaves a mark unseen,

It shapes the soul a hidden fire that makes us whole though never voiced it's deeply felt a secret that our hearts have knelt in every glances and every sigh untold love will never die

In quiet glances, love remains and spoken words like gentle rain,a secret smile ,a fleeting touch, a hidden bond that means so much.
It's found in moment soft and still in silent hearts, a quite thrill though never spoken, it's always near a timeless love forever dear...

So even if it's never shown untold love is never alone!

ഒരു ഹൃദയം തിരിച്ചറിഞ്ഞ പ്രണയം

NAJNA
S2 ECE

അവൾ അവന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് വന്നത് ഒരു വലിയ സംഭവമായി അല്ല,
ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരിപോലെ,
ശാന്തമായ ഒരു നിമിഷമായി.
അവൻ അവളെ ആദ്യമായി കണ്ടപ്പോൾ
ഹൃദയം എന്തുകൊണ്ടോ അല്പം നിശ്ശബ്ദമായി.
അത് പ്രണയമാണെന്ന് അവന് അറിയില്ലായിരുന്നു,
പക്ഷേ അതൊരു പരിചിതമായ വികാരമായിരുന്നു.
ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരാളെ
ഇതിനുമുമ്പേ അറിയുന്നതുപോലെ.
ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി.
വാക്കുകൾ കുറവായിരുന്നെങ്കിലും
അവരുടെ മൗനം പോലും
പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുന്ന ഭാഷയായി.
അവൾ സംസാരിക്കുമ്പോൾ
അവന്റെ ലോകം കുറച്ചുകൂടി നിറഞ്ഞതായി തോന്നി.
അവൻ സാധാരണയായിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.
പക്ഷേ അവളുടെ ഒരു ചിരി,
ഒരു നോക്ക്,
അവന്റെ എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും മറികടന്നു.
അപ്പോഴാണ് അവൻ മനസ്സിലാക്കിയത്—
ചില ബന്ധങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പല്ല,
അവ സ്വാഭാവികമാണ്.
അവൾ അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ
ഏറ്റവും വലിയ ശബ്ദമല്ലായിരുന്നു,
പക്ഷേ ഏറ്റവും മധുരമായ താളമായിരുന്നു.
ഒരു പാട്ടുപോലെ—
വീണ്ടും വീണ്ടും കേൾക്കാൻ തോന്നുന്ന,
ഒരിക്കലും മടുത്തുപോകാത്ത.
അവൻ ഒരിക്കൽ ചിന്തിച്ചു:
“ഞാൻ അവളെ സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്നല്ല,
എന്റെ ഹൃദയം അവളെ
ആദ്യമേ തന്നെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.”
അത് ഒരു വലിയ പ്രണയകഥയല്ലായിരിക്കാം,
പക്ഷേ
അത് സത്യമായിരുന്നു.
അവളുടെ സാന്നിധ്യം മാത്രം മതി അവന്റെ ലോകം പൂർണമാകാൻ.

Sreehari S
S6 , CE Dept

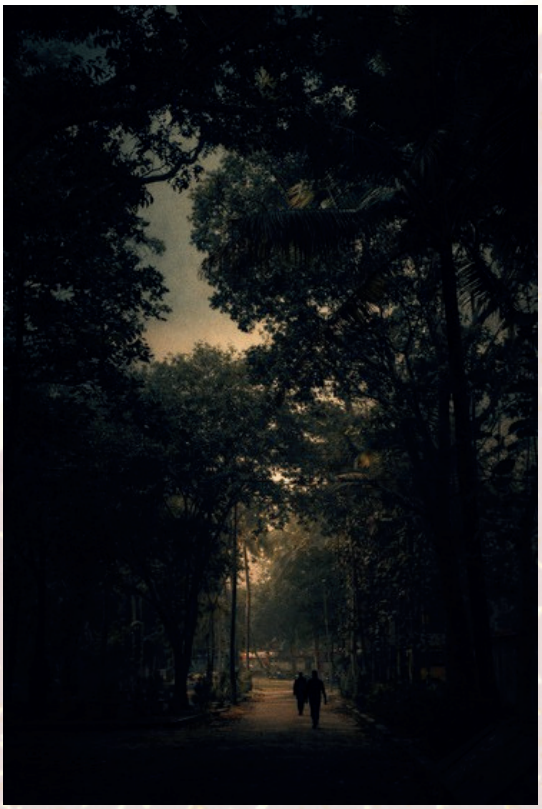

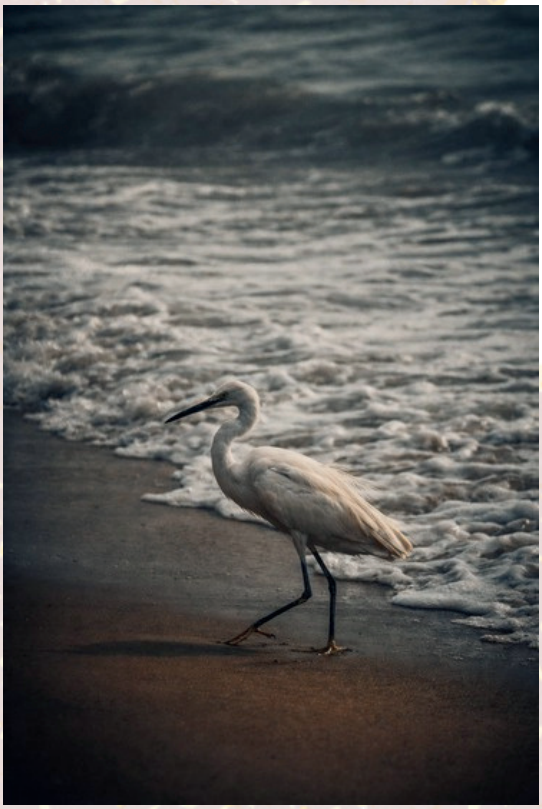

ഓർമകളിൽ അലിഞ്ഞ ഓളങ്ങൾ

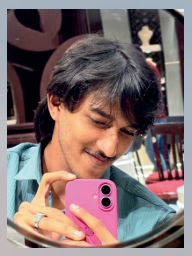

ALI NIZAR
S8 CSE

കോമ്പസ്സിന്റെ നാല് ചുവരുകൾക്കുള്ളിലെ പതിവ് പഠനരീതികളിൽ നിന്ന് മാറി, അറിവിന്റെ പുതിയൊരു ലോകം തേടി ഞങ്ങൾ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച ഒരു ദിനമായിരുന്നു അത്. 58 വിദ്യാർത്ഥികളും 10 അധ്യാപകരും അടങ്ങുന്ന ഞങ്ങളുടെ സംഘം ആവേശത്തോടെ ബസ്സിൽ കയറുമ്പോൾ, അതൊരു സാധാരണ 'ഇൻഡസ്ട്രിയൽ വിസിറ്റ്' മാത്രമായിരിക്കുമെന്നാണ് എല്ലാവരും കരുതിയത്. എന്നാൽ, ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പെരുമൺ പാലത്തിലേക്കുള്ള ആ യാത്ര കേവലം സാങ്കേതിക അറിവുകളിൽ ഒതുങ്ങിയില്ല; മറിച്ച് അഷ്ടമുടിക്കായലിന്റെ ഓളങ്ങൾ പോലെ മനസ്സിനെ സ്പർശിച്ച ചില നിമിഷങ്ങളുടെയും തിരിച്ചറിവുകളുടെയും തുടക്കമായിരുന്നു അത്.

അഷ്ടമുടിക്കായലിന്റെ വിരിമാറിലൂടെ ജംഗാർ നീങ്ങുമ്പോഴായിരുന്നു യാത്രയുടെ യഥാർത്ഥ ഭംഗി ഞങ്ങൾ അനുഭവിച്ചത്. കായലിന്റെ ആഴങ്ങളെ കീറിമുറിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ ജംഗാർ യാത്ര പലർക്കും ഒരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ അക്കരെയെത്താൻ ഒരു ജെ.സി.ബി കൂടി ആ വലിയ ചങ്ങാടത്തിലുണ്ടായിരുന്നത് കാഴ്ചയ്ക്ക് ഒരു കൗതുകം നൽകി. വെറുമൊരു കറക്കത്തേക്കാൾ ഉപരി, അവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാലത്തിന്റെ നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ പിന്നിലെ എൻജിനീയറിങ് വിദ്യകളെക്കുറിച്ചും അധ്യാപകർ ഞങ്ങൾക്ക് വിശദീകരിച്ചു തന്നു. ആഴക്കടലിന് സമാനമായ ആ കായലിന് നടുവിൽ നിന്ന്, ഒരു വലിയ നിർമ്മിതിയുടെ പാഠങ്ങൾ പഠിച്ച ആ സമയം ഒരേസമയം വിജ്ഞാനപ്രദവും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. പഠനകാര്യങ്ങളിൽ മുഴുകി അക്കരെയെത്തിയപ്പോൾ സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല.

പഠനത്തിരക്കുകൾ കഴിഞ്ഞ് മടങ്ങും വഴി മനസ്സിനെ ഒന്ന് തണുപ്പിക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ കൊല്ലം ബീച്ചിലിറങ്ങിയത്. കടൽക്കാറ്റേറ്റ് ആ മണൽപ്പരപ്പിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്തായ ആ പെൺകുട്ടി എന്നോട് പറഞ്ഞു: "ഞാൻ അവസാനമായി ഈ ബീച്ചിൽ വന്നത് രണ്ടിലോ മൂന്നിലോ പഠിക്കുമ്പോഴാണ്." ആ വാക്കുകളിൽ ഒരു പഴയ കാലത്തിന്റെ ഗൃഹാതുരത്വം ഉണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടെന്നാണ് അവളുടെ മറ്റു കൂട്ടുകാരികൾ അവളെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് തിരമാലകൾക്കരികിലേക്ക് ഓടിയത്.

കടൽവെള്ളത്തിൽ കാലുനനയ്ക്കാൻ അവൾ ഓടിപ്പോകുന്നത് നോക്കി ഞാൻ കരയിൽ നിന്നു. തിരമാലകൾ അവളുടെ പാദങ്ങളിൽ തൊട്ടുരുമ്മിയപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടായ ആ സന്തോഷം വിവരിക്കാനാവാത്തതായിരുന്നു. ഗൗരവക്കാരിയായ കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിനിയിൽ നിന്നും നിമിഷനേരം കൊണ്ട് അവൾ ആ പഴയ രണ്ടാം ക്ലാസുകാരിയായി മാറി. ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കതയോടെ അവൾ മണലിലും വെള്ളത്തിലും കളിക്കുന്നത് നോക്കി നിന്നപ്പോൾ എനിക്കും അത്ഭുതം തോന്നി. അവളുടെ മുഖത്തെ ആ സന്തോഷം ഞാൻ എന്റെ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് ഒപ്പിയെടുത്തു.

കുറെ നേരം കളിച്ച് മതിവന്നപ്പോൾ അവൾ തിരികെ ബസ്സിലേക്ക് കയറി. ഞാൻ ബീച്ചിൽ നിന്നും തിരികെ നടക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്ന് എന്റെ കണ്ണുകൾ ഇടത്തോട്ട് നീങ്ങി. അവിടെ കണ്ട കാഴ്ച എന്റെ മനസ്സിൽ അവൾ പറഞ്ഞ വാചകങ്ങളെ വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. മൂന്നാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരുപറ്റം കൊച്ചു കുട്ടികൾ സ്കൂളിൽ നിന്നും ടൂർ വന്നിരിക്കുന്നു! ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായാണ് ഇത്രയും കൗതുകത്തോടെ ഞാൻ ഒരു കൂട്ടം കുരുന്നുകളെ നോക്കി നിൽക്കുന്നത്. ആ കുട്ടികളിൽ ഓരോരുത്തരിലും എന്റെ ആ സുഹൃത്തിന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തെ എനിക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നതുപോലെ തോന്നി.

ബസ്സ് സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്തപ്പോൾ ആ ബഹളങ്ങൾക്കിടയിലും എന്റെ മനസ്സ് ആ തിരമാലകൾക്കും കുട്ടിക്കാലത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾക്കും ഒപ്പമായിരുന്നു. ചില യാത്രകൾ അങ്ങനെയാണ്, പുതിയ പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, നമ്മളിലെ നിഷ്കളങ്കമായ ആ പഴയ കുട്ടിയെ നമുക്ക് തന്നെ തിരികെ കാട്ടിത്തരികയും ചെയ്യും.

Subin
S6 , CY

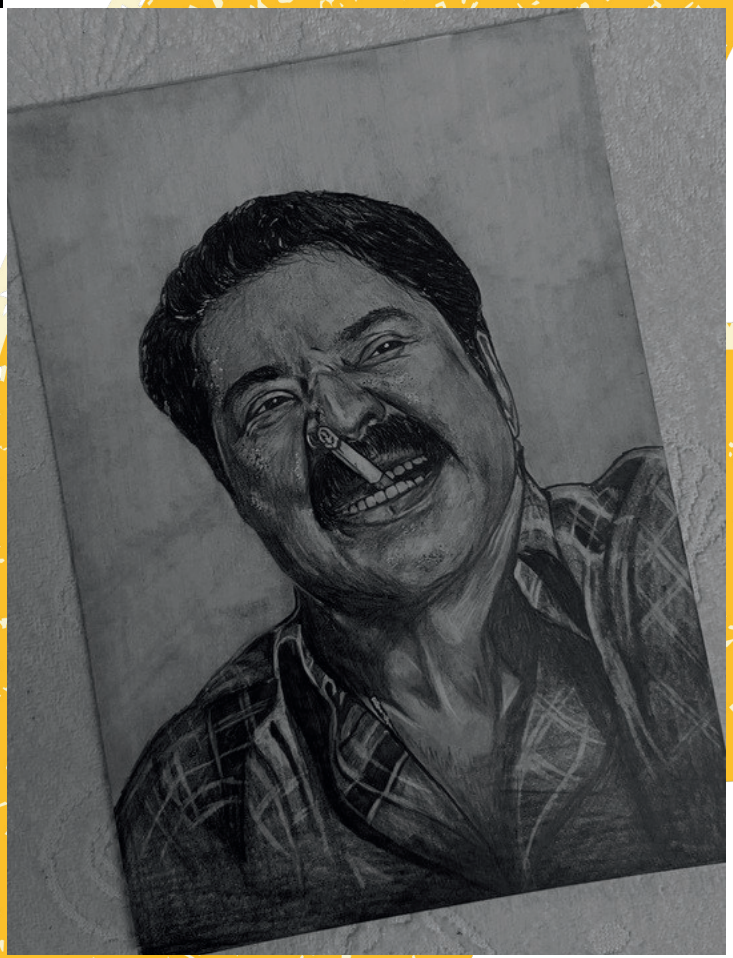

തോരാമഴ.....

KRITHY C BABU
S4 EEE

മഴ തുടങ്ങിയിട്ട് ദിവസം കുറച്ചായിരിക്കുന്നു, പുഴയിലും, തോടിലും മറ്റു ജലാശയങ്ങളിലും ജലനിരപ്പ് ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. മഴ പൂർണമായും മാറാതെ താൻ ഇനി വരില്ലെന്ന മട്ടിലാണ് സൂര്യൻ. കറണ്ട് ഇതുവരെ പോയിട്ടില്ല, അതുകൊണ്ട് ടിവി യിൽ വാർത്ത കാണുന്ന തിരക്കിലാണ് അച്ഛൻ. പെരുമഴയത്ത് കറണ്ട് പോകുന്നതിനു മുന്നേ അടുക്കളയിലെ കാര്യങ്ങൾക്ക് തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കാൻ അമ്മ ഓട്ടത്തിലാണ്. നല്ല തണുത്ത അന്തരീക്ഷം, "കമ്പിളി " പുതയ്ക്കാതെ വയ്യ. മുറിയിലെ പാതി ചാരിയ ജനൽപ്പാളിക്കിടയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി കിടക്കുകയാണ് ഞാൻ, കൂടെ ജനൽപ്പാളിക്കിടയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കി കിടക്കുകയാണ് ഞാൻ, കൂടെ വളർത്തുനായ ജാക്കിയും ഉണ്ട്. പണ്ട് ഇതുപോലെ ഒരു മഴക്കാലത്തു കിട്ടിയതാണിവനെ. കൊടിയ തണുപ്പും വിശപ്പും സഹിച്ച് വഴിയോരത്തു കിടന്ന പിഞ്ചു കുഞ്ഞ്. പുഴു അരിച്ചു തുടങ്ങിയ

സഹോദരങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നും അവനെ കിട്ടിയപോൾ ചെറിയ ഒരു അനക്കം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു, ജീവന്റെ ചെറിയ തുടിപ്പ്. പക്ഷെ ഇന്നവൻ ആളാകെ മാറി, അവനും ഇപ്പോൾ കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണ്.

മഴയുടെ ശക്തി താരതമ്യേനെ കൂടുന്നു, ഒപ്പത്തിനൊപ്പം എന്ന രീതിയിൽ കാറ്റും വീശുന്നുണ്ട്. കാണാൻ നല്ല ഭംഗിയാണ്, പക്ഷെ അതിലും അപകടം പതിയിരുപ്പുണ്ട്. കഴിഞ്ഞ മഴക്കാലത്ത് പൊലിഞ്ഞത് 5 ജീവനുകളാണ്. ഇനി ഇപ്പ്രാവശ്യം "എന്താണോ ആവോ".

ജില്ലയിൽ "റെഡ് അലെർട് " ആണ്, ടിവിയിൽ പറയുന്നത് കേട്ടു. പ്രതീക്ഷിച്ചതു പോലെ തന്നെ സ്കൂളിന് അവധിയും പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധികം വൈകിയില്ല, ചീറി പാഞ്ഞെത്തിയ മന്തമാരുതൻ കറണ്ടിനെ ഊതി അണച്ചിരുക്കുന്നു. ഇരുട്ടത്ത് തപ്പി തടഞ്ഞ് അച്ഛന്റെ അരികിലെത്തി. കത്തിച്ചു വച്ച മെഴുകുതിരിക്കു ചുറ്റുമായി അമ്മ അത്താഴം വിളമ്പി വച്ചു. "ഇന്നിനി കറണ്ടിനെ പ്രതീക്ഷിക്കണ്ട " എന്ന സ്ഥിരം വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മ അടുക്കളയിലേക്ക് മടങ്ങി. അമ്മ പറഞ്ഞതിലും കാര്യമുണ്ട്, ഈ ശക്തനായ കാറ്റിന്റെ മുന്നിൽ കടപുഴകിയ ഒരു മരമെങ്കിലും കാണാതിരിക്കില്ല.

പതിവിലും നേരത്തെ ഉറക്കം വന്നു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അമ്മയുടെ മടിയിൽ തല ചായ്ച്ച് കിടന്നു. ഉറക്കത്തിന്റെ കോണിപ്പടവുകളുടെ പകുതിയോളം എത്തിയ എന്നെ പെട്ടെന്നു എന്തോ വലിച്ചു താഴെ ഇട്ടു. കണ്ണ് തുറന്നെങ്കിലും മന്ദത മാറാൻ കുറച്ചു സമയമെടുത്തു, എന്നെ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നും തിരികെ വിളിച്ചത് അവനാണ് വീട്ടിലെ " ശ്വാനൻ". എന്തെന്നറിയില്ല പതിവില്ലാത്ത കുര, എന്തിനെയോ ഭയക്കുന്ന പോലെ!. എന്നെ പോലെ തന്നെ അച്ഛന്റെ ഉറക്കവും അവൻ നശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ അവനെ ശകാര വാക്കുകളാൽ പൊതിഞ്ഞു, അതുകൊണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം പിന്നീട് കുരക്കാൻ അവനൊന്നു മടിച്ചു, എങ്കിലും ഭയം അവനെ വല്ലാതെ അലട്ടിയിരുന്നു.

മഴ കുറയുന്ന ലക്ഷണം ഇല്ല, പോയ കറണ്ട് ഇന്നിനി വരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയുമില്ല, അതുകൊണ്ട് ഉറങ്ങാൻ തന്നെയാണ് എല്ലാവരുടെയും തീരുമാനം. ഒരു കുഞ്ഞു മെഴുകുതിരിയുമായി ഞാൻ മുറിയിലേക്ക് നടന്നു,അച്ഛനും അമ്മയും അവരുടെയും. എനിക്ക് കൂട്ടിനു ജാക്കിയുണ്ട്, അവന്റെ ഉള്ളിലെ ഭയം ഇപ്പോഴും മാറിയിട്ടില്ല. ഞാനത് കാര്യമാക്കിയില്ല, ഒന്ന് തലോടി ആശ്വസിപ്പിച്ചിട്ട് ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

എല്ലാവരും നന്നേ ഉറക്കം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു, രാത്രി പകുതിയായിട്ടും മഴക്ക് ശമനം ഇല്ല. സ്കൂളിൽ കൂട്ടുകാരോടൊത്ത് കളിക്കുന്നത് സ്വപ്നം കണ്ടാണ് ഉറങ്ങുന്നത്. എത്ര നല്ല നിമിഷങ്ങൾ.

" എല്ലാം തകിടം മറിഞ്ഞത് പെട്ടെന്നായിരുന്നു, ഭൂകമ്പത്തിന് സമാനമായ ശബ്ദം. നിമിഷനേരം കൊണ്ടുതന്നെ ഏതോ ഒരു ശക്തി ഞങ്ങളുടെ വീടിനെ " ഇടിച്ചു നിരത്തി ". എല്ലാം നിമിഷ നേരം കൊണ്ടായിരുന്നു. എന്താണ് ചുറ്റും നടക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സമയം പോലും ലഭിച്ചില്ല. എന്റെ ജീവൻ ബാക്കി വച്ചതാണോ അതോ എടുക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞത് കൊണ്ടാണോ എന്നറിയില്ല, എന്റെ ഹൃദയം നിലച്ചിട്ടില്ല. കൈ കാലുകൾക്ക് ചലിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല, മൊത്തത്തിൽ ഒരു മരവിപ്പ്. ദേഹമാസകലം മുറിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. മണിക്കൂറുകളോളം ഒരു തരി ശ്വാസത്തിന്റെ ബലത്തിൽ ചെളിയിൽ പൂണ്ടു കിടന്നു. പൂർണമായും കണ്ണ് തുറക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല, എങ്കിലും സർവ്വശക്തിയുമെടുത്ത് കണ്ണ് തുറന്നു. തുറക്കേണ്ട താമസം ചെളിവെള്ളം കണ്ണിലേക്കൊഴുകി, സെക്കണ്ടുകൾ മാത്രം തുറക്കാൻ കഴിഞ്ഞ കണ്ണിൽ കണ്ടത് കുറ്റാ കൂരിരുട്ടാണ്, രാത്രിയുടെ തമസാണോ അതോ മണ്ണിനടിയിലെ അന്തഘാരതയാണോ, അതുമല്ലെങ്കിൽ എന്റെ കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടതാണോ, ഒന്നും അറിയില്ല. " ഇനി എത്ര നേരം ഇങ്ങനെ മണ്ണിനടിയിൽ? ",അച്ഛനും അമ്മയും സുരക്ഷിതരാണോ? തനിക്ക് ജീവനോടെ പുറത്ത് കടക്കാനാകുമോ?, ചോദ്യങ്ങൾ ഒരുപാടുണ്ട്, പക്ഷെ ഉത്തരം.....

ഇനിയും സഹിക്കാൻ കഴിയില്ല , ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അനുഭവിച്ചറിയാനുള്ള വേദന ഒറ്റ രാത്രി കൊണ്ട് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ഈ അവസ്ഥ തുടർന്നാൽ " മരണം നിശ്ചയം. " വേണ്ട, എനിക്ക് മരിക്കണ്ട". എങ്ങനെയെങ്കിലും രക്ഷപെട്ടെ മതിയാകൂ. "പക്ഷെ എങ്ങനെ "?, കൈ കാലുകൾ ചലിപ്പിക്കാൻ പോലും കഴിയുന്നില്ല, മുഖത്തിന്റെ പകുതിയിൽ കൂടുതലും മണ്ണിൽ മുങ്ങി നിൽക്കുകയാണ്, എങ്കിലും ശ്വാസം എടുക്കാൻ കഴിയുന്നത് കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴും ജീവൻ അവശേഷിക്കുന്നത്.

ഉറക്കെ കരയണമെന്നുണ്ട്, പക്ഷെ സാധിക്കുന്നില്ല. ഇനി രക്ഷയില്ല, ബോധം മങ്ങിതുടങ്ങുന്നു, മരണത്തിനു കീഴടങ്ങാതെ വേറെ നിവർത്തിയില്ല എന്ന വക്കിലെത്തിയപ്പോൾ ചുറ്റും എന്തോ ഒരനക്കം. ആരോ സംസാരിക്കുന്നത് പോലെ, പക്ഷെ ഒന്നും വ്യക്തമല്ല. പെട്ടെന്ന് ആരോ എന്റെ തല പിടിച്ചുയർത്തി," സാറേ ജീവനുണ്ട് " അയാൾ ഉച്ചത്തിൽ അലറി വിളിച്ചു.

ഫയർ ഫോഴ്സ് ജീവനക്കാരാണ്. അവർ എന്നെ മണ്ണിൽ നിന്ന് പുറത്തെടുത്തു. ദേഹമാസകാലം ചെളിയും ചോരയും, സൂര്യോദയത്തിന്റെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ

ഞാൻ എന്റെ ഗ്രാമത്തെ ഒരു മിന്നായം പോലെ കണ്ടു.

അവർ വളരെ വേഗം എന്നെ ആംബുലൻസിൽ കയറ്റി, ഞാൻ മാത്രമല്ല അതിലുണ്ടായിരുന്നത്, എന്നേക്കാൾ മുൻപേ രക്ഷപ്പെട്ട ആരോ ആണ്, നിർഭാഗ്യവശാൽ അയാൾ മരണപ്പെട്ടു. എന്റെ ജീവനെങ്കിലും രക്ഷിച്ചേ മതിയാവൂ എന്ന മട്ടിൽ ആംബുലൻസ് ആശുപത്രിയിലേക് നീങ്ങി. അടുത്ത ദിവസം വൈകിട്ടാണ് എനിക്ക് ബോധം വീണത്. ആശുപത്രിക്കിടക്കയിലാണ്, ഇടതു കൈക്ക് പൊട്ടലുണ്ട്, പിന്നെ ശരീരം മുഴുവൻ മോശമല്ലാത്ത കുറെ മുറിവുകളും. ശരീരത്തിലെ മുറിവുകൾ ഉണങ്ങും, പക്ഷെ മനസ്സിന്റെ.....?

എഴുന്നേൽക്കാൻ വയ്യ, എങ്കിലും പതുക്കെ ടി വി യുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. നാട്ടിലുണ്ടായ ഉരുളപൊട്ടലാണ് എല്ലായിടത്തും ചർച്ച. നൂറോളം കുടുംബങ്ങൾ മണ്ണിനടിയിലായി, മരിച്ചെന്നു ഉറപ്പിച്ചതും ഉറപ്പിക്കാത്തതുമായ നിരവധി മനുഷ്യർ. ഇനിയും കുറെ പേരെ കണ്ടെത്താനുണ്ട്, ചിലരുടെയൊക്കെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ് ലഭിച്ചത്.

Alobin SB
S2 , CE

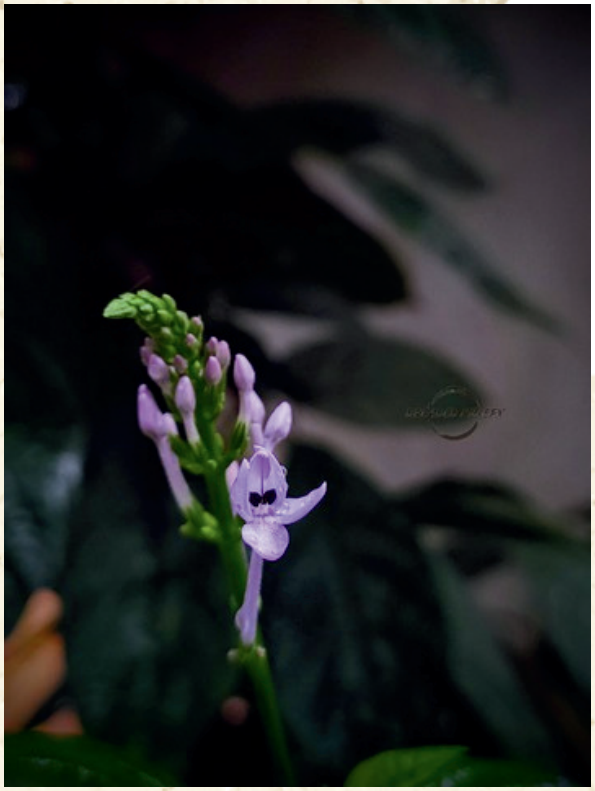

THE BOOKWORM

ATHUL AJAYAN
S2 ME

He was called many things in college.
Silent.
Weird.
Obsessed.
Nerd
But the name that stayed was Bookworm.

Arjun Menon never fought back.While others filled corridors with laughter, gossip, and cheap bravado, he filled margins with notes. He sat in the first row, spine straight, eyes fixed on anatomy charts and pharmacology slides. His world was structured—definitions, diagnoses, disciplines. Order made sense. People didn't.

Ragging season arrived like a ritual storm.

They dragged him out of the library the first week.

"Stand on the desk."
"remove your clothes and stay on your underwears."
"Bark like a dog."

The seniors filmed everything. Pushed him. Slapped him when he stuttered. They made him strip to his vest and recite textbook definitions while they laughed. Someone burned the edge of his notebook with a lighter.

"Let's see if the Bookworm bleeds ink."

He didn't cry.

That frightened them more than tears would have.
The harassment escalated.

Sleep deprivation. Public humiliation. They forced him to kneel in hostel corridors at 3:AM and memorize drug classifications. Once, they locked him in the dissection hall overnight beside cadavers.

In the dark, surrounded by the preserved dead, something shifted inside him.

He realized something simple:

The human body is fragile.
And he understood it better than anyone else.

Years passed.

Arjun didn't drop out. He graduated top of his class.
While his tormentors barely scraped through or shifted to other careers, he carved a path through medicine with surgical precision. Residency. Fellowships. Awards. By thirty-two, Dr. Arjun Menon was a respected trauma surgeon.

The Bookworm had evolved.

He no longer trembled under fluorescent hostel lights. He operated under them The first death was declared a complication.
A former senior arrived in the emergency room after a road accident. Internal bleeding. Severe splenic rupture. Arjun recognized him instantly.Same smirk. Same eyes.

The man didn't recognize the doctor behind the mask.

"Please… save me."

Arjun's hands were steady. Calm. Clinical. He made the incision perfectly. He also knew exactly how much delay the human body could tolerate before irreversible hypovolemic shock.

Thirty seconds.
Then sixty.

The monitors screamed before they flattened. He removed his gloves with quiet detachment.
"Time of death: 02:17 AM."

It didn't stop there.

Another senior developed sudden postoperative complications after a routine appendectomy. A third suffered an undetected air embolism. Each death medically explainable. Each error microscopic. Each autopsy inconclusive.

Arjun never rushed. He studied them beforehand—medical histories, weaknesses, habits. Revenge, to him, was not rage. It was research.
The newspapers began noticing a pattern—former students from a particular batch dying under unusual but technical circumstances. Nothing overt. No fingerprints. No poison. Just medicine.

The perfect weapon in educated hands.

One night, the last of them arrived.

The worst one. The ringleader.

Chronic liver disease. Emergency transplant required. Arjun was the only compatible surgeon available. Fate has a sense of humor. When the man finally recognized him on the operating table, his face drained of color.

"You… you're that—"
"The Bookworm," Arjun finished calmly.
There was no shouting. No dramatic monologue.
Just silence.
"You ruined my life," the man whispered.
Arjun adjusted his gloves.
"No," he replied softly. "You shaped it."
The surgery began.
He performed every step flawlessly—until the final vascular connection. A subtle technical deviation. Almost invisible.

Enough.

The monitor tone stretched into a long, flat line

Months later, Dr. Arjun Menon received a national award for excellence in surgical innovation. He stood at the podium, applause thundering around him.

Calm. Composed. Brilliant.

No one knew that behind those steady eyes lived a boy once locked in a dissection hall.

He still loved books.
He still studied anatomy.

But now, when he read about the fragility of the human body, he didn't feel fear. He felt control. And in the quiet of his immaculate apartment, surrounded by shelves of medical journals, the Bookworm smiled.

Not because he hated them.
But because he had finally rewritten the story.

In bloodless ink.

@athuluveyyy

Abhai A
S2 , CE

നിഴൽ

HAREENDRAN R
S2 CSE

ഞാൻ ഒരു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയാണ്. പഠനത്തിനിടയിൽ കിട്ടിയ ചെറിയ അവധിക്കാലത്ത് വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തിയതാണ് ഈ കഥയുടെ തുടക്കം. എന്റെ ഗ്രാമം പകലിൽ ശാന്തവും രാത്രിയിൽ അസ്വസ്ഥത നിറഞ്ഞതുമാണ്. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ തന്നെ ആ നിശബ്ദത എനിക്ക് ഒരു ഭയമായി തോന്നിയിട്ടുണ്ട്, പക്ഷേ അതിനെ ഞാൻ ഒരിക്കലും ഗൗരവത്തിൽ എടുത്തിരുന്നില്ല.

വീടിന് ചുറ്റും കാടുപിടിച്ച നിലം. രാത്രി കാറ്റ് വീശുമ്പോൾ വള്ളിച്ചെടികൾ തമ്മിൽ തട്ടി ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ പോലും മനുഷ്യന്റെ ശ്വാസം പോലെ തോന്നും. ആദ്യ രാത്രി ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല. രണ്ടാമത്തെ രാത്രിയിലാണ് എനിക്ക് അസ്വസ്ഥത തുടങ്ങിയത്.

രാത്രി ഏകദേശം പന്ത്രണ്ട് മണിയോടുകൂടി, ഞാൻ ഉണർന്നിരുന്നു. ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും കണ്ണടയുന്നില്ല. അപ്പോൾ, വീട്ടിന് പുറത്തുനിന്ന് പാദശബ്ദം. പതുക്കെ… വളരെ പതുക്കെ. ആരെങ്കിലും നടക്കുന്നത് പോലെ, പക്ഷേ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ. ഞാൻ ജനാല തുറന്ന് പുറത്തേക്ക് നോക്കി. ആരും ഇല്ല.

എന്നാൽ പാദശബ്ദം നിന്നില്ല. അത് എന്റെ വീടിന്റെ ചുറ്റും വട്ടം കറങ്ങുന്ന പോലെ.

“ഇത് എന്റെ തോന്നലാണ്,” ഞാൻ മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. പക്ഷേ ആ നിമിഷം, എന്റെ കാതിൽ ഒരു ശബ്ദം — വളരെ അടുത്ത്.

“ഹരി…”

എന്റെ പേര്. ഞാൻ ഞെട്ടി. വീട്ടിൽ മറ്റാരും ഉണർന്നില്ല.

ആ ശബ്ദം വീണ്ടും കേട്ടില്ല.

അടുത്ത ദിവസങ്ങളിൽ, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾ മാറി തുടങ്ങി.

വാതിൽ ഞാൻ അടച്ചിട്ടാൽ, കുറച്ചു സമയത്തിനകം തുറന്നുകിടക്കും.

മേശപ്പുറത്ത് വെച്ച സാധനങ്ങൾ മറ്റൊരു സ്ഥലത്ത്.

കണ്ണാടിയിൽ നോക്കുമ്പോൾ, എന്റെ മുഖം ഒരു നിമിഷം വൈകി പ്രതികരിക്കുന്ന പോലെ.

എനിക്ക് ഉറങ്ങാൻ പേടി തോന്നി.

ഒരു രാത്രി, സ്വപ്നത്തിനും ജാഗ്രതയ്ക്കും ഇടയിൽ ഞാൻ ഒരാളെ കണ്ടു.

അവൻ എന്റെ കിടക്കയുടെ അരികിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

അവന്റെ മുഖം ഇരുട്ടിലായിരുന്നു.

എങ്കിലും അവന്റെ കണ്ണുകൾ…

എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു.
“നീ എന്നെ മറന്നല്ലോ,” അവൻ പറഞ്ഞു.
ഞാൻ ഉണർന്നപ്പോൾ വിയർപ്പിൽ മുഴുകിയിരുന്നു.
പക്ഷേ മുറിയുടെ കോണിൽ…
ഒരു കാലടി പാടുകൾ.
അവ എന്റെ കിടക്കയിലേക്കായിരുന്നു
അന്ന് ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത പോലെ ദിവസങ്ങൾ കടന്നു.
എങ്കിലും രാത്രികളിൽ ആ നിശബ്ദത മാത്രം മാറിയില്ല.
ഒരു ദിവസം, കോളേജിലെ ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ വൈകിയാണ് മടങ്ങിയത്. ആകാശം ഇരുണ്ടു തുടങ്ങുന്ന സമയം. റോഡുകൾ പതുക്കെ ശൂന്യമായി. കാറ്റിനൊപ്പം ഇലകൾ അനങ്ങുന്ന ശബ്ദം പോലും അസ്വസ്ഥത ഉണ്ടാക്കി.
വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ നടക്കുമ്പോൾ, പിന്നിൽ ആരോ നടക്കുന്ന പോലെ തോന്നി.
ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി.
ആരും ഇല്ല.
കുറച്ച് മുന്നോട്ട് നടന്നപ്പോൾ, റോഡിന്റെ വശത്ത് ഒരാൾ നിൽക്കുന്നത് കണ്ടു.
അവന്റെ മുഖം വ്യക്തമായിരുന്നില്ല.
പക്ഷേ എന്തോ കാരണം കൊണ്ടു എന്റെ കാലുകൾ നീങ്ങാതെയായി.
അവൻ പതുക്കെ തല ഉയർത്തി.
അത്….
എന്നെ പോലെ ഒരാൾ.എന്റെ മുഖംഎന്റെകണ്ണുകൾ.എന്റെ തന്നെ നിശബ്ദത. പക്ഷേ അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ…എനിക്ക് ഇല്ലാത്ത ഒരു ശൂന്യത.ഒരു നിമിഷം ഞങ്ങൾ പരസ്പരം നോക്കി നിന്നു.അവൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ചിരിച്ചുമില്ല.ഞാൻ കണ്ണടച്ചു.വീണ്ടും തുറന്നപ്പോൾ…
അവൻ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ, എല്ലാം സാധാരണ പോലെ. പക്ഷേ മുറിയിൽ ഒരു തണുപ്പ്.
കണ്ണാടിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ,എന്റെ പ്രതിബിംബം എന്നെ നോക്കി പറഞ്ഞു:“ഇപ്പോൾ നിന്റെ സമയം.”അന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി.
ഇത് ഒരു ആത്മാവല്ല. ഇത് ഒരു പ്രേതവും അല്ല.ഇത് ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു.എന്റെ ഭയം. എന്റെ ഒറ്റപ്പെടൽ.
ഞാൻ അവഗണിച്ച എന്റെ മറ്റൊരു രൂപം. രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ഉറങ്ങിയില്ല. രാവിലെ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കിയപ്പോൾ,
പ്രതിബിംബം സാധാരണ പോലെ ആയിരുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോഴും…
ചില രാത്രികളിൽ…
എനിക്ക് തോന്നും…
ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്ന്.

Jeevanand
S4 , EEE

Adithyan Santhosh
S6 , ECE

സീം (Seem):

യുവതലമുറയ്ക്കുള്ള ഓർമപ്പെടുത്തൽ

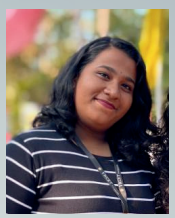

RISHIKA RATHEESH
S2 CIVIL

ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് യുവതലമുറയുടെ ഭാവി. ടെക്നോളജി വളരുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, ഒരുപാട് അവസരങ്ങൾ നമ്മൾക്കു മുന്നിലുണ്ടെങ്കിലും അതിനൊപ്പം തന്നെ വലിയ വെല്ലുവിളികളും നിലനിൽക്കുന്നു. അതിലേറ്റവും അപകടകരമായ ഒന്നാണ് ലഹരിയിലേക്കും മയക്കുമരുന്നിലേക്കും വഴുതിപ്പോകുന്ന പുതിയ തലമുറ.

SEEM എന്ന ആശയം നമ്മളോട് പറയുന്നത് ഒറ്റ കാര്യം തന്നെയാണ് കാണുക, മനസ്സിലാക്കുക, തിരിച്ചറിയുക, മാറ്റം സൃഷ്ടിക്കുക.

ലഹരി ഒരു ഫാഷനോ ട്രെൻഡോ അല്ല, അത് ഒരാളുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ തകർക്കുന്ന ഒരു കുടുക്കാണ്. കൗതുകം, കൂട്ടുകാരുടെ സമ്മർദ്ദം, മാനസിക സമ്മർദ്ദങ്ങൾ, ഒറ്റപ്പെടൽ ഇതൊക്കെയാണ് പലപ്പോഴും യുവാക്കളെ ലഹരിയിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നത്. പക്ഷേ, ഒരു ചെറിയ തെറ്റായ തീരുമാനം പോലും ഭാവിയെ മുഴുവൻ ഇരുട്ടിലാക്കാൻ മതി.

യുവതലമുറ എന്നത് നമ്മുടെ നാളെയുടെ നേതാക്കളാണ്, സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്നവരാണ്, മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടവരാണ്. അവരെ ലഹരിയിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തുക എന്നത് ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാത്രം ഉത്തരവാദിത്വമല്ല, സമൂഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ കടമയാണ്.

കുടുംബം, സ്കൂൾ, കോളേജ്, സുഹൃത്തുക്കൾ — എല്ലാവരും ചേർന്ന് അവരെ കേൾക്കാനും, മനസ്സിലാക്കാനും, ശരിയായ വഴികാട്ടാനും തയ്യാറാകണം.

SEEM നമ്മളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്, "ഉപദേശം" മാത്രം മതിയാകില്ല എന്നതാണ്. അവയറ്നെസ് വേണം, സപ്പോർട്ട് വേണം, വിശ്വാസം വേണം. യുവാക്കൾക്ക് അവരുടെ കഴിവുകൾ കണ്ടെത്താൻ, സ്വപ്നങ്ങളെ പിന്തുടരാൻ, ജീവിതത്തെ സ്നേഹിക്കാൻ അവസരം നൽകിയാൽ, ലഹരിക്ക് അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇടം ഉണ്ടാകില്ല.

ഒരു ആരോഗ്യകരമായ മനസ്സും ശരിയായ അവയറ്നെസ്സും ഉണ്ടെങ്കിൽ, യുവതലമുറ ശക്തമായ ഒരു ഭാവി നിർമ്മിക്കും.

ലഹരിയില്ലാത്ത നാളെയാണ് യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം.

SEEM അതിനുള്ള ഒരു വിളിയാണ് ഭാവിക്കായി ഇന്ന് തന്നെ ജാഗ്രതയാകാം.

MERAKI
MOMENTS THAT MATTER

PRAYAN
2025

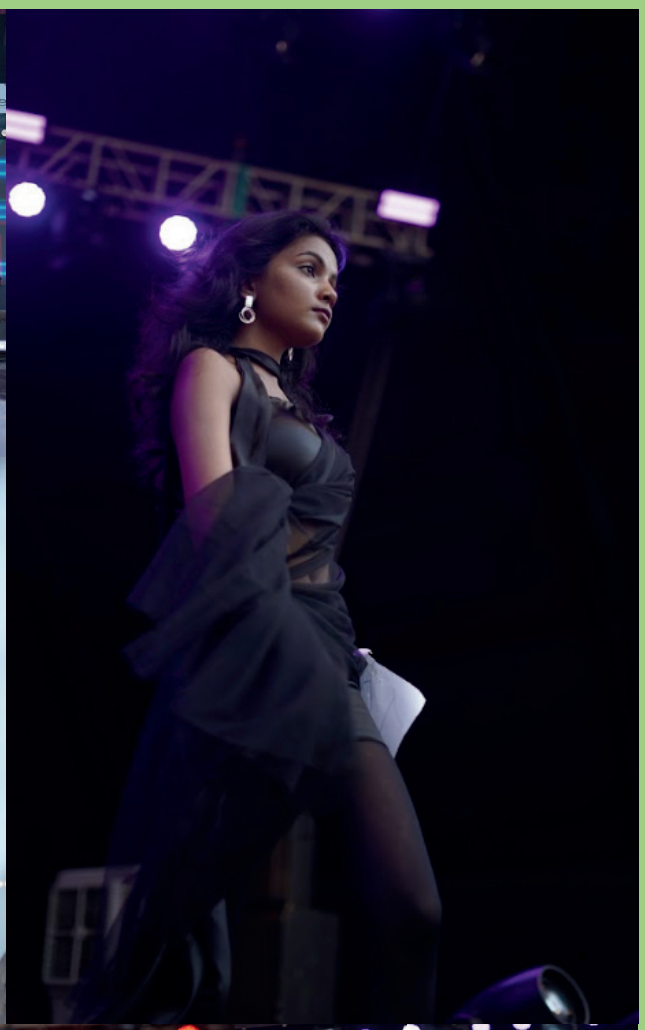

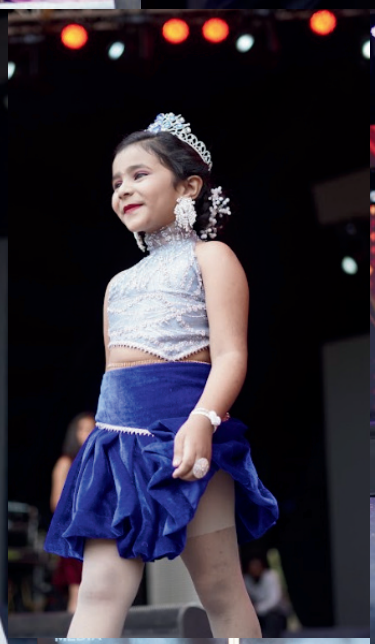

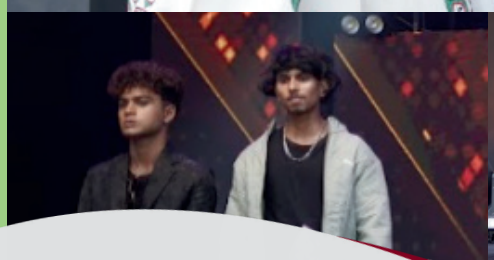

BUDHA'S CONCEPTS

BUDHA'S CONCEPTS

KL 24

BUDHA'S CONCEPTS

SHADOWS

BUDHA'S CONCEPTS

PRAYAN '25
CLUTCH '25
AURUM 25
NEXUS

CAMPUS RECRUITMENT
@ VKCET
PRAYAN

ഓണം
The Onam Celebration

VALIA KOONAMBAIKULATHAMMA
COLLEGE OF ENGINEERING AND TECHNOLOGY

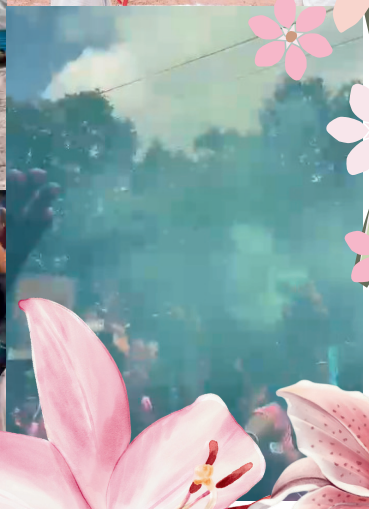

NSS RUDHIRASENA

BLOOD DONATION CAMPAIGN

The National Service Scheme (NSS) has always stood as a bridge between youthful energy and social responsibility, encouraging students to contribute meaningfully to society. Among its many humanitarian initiatives, blood donation holds a special place, as it directly touches lives and offers hope in moments of critical need. Through structured awareness programs and organized donation camps, NSS instills in volunteers the understanding that service to humanity is the highest form of service. As part of the NSS initiative Rudhirasena, blood donation becomes more than just a medical act—it transforms into a movement driven by empathy and unity. Rudhirasena motivates young volunteers to overcome fear and misconceptions related to blood donation, while educating the community about its safety and necessity. Each donated unit of blood becomes a symbol of solidarity, capable of saving multiple lives and supporting patients undergoing surgeries, accidents, and long-term treatments. Participation in Rudhirasena helps NSS volunteers develop a deep sense of compassion, discipline, and social awareness. It empowers students to realize their role as responsible citizens who can contribute to the nation's healthcare system in a meaningful way. By embracing the spirit of "Not Me, But You," NSS and Rudhirasena together inspire a culture of voluntary blood donation, proving that even a simple act can create a lasting impact on society

GVHSS PALAYAMKUNNU

SNVHSS NEDUNGANDA

SNVHSS PANAYARA

NS HOSPITAL KOLLAM

RCC TRIVANDRUM

SPORTS

Our Commitment to Building Stronger Students Through Sports

Beyond classrooms and exams, our Physical Education Department provides the essential balance engineering students need. In a high-pressure academic environment, the sports ground is a sanctuary for physical, mental, and emotional health.

Through evening practice sessions, students do more than play—they release stress, build lasting friendships, and rediscover the motivation to succeed.

Evening Practice: Building Bonds and Reducing Stress

After a long academic day, evening practice helps students relax and recharge. Running, training, and sharing laughs reduce stress and mental fatigue. These moments build strong friendships and unity across departments and years, turning the ground into a space of connection, support, and lifelong bonds.

An Active and Inclusive Sports Culture

Our college promotes a vibrant sports culture through regular events and competitions in cricket, football, kabaddi, kho-kho, volleyball, and other activities. Students of all skill levels are encouraged to participate, as sports focus not just on winning, but on growth and involvement.

Our students actively represent the college in inter-college, university-level, and AIU-level competitions, bringing recognition and pride to the institution

One of our proudest achievements is seeing students grow from beginners to high-level performers. Through consistent practice and guidance, many have progressed to represent KTU and VKCET at university and AIU levels, proving that dedication and support unlock true potential.

Achievements That Reflect Discipline and Commitment

Our students have earned medals, trophies, and titles in various tournaments. These achievements reflect consistent effort, teamwork, and self-belief. However, beyond awards, the true success lies in the personal growth we see in each student—stronger confidence, focus, and resilience

Sports and Career Success Go Hand in Hand

We are proud to note that all our sporty engineers have been successfully placed. Sports help students develop confidence, leadership, communication skills, and the ability to perform under pressure—qualities that are highly valued by recruiters. The discipline learned on the ground often reflects positively during interviews and professional life

Staying Connected Through Alumni Sports Events

To maintain a strong bond with our former players, we regularly conduct alumni sports tournaments. These events help us stay connected with our old students, creating an active link between past and present generations. Alumni interactions inspire current students and remind them that sports remain a lifelong source of health, friendship, and connection.

Staying Connected Through Alumni Sports Events

Sports naturally develop leadership. Students learn to lead teams, take responsibility, support teammates, and handle success and failure with maturity. These experiences prepare them not only for professional roles but also for leadership in life.

Conclusion

As the Physical Education Department, our mission goes beyond fitness and competition. We aim to nurture confident individuals, responsible leaders, and healthy engineers. Through daily practice, strong participation, meaningful achievements, alumni engagement, and career success, we proudly contribute to shaping well-rounded students ready to face the future.

FOOTBALL

FOOTBALL TEAM

CRICKET TEAM

KABBADI

KABBADI MENS TEAM

KABBADI WOMENS TEAM

MENS TEAM

KHO – KHO

WOMEN'S TEAM

VOLLEY BALL TEAM

IEDC

2025-26

EXECUTIVE COMMITTEE

ALAN AR
CEO

AROMAL
CTO

ALEENA
WOMEN LEAD

GREEN RAJ
CDO

DENZ RAJAN
COO

ABHIJITH AB
CFO

AMAL B
CPO

SUNI
CCO

DYAN JD
CCRO

SABIN S
PRO

GAZAL DEV
CMO

PRANAV
CONTENT CREATOR

HACKFEST 2025

offenso™
Hackers Academy

MUHAMMED SHAJAHAN

ALAN V JIJU

ASWIN CP

RETRO

THE ETHNIC DAY

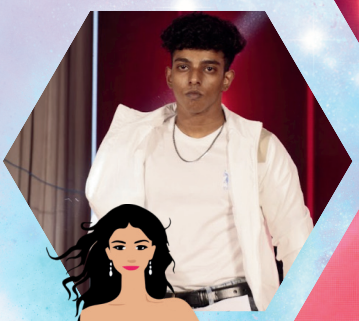

RETRO-FASHION SHOW

RETRO- DANCE COMPETITION

RETRO -MUSIC COMPETITION

Gramophone

27 - 02 - 2026

WOMEN EMPOWERMENT PROGRAM

MERAKI
HALL OF ACHIEVEMENTS

Inspirational Stars

India Book of Records: Akshay A.
Location: Kollam, Kerala | Records Confirmed: March 2025
Squat Thrusts: Performed 30 reps in 30 seconds (March 26, 2025).
Plank Shoulder Taps: Performed 82 reps in 30 seconds (March 8, 2025)

AKSHAY A

S6 CSE

India Book of Records: Abhijith Kumar
Location: Thiruvananthapuram, Kerala | Confirmed: August 25, 2025

- Record: Maximum Deep Squats in 30 Seconds while holding a Mudgar (traditional Indian strength-training club)
- Focus: Exceptional lower-body strength and traditional training discipline.

ABHIJITH KUMAR

S8 CSE

Dens Rajan: World Record Holder
Origin: Kollam, Kerala, India | Coach: Bijo Baby

- International Book of Records: Set the world record with 54 alternative toe touches in 30 seconds (Oct 26, 2025).
- America Book of Records: Achieved 52 inverse alternating toe touches in 30 seconds.
- Asia & India Book of Records: Honored with the title of 'Grand Master' for performing wide-stretched alternate toe touches in 30 seconds (Oct/Nov 2025).

DENS RAJAN

S8 CIVIL

Department of Computer Science

7th Semester Topper

Congratulations

Parvathy T

[VKE22CS057]

SGPA - 10

VKCET

AT THE SPIRITUAL LAND OF HUMAN DEXTERITY

TRAVELOGUE

ASWATHY S ASHOK
ASSISTANT PROFESSOR, ECE

Brihadeeswara Temple, Thanjavur

Some journeys take us to new places, while others take us back in time. My visit to the Brihadeeswara Temple at Thanjavur, a UNESCO World Heritage Site, was an experience that beautifully combined history, architecture, spirituality, and rural cultural richness.

We reached the temple early in the morning at 6:30 AM. The calm and quiet atmosphere made the visit truly special. In the soft morning light, the massive 216-foot-tall vimana stood majestically against the sun. Seeing such a grand ancient structure for the first time was an unforgettable experience.

The Brihadeeswara Temple was built by Rajaraja Chola I between 1003 and 1010 CE and is dedicated to Lord Shiva, worshipped here as Rajarajeshwaram. The temple stands as a powerful symbol of the Chola dynasty's political strength, cultural excellence, and deep spiritual beliefs.

Architecturally, the temple is a masterpiece of Dravidian architecture. It is constructed entirely of granite, even though granite is not naturally available in the surrounding region. One of the most remarkable features is the massive 80-ton stone placed at the top of the vimana. Historians believe it was lifted using long inclined ramps, showcasing the advanced engineering skills of that era.

Another fascinating aspect of the temple is that, despite its great height, the main tower does not cast a shadow on the ground at noon. This reflects the precise application of mathematics, astronomy, and architectural planning by the ancient builders.

Inside the temple, we were fortunate to witness the abhishekam performed on the huge Shiva linga, one of the largest in India. The massive Nandi statue, carved from a single block of granite,
further highlights the artistic brilliance of the Chola sculptors. The walls of the temple are covered with inscriptions and stone carvings that record details of Chola administration, cultural life, dance, music, and military achievements. Walking through the temple felt like reading a living history book carved in stone.

We stayed at the temple until 9:30 AM, after which the place began to get crowded. The peaceful early hours allowed us to experience the site in its purest form. After leaving the temple, we explored the nearby villages. This part of the journey revealed a completely different yet equally beautiful side of the region. The countryside surrounding the temple is nourished by the sacred Kaveri River, making the land exceptionally fertile. Vast stretches of emerald-green paddy fields spread across the horizon, gently swaying in the breeze. The sight truly justified Thanjavur's title as the "Rice Bowl of Tamil Nadu." We drove through small village roads lined with

oconut trees and banana plantations. Farmers were actively working in the fields, some transplanting paddy while others managed irrigation channels. Their dedication and simplicity reflected a life deeply connected to nature. The houses in the villages were traditional, with red-tiled roofs and beautifully drawn kolams at the entrances. Temple bells echoed softly in the background, and the peaceful rural atmosphere felt spiritually grounding. Unlike busy urban life, time seemed to move slowly here. We also visited small artisan workshops where traditional crafts were being made. The famous Thanjavur dancing dolls and classical Thanjavur paintings were carefully handcrafted with patience and devotion. Watching the artisans work was inspiring, as it showed how centuries- old traditions are still preserved with pride.

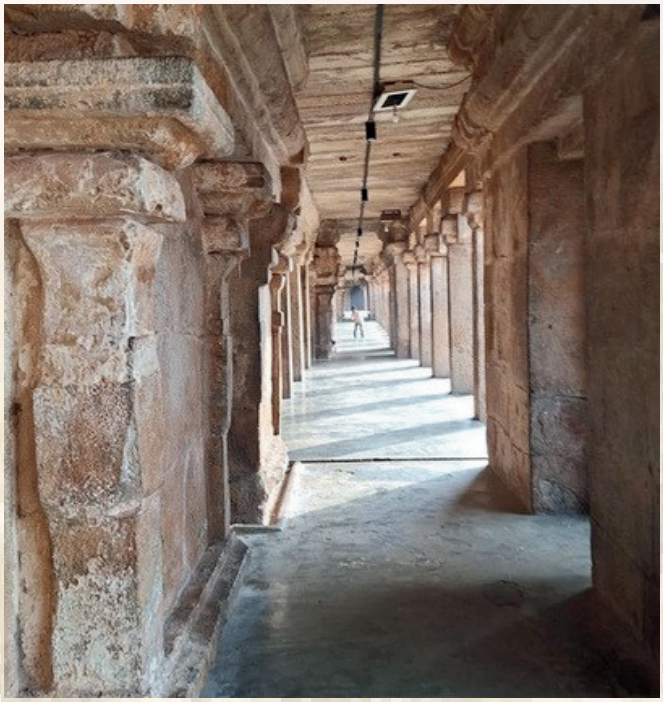

During our visit, we were fascinated by the elegant Thanjavur Thalaiyatti Bommai, popularly known as Thanjai Bomma. This traditional nodding doll beautifully represents the rich artistic heritage of Tamil Nadu. Its gently moving head and perfectly balanced base symbolize grace and stability. Crafted with vibrant colors and intricate detailing, the doll reflects the patience and skill of local artisans. Receiving the Geographical Indication (GI) tag has further recognized its cultural importance and helped preserve this timeless craft for future generations. We returned back to the temple again in the evening. Sitting quietly inside the temple for meditation during sunset was a deeply calming and memorable experience. We left the temple at night about 8 PM with a sense of peace and admiration.

Visiting the Brihadeeswara Temple was not just a tour of a historical monument, but a meaningful journey through time, faith, rural beauty, and human brilliance—an experience that will remain in memory forever.

അഭൗമചിത്രങ്ങളുടെ രാജശിൽപ്പി

DATHAN PUNALUR

ദത്തൻ പുനലൂർ രാജ്യാന്തരതലത്തിൽ ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറാണ്. പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങൾ വന്യജീവികൾ പക്ഷികൾ മനുഷ്യരുടെ ജീവിത മുഹൂർത്തങ്ങൾ സാമൂഹിക സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെ തന്റെ ക്യാമറയിലൂടെ ജീവിതമാക്കി അവതരിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം ഊട്ടി ആസ്ഥാനമാക്കി ദീർഘകാലം പ്രവർത്തിച്ചു. കേരളത്തിലെ പ്രമുഖ പത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും ചിത്രങ്ങൾ നൽകി ശ്രദ്ധ നേടിയ അദ്ദേഹം നിരവധി പ്രദർശനങ്ങളിലും മത്സരങ്ങളിലും പങ്കെടുത്ത് പുരസ്കാരങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കി ഫോട്ടോഗ്രാഫിയെ വെറും തൊഴിൽ മാത്രമല്ല സൃഷ്ടിപരമായ കലാരൂപം എന്ന നിലയിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച വ്യക്തിത്വമാണ് ദത്തൻ പുനലൂർ.

- **ഫോട്ടോഗ്രാഫി യിലേക്കുള്ള സാറിന്റെ യാത്ര എങ്ങനെയാണ് ആരംഭിച്ചത്..? തുടക്കകാലത്ത് സാറിനെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രചോദിപ്പിച്ച ഘടകം എന്തായിരുന്നു...?**

വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ഫോട്ടോഗ്രാഫിയിലേക്ക് ഒരു ആകർഷണം തോന്നാൻ ഒരു പ്രത്യേക കാരണമുണ്ട്. എന്റെ അച്ഛന് ഒരു തീയേറ്റർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഫിലിം കട്ട് ചെയ്തു കളയുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അത് ശേഖരിച്ച് അതിലെ ചിത്രം നോക്കുന്ന ഒരു ശീലം എനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നത്തെ കാലത്ത് സിനിമ താരങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾ അതിലൂടെ കാണുമ്പോൾ വലിയൊരു കൗതുകം തോന്നുമായിരുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ഈ ഫോട്ടോ ഇതിനകത്ത് കൃത്യമായി പതിയുന്നത് എന്നുള്ളതായിരുന്നു എന്റെ ക്യൂരിയോസിറ്റി! പലരോടും ഇതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചെങ്കിലും ചെറിയ കുട്ടി ആയതിനാൽ വലിയ വിവരങ്ങൾ ഒന്നും ആരിൽ നിന്നും കിട്ടിയില്ല. തന്നെയുമല്ല അന്നത്തെ കാലത്ത് ഫോട്ടോഗ്രാഫി വളരെ ചിലവേറിയ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. മാത്രമല്ല അന്നൊക്കെ സമ്പന്നരുടെ ഹോബിയായി മാത്രം അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുടെ സാങ്കേതിക വശങ്ങൾ ആർക്കും അങ്ങനെ അറിയില്ലായിരുന്നു. വളരെ ചുരുങ്ങിയ തോതിലുള്ള അന്നത്തെ സ്റ്റുഡിയോകാർക്ക് മാത്രമാണ് ഇതിനെപ്പറ്റി അറിയാമായിരുന്നത്. എന്നാൽ അവർ ഇതിനെ പറ്റിയുള്ള രഹസ്യങ്ങളൊന്നും പുറത്തുവിട്ടിരുന്നില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് ഒരു ഉത്സവ സ്ഥലത്തുനിന്നും രക്ഷിതാക്കൾ വാങ്ങിത്തന്ന വ്യൂ മാസ്റ്റർ എന്ന കളിപ്പാട്ടത്തിലൂടെ ഞാൻ കളക്ട് ചെയ്തു വെച്ച ഫിലിം അതിൽ ഇട്ടു വലുതായി കാണാൻ സാധിച്ചത്. അതിനുശേഷം ഇതിനോടുള്ള താല്പര്യം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു

- ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഏജൻസിയായ ഗെറ്റി ഇമേജസിൽ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നുള്ള ഫോട്ടോഗ്രാഫറായി പ്രവർത്തിച്ച കാലത്തെ അനുഭവങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്...?

ഗെറ്റി ഇമേജസ് എന്ന് പറയുന്നത് ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും വലിയ ഫോട്ടോ സ്റ്റോക്ക് ഏജൻസിയാണ്. ഹിരോഷിമയിലെ ബോംബ് സ്ഫോടനത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ മുതൽ ഗാന്ധിജിയുടെ അപൂർവ്വ ചിത്രങ്ങൾ വരെ അവരുടെ വലിയ ആർക്കൈവിലുണ്ട്. ലോകമെമ്പാടുമുള്ള പ്രമുഖ ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാരുടെ ചിത്രങ്ങൾ അവർ ശേഖരിക്കുന്നു. പലർക്കും അവിടെ ഒരു ഫോട്ടോ എത്തിക്കുക എന്നത് വലിയ സ്വപ്നമാണ്.എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മിക്ക കാര്യങ്ങളെയും പോലെ അതും തികച്ചും യാദൃശ്ചികമായിരുന്നു. ഊട്ടിയിൽ എന്റെ അസിസ്റ്റന്റായി നിന്നിരുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു ഇതിന് വഴിയൊരുക്കിയത്. ഒരു ഫങ്ക്ഷന്റെ ഭാഗമായി അഞ്ച് സ്റ്റേജുകളിൽ ഒരേസമയം ഫോട്ടോ എടുക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ, ഫോട്ടോഗ്രാഫിയിൽ വലിയ അറിവില്ലാതിരുന്നിട്ടും ബുദ്ധിശാലിയായിരുന്ന അവനെ ഞാൻ പരിശീലിപ്പിച്ച് കൂടെ കൂട്ടി.പിന്നീട് അവൻ ബാംഗ്ലൂരിലെ ഐ.ബി.എമ്മിൽ (IBM) ജോലിക്ക് ചേരുകയും ഇന്റർനെറ്റിന്റെ സഹായത്തോടെ ഗെറ്റി ഇമേജസിനെക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ലോകവിപണിയിൽ എത്തിക്കണമെന്ന് അവൻ നിർബന്ധിച്ചു. അന്ന് ഹൈദരാബാദിലുണ്ടായിരുന്ന അവരുടെ ഫ്രാഞ്ചൈസിയിലേക്ക് ഞങ്ങൾ കുറച്ച് ചിത്രങ്ങൾ ഡി.വി.ഡി വഴി കൊറിയർ ചെയ്തു. ഞാൻ അയച്ച ചിത്രങ്ങൾ ഹൈദരാബാദിലെ ഓഫീസ് വഴി അവരുടെ മെയിൻ സെർവറിലേക്ക് എത്തി. ആ ചിത്രങ്ങൾ അവർ വലിയ വിലയ്ക്ക് വിൽക്കുകയും എഗ്രിമെന്റ് പ്രകാരം ലാഭത്തിന്റെ പകുതി (50-50) എനിക്ക് നൽകുകയും ചെയ്തു.

അക്കാലത്ത് അത് വലിയൊരു സാമ്പത്തിക നേട്ടമായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് രാജ്യത്തുണ്ടായ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയെ തുടർന്ന് ഹൈദരാബാദിലെ ആ ഏജൻസി പ്രവർത്തനം അവസാനിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും എന്റെ ഫോട്ടോകൾ അവർക്കു ഇഷ്ടമായതിന്നാൽ എന്റെ വിവരങ്ങളും ബയോഡാറ്റയും മാതൃസ്ഥാപനമായ ഗെറ്റി ഇമേജസിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്നുവെന്നും ലോകപ്രശസ്തമായ ഒരു ഏജൻസിആയതിനാൽ അവരുടെ കർശനമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നമ്മൾ യോഗ്യരാണെന്ന് തോന്നിയാൽ മാത്രമേ അവർ നമ്മളെ തിരഞ്ഞെടുക്കൂ എന്നും അറിയിച്ചു.ഏകദേശം ഒന്നര വർഷത്തെ കാത്തിരിപ്പിന് ശേഷമാണ് എന്നെ അംഗീകരിച്ചതായി കാണിച്ച് എനിക്ക് അവരിൽ നിന്ന് ഒരു മറുപടി ലഭിച്ചത്. പഴയ പി.എസ്.സി ഫോമിനേക്കാൾ വലിയൊരു എഗ്രിമെന്റ് ആണ് അവർ അയച്ചുതന്നത്. അത് വായിച്ചു തീർക്കാൻ തന്നെ ദിവസങ്ങളെടുത്തു.സാധാരണ ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർ ചെയ്യുന്ന രീതികളിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് അവരുടെ നിബന്ധനകൾ. പ്രധാനമായും മൂന്ന് കാര്യങ്ങളാണ് അവർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. നമ്മൾ സാധാരണ ഹൈ-എൻഡ് ക്യാമറകളിൽ എടുക്കുന്ന ഫോട്ടോകൾക്ക് ഏകദേശം 6ഉം 7ഉം MB സൈസൊക്കെ ഉണ്ടാകാറുള്ളൂ.എന്നാൽ ഗെറ്റി ഇമേജസിന് കുറഞ്ഞത് 48 MB സൈസ് ഉള്ള ഫോട്ടോകൾ വേണം..ആനുവദനീയമായ പ്രോസസിങ്ങ് അല്ലാതെ സോഫ്റ്റ്വെയറുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ചിത്രങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ പാടില്ല.വെളിച്ചത്തിലോ നിറത്തിലോ (Colour Gradation) മാറ്റം വരുത്തിയാൽ അവർ അത് എളുപ്പത്തിൽ കണ്ടെത്തും.നിങ്ങൾക്ക് കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ നല്ലചിത്രങ്ങൾ എടുത്തയയ്ക്കുക. ആ കഴിവിനാണ് ഞങ്ങൾപ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്. മറ്റുഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ ചിത്രങ്ങൾക്കൊപ്പം മത്സരിക്കാൻ പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കണം ഓരോ ചിത്രങ്ങൾക്കും എന്നും അവർ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു ഒരു

കലർപ്പുമില്ലാത്ത ശുദ്ധമായ ചിത്രങ്ങളാണ് അവർക്ക് വേണ്ടത്.ഒരാളുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരാളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള വസ്തുവിന്റെയോ ചിത്രം എടുക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ പേര്, വിലാസം, ഫോൺ നമ്പർ, ഒപ്പ് എന്നിവ അടങ്ങിയ സമ്മതപത്രം (Consent form) നിർബന്ധമാണ് ഒപ്പം മറ്റൊരാളിന്റെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തലും കൂടിയേ കഴിയൂ. ആരുടെയെങ്കിലും ചിത്രം രഹസ്യമായി എടുത്ത് നൽകാൻ അവിടെ സാധിക്കില്ല.നമ്മൾ ഒരുചിത്രം അയച്ചാൽ അത് വലിയ സ്ക്രീനിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചാണ് അവരുടെ വിദഗ്ദ്ധ സംഘം പരിശോധിക്കുന്നത്. അതിൽ എന്തെങ്കിലും എഡിറ്റിംഗ് നടന്നിട്ടുണ്ടോ പിക്സലേഷൻ ഉണ്ടോ എന്ന് അവർ കൃത്യമായി കണ്ടെത്തും. ഇന്ന് ഇമെയിൽ അയച്ചാൽ എവിടെയാണെങ്കിലും 24 മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ മറുപടി ലഭിക്കുന്ന കാലമാണെങ്കിലും, ഗെറ്റിയിൽ ഒരു മെയിലിന് മറുപടി ലഭിക്കാൻ 12 മുതൽ 15 പ്രവൃത്തിദിവസങ്ങൾ വരെ എടുക്കും. ഫോട്ടോകൾ അയച്ചാൽ 30 മുതൽ 45 ദിവസം വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വരും സെലക്ടായോ റിജക്റ്റായോ എന്ന്അ റിയാൻ അത്രമേൽ സൂക്ഷ്മമായാണ് ഓരോ ചിത്രവും അവർ വിലയിരുത്തുന്നത്.ഇങ്ങനെയുള്ള കടുത്ത നിബന്ധനകളൊക്കെയാണ് അവരുടേത്

- ഫോട്ടോഗ്രഫിക്ക് സമൂഹത്തിൽ ഒരു ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് എങ്ങനെയാണ്?

തീർച്ചയായും, ഫോട്ടോഗ്രഫിക്ക് വലിയൊരു ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ട്. ഇന്ന് മനുഷ്യന് ശ്വസിക്കാൻ വായുവും കുടിക്കാൻ വെള്ളവും എത്രത്തോളം അത്യാവശ്യമാണോ, അത്രത്തോളം തന്നെ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് ഫോട്ടോഗ്രഫിയും. താഴെ പറയുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ അതിന് തെളിവാണ്. പഞ്ചായത്തിൽ നിന്നുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കോ, ബാങ്ക് ഇടപാടുകൾക്കോ, പാസ്പോർട്ടിനോ പോലും നാം ആരാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ ഒരു ഫോട്ടോ അത്യാവശ്യമാണ്.ഇന്നത്തെ കുറ്റാന്വേഷണ രംഗത്ത് ഫോട്ടോഗ്രഫി (സി.സി.ടി.വി ഉൾപ്പെടെ) വഹിക്കുന്ന പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്. ചരമ അറിയിപ്പ് മുതൽ ചരിത്രരേഖകൾ വരെ ഇതിന്റെ സ്വാധീന വലയത്തിലാണ്. ലോകനേതാക്കളെയും ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെയും നാം നേരിട്ട് കണ്ടില്ലെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുന്നത് ഫോട്ടോകളിലൂടെയും വീഡിയോകളിലൂടെയുമാണ്. അങ്ങനെ ഏതുമേഖയിൽ നോക്കിയാലും ഫോട്ടോഗ്രഫിയുടെ സാന്നിധ്യം വളരെ വ്യക്തമായിക്കാണാം. പണ്ട് ഫിലിം ക്യാമറകളുടെ കാലത്ത് ഫോട്ടോഗ്രഫി എന്നത് പൂർണ്ണ വിശ്വാസ്യതയുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിൽ മാനിപ്പുലേഷനും കൃത്രിമങ്ങളും ഇതിൽ ചെയ്യാൻ എളുപ്പമായി. കട്ട് ആൻഡ് പേസ്റ്റ് രീതികൾ, എ.ഐ തുടങ്ങിയവ ഉപയോഗിച്ച് ഇല്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ പോലും സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും. ഇക്കാരണത്താൽ പണ്ട് കോടതികൾ ഫോട്ടോകളെ ഒരു ശക്തമായ തെളിവായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, ഇന്ന് വ്യാജമായി നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നതിനാൽ അതിന്റെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്ക് ഇടിവ് സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫോട്ടോഗ്രഫി നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാനാവാത്ത ഭാഗമാണെങ്കിലും, സാങ്കേതിക വളർച്ച അതിന്റെ വിശ്വാസ്യതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

- Blood Moon പോലുള്ള അപൂർവ നിമിഷങ്ങൾ പകർത്താൻ കഴിയുന്നത് വലിയ ക്ഷമയും തയ്യാറെടുപ്പും വേണ്ടുന്ന കാര്യമാണ്. ആ അനുഭവം വിശദീകരിക്കാമോ?

എനിക്ക് ഫോട്ടോഗ്രഫിയോട് പണ്ടേ വലിയ കൗതുകമായിരുന്നു. ഫൈൻ ആർട്സ് പഠനത്തിന് ശേഷം പെയിന്റിംഗും ശിൽപ്പകലയുമൊക്കെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സമയത്താണ് ഫോട്ടോഗ്രഫി എന്നെ സ്വാധീനിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ഒരു ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ ചേർന്ന് ഫോട്ടോഗ്രഫി പഠിച്ചു. പിന്നീട് സ്വന്തമായി ഒരു ബോക്സ് ക്യാമറ വാങ്ങി പ്രാക്ടീസ് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. കോഴ്സ് കഴിഞ്ഞ ശേഷം കഥകൾക്ക് അനുയോജ്യമായ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചു നൽകുന്ന ജോലിയും ആഴ്ചപ്പതിപ്പുകളുടെ കവർ ഡിസൈനിംഗുമൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നു. ആ സമയത്താണ് ഫോട്ടോഗ്രഫിയോടുള്ള ക്രേസ് വർദ്ധിക്കുന്നത്.ഒരിക്കൽ ഊട്ടിയിൽ പോയപ്പോഴാണ് ഒരു ചന്ദ്രഗ്രഹണം ഉണ്ടാകുമെന്ന് പത്രത്തിൽ വായിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ പോലെ അത്യാധുനികമായ എസ്.എൽ.ആർ (SLR) ക്യാമറകളോ ടെലി ലെൻസുകളോ അന്ന് എന്റെ പക്കൽ ഇല്ല. പകരം രണ്ട് ലെൻസുകളുള്ള ഒരു ട്വിൻ ലെൻസ്

ക്യാമറയുമായി പുറത്തിറങ്ങി ആ ദൃശ്യം പകർത്തി. എന്നാൽ മാഗ്നിഫിക്കേഷൻ കുറവായതുകൊണ്ട് ഫിലിമിൽ ഒരു മുട്ടുസൂചിയുടെ അത്രയേ ചന്ദ്രന്റെ ഇമേജ് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഫിലിമിന് വലിയ വിലയുള്ള കാലമായതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ ചിത്രങ്ങൾ എടുക്കാനും കഴിയില്ലായിരുന്നു.അന്ന് മനോരാജ്യം എന്ന വാരികയിൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർക്കായി സ്നാപ്പ് ഷോട്ട് എന്നപേരിൽഒരു പേജ് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ എടുത്ത ആ ചിത്രങ്ങൾ അവർക്ക് അയച്ചു കൊടുത്തു. സാധാരണഗതിയിൽ ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞേ മറുപടി വരാറുള്ളൂ എങ്കിലും, എന്റെ ഫോട്ടോകൾ കണ്ട ഉടനെ അവർ മറുപടി അയച്ചു. ന്യൂസ് വാല്യൂ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അടുത്ത ആഴ്ചത്തേക്ക് മാറ്റിവെക്കാതെ അടുത്തദിവസം തന്നെ എന്റെ പേരോടു കൂടി ആ ചിത്രങ്ങൾ അവരുടെ ദിനപ്പത്രത്തിന്റെ ഫ്രണ്ട് പേജിൽ നല്ല പ്രാധാന്യത്തോടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയാണെന്ന് അറിയിച്ചു. അങ്ങനെ അച്ചടിച്ചുവന്നത് ഒരു തുടക്കക്കാരനായ എന്നെ സംബന്ധിച് അതൊരു വലിയ അംഗീകാരമായിരുന്നു.

- ദേവദത്തൻ എന്ന പേരിൽ നിന്ന് ദത്തൻ പുനലൂർ എന്ന പേരിലേക്കുള്ള മാറ്റം വ്യക്തിത്വത്തെയും കരിയറിനെയും എങ്ങനെയാണ് സ്വാധീനിച്ചത്..?

എന്റെ പേര് ദേവദത്തൻ എന്നും ജ്യേഷ്ഠന്റെ പേര് ഗുരുദത്തൻ എന്നുമാണ്. സ്കൂളിലും കോളേജിലുമൊക്കെ ഞങ്ങളെ രണ്ടുപേരെയും 'ദത്തൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. ഞങ്ങൾ കാണാൻ ഏകദേശം ഒരേപോലെ ഇരുന്നതുകൊണ്ട് പലർക്കും ഞങ്ങളെ മാറിപ്പോകുമായിരുന്നു.ഈ ആശയക്കുഴപ്പം ഒഴിവാക്കുക എന്നത് ഒരു ആവശ്യമായിരുന്നു. മാവേലിക്കര ഫൈൻ ആർട്സ് കോളേജിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ വേറെയും ഒരുപാട് ദത്തന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞു അവിടുത്തെ അഡ്മിഷൻ സമയത്ത് പ്രിൻസിപ്പൽ എന്നോട് പറഞ്ഞത് ഞാൻ അഞ്ചാമത്തെ ദത്തനാണെന്നാണ്. കെ.ദേവദത്തൻ, ബി.ഡി. ദത്തൻ, എം.ആർ.ഡി. ദത്തൻ, കെ.പി. ദത്തൻ എന്നിങ്ങനെ പലരും ആർട്ടിസ്റ്റ് കളായി പഠനം കഴിഞ്ഞ് പോയിട്ടുണ്ടെ ന്നാണ് ഈ വലിയ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ പ്രത്യേകം തിരിച്ചറിയാൻ ഒരു അടയാളം ആവശ്യമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ചിത്രകാരന്മാർ തങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങൾക്ക് താഴെ ഒപ്പിടുമ്പോൾ പേരിനൊപ്പം സ്ഥലപ്പേരും കൂടി ചേർക്കുന്ന ഒരു രീതി ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛൻ പുനലൂരിൽ പോസ്റ്റ്മാസ്റ്റർ ആയിരുന്നു. അച്ഛൻ കുടുംബസമേതം പുനലൂരിലായിരുന്നു താമസം.അങ്ങനെയാണ് മറ്റുള്ള ദത്തന്മാരിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തനാകാൻ വേണ്ടി ഞാൻ സ്ഥലപ്പേരുകൂടി ചേർത്ത് ദത്തൻ പുനലൂർ എന്ന പേര് സ്വീകരിച്ചത്.

- **ഒരു മികച്ച ചിത്രം പിറക്കുന്നത് മുൻകൂട്ടി ആലോചിച്ചാണോ, അതോ അപ്രതീക്ഷിത നിമിഷങ്ങളിലൂടെയാണോ?**

മികച്ച ഫോട്ടോഗ്രാഫുകൾ പലപ്പോഴും അവിചാരിതമായി (Coincidence) സംഭവിക്കുന്നതാണ്. എത്ര വലിയ ഫോട്ടോഗ്രാഫർ ആണെങ്കിലും ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഒരു നല്ല ഫോട്ടോ എടുത്തുവരാം " എന്ന് പറഞ്ഞ് പോയി അത് എടുക്കാൻ സാധിക്കില്ല. ഫോട്ടോഗ്രാഫിയിൽ രണ്ട് വശങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് സിനിമയിലോ പരസ്യത്തിലോ ഒക്കെ ചെയ്യുന്നത് പോലെ ലൈറ്റും മേക്കപ്പും റീഹേഴ്സലും ഒക്കെ നടത്തി പ്ലാൻ ചെയ്ത് എടുക്കുന്നത്. മറ്റേത് പൂർണ്ണമായും അവിചാരിതമായയി കിട്ടുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, നമ്മൾ ഒരു ചിത്രം എടുക്കാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു കുട്ടി മുകളിൽ നിന്ന് താഴേക്ക് വീഴുന്നത് യാദൃശ്ചികമായി ക്ലിക്ക് ചെയ്യാൻ അവസരം കിട്ടുന്നതുപോലെ, പ്രവചിക്കാനാവാത്ത അപൂർവ്വ നിമിഷങ്ങളാണ് മികച്ച ചിത്രങ്ങളായി മാറുന്നത്.ആദ്യം പറഞ്ഞതിന് കൊമേഴ്സ്യൽ വാല്യൂ മാത്രമാണുള്ളത്.

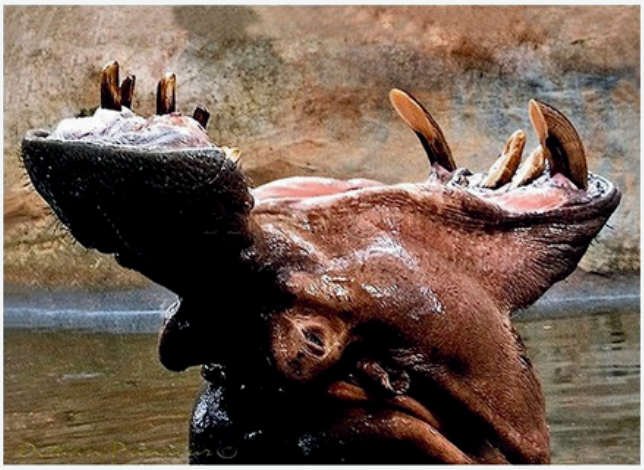

- **താങ്കളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫി ഒരു 'കല' ആണോ അതോ ഒരു 'രേഖപ്പെടുത്തൽ' ആണോ?**

ഫോട്ടോഗ്രാഫി യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു രേഖപ്പെടുത്തൽ ആണ്. കടന്നുപോകുന്ന ഓരോ നിമിഷവും തിരിച്ചു കിട്ടാത്തവയാണ്. ഇന്ന് ഈ സമയത്ത് നമ്മൾ കാണുന്ന വെയിലും അന്തരീക്ഷവും നാളെ ഇതേപോലെ ആയിരിക്കില്ല. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്ന ഇത്തരം നിമിഷങ്ങളെ പകർത്തി വയ്ക്കുന്ന ഒരു സിസ്റ്റമാണിത്.പണ്ട് ഫോട്ടോഗ്രാഫിയെ ഒരു കലയായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും, ഇന്ന് ലോകം ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആസ്വദിക്കുന്ന ഒരു വലിയ കലയായി അത് മാറിക്കഴിഞ്ഞു.

- **നീലഗിരി ഫോട്ടോ വീഡിയോ അസോസിയേഷൻ' പ്രസിഡന്റ് എന്ന നിലയിലുള്ള താങ്കളുടെ അനുഭവങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?**

അതും തികച്ചും അവിചാരിതമായി സംഭവിച്ചതാണ്. നീലഗിരിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെയുള്ള ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർക്ക് മാത്രമായി ഒരു അസോസിയേഷൻ വേണമെന്ന ആവശ്യം ഉയർന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ഒരു മലയാളി എന്ന നിലയിൽ അവരിൽ നിന്ന് ചെറിയ രീതിയിലുള്ള എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.എന്നാൽ അവിടെ നടന്ന ഒരു നാഷണൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫി മത്സരത്തിൽ, പങ്കെടുത്ത ആറ് വിഭാഗങ്ങളിലും എനിക്ക് അവാർഡ് ലഭിച്ചു (രണ്ടെണ്ണം രണ്ടാം സ്ഥാനവും ബാക്കി ഒന്നാം സ്ഥാനവും). ഇതോടെ എതിർത്തവരുടെയൊക്കെ മനോഭാവം മാറുകയും അതൊരു വലിയ അംഗീകാരമായി മാറുകയും ചെയ്തു.

- ഗുരുവിന്റെ സമാധി ദിനത്തിൽ ഒരു ചിത്രം പോലും എടുക്കാതിരുന്നതിനെക്കുറിച്ച് സാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടായിരുന്നു അന്ന് അങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനം എടുത്തത്?

ഗുരു വെറുമൊരു സന്യാസി മാത്രമായിരുന്നില്ല. മനഃശാസ്ത്രം, സംഗീതം, ശാസ്ത്രം, സാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെ പല മേഖലകളിൽ അഗാധമായ അറിവുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു. കൊല്ലം ശ്രീനാരായണ കോളേജിലും, മദ്രാസ് വിവേകാനന്ദ കോളേജിലും അധ്യാപകനായും കുറേക്കാലം ദില്ലിയിലെ ഇൻസ്റ്റി റ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സൈക്കിക്ക് ആൻഡ് സ്പിരിച്ച്വൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ഡയറക്ടറായും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം അമേരിക്ക, ഓസ്ട്രേലിയ, യൂറോപ്പ് എന്നിവിടങ്ങളിലും ഒട്ടുമിക്ക ഏഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും പര്യടനം നടത്തുകയും നിരവധി പാശ്ചാത്യ സർവകലാശാലകളിൽ വിസി റ്റിങ് പ്രൊഫസറായും സേവനമനുഷ്ഠിച്ച വ്യക്തിയാണ്. ശാസ്ത്രീയമായി തെളിയിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു കാര്യങ്ങളെയും അദ്ദേഹം അന്ധമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. ഐൻസ്റ്റീൻ, ടോൾസ്റ്റോയി, ബിഥോവൻ തുടങ്ങിയ പ്രതിഭകളെക്കുറിച്ചും ഉപനിഷത്തുകളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ അറിവുണ്ടായിരുന്നു. ആദിശങ്കരന് ശേഷം ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിന് ഭാഷ്യം എഴുതിയത് അദ്ദേഹമാണെന്നും ഓർക്കുന്നു.ഗുരുവിന്റെ ഒട്ടേറെ ചിത്രങ്ങൾ പകർത്താനുള്ള അപൂർവ്വ അനുവാദം എനിക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. ഒരു ആസ്ഥാന ഫോട്ടോഗ്രാഫറെ പോലെ ഞാൻ ഗുരുവിനൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് ഫോട്ടോ എടുത്തതിന് ഗുരു പ്രതിഫലം നൽകാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഞാൻ അത് സ്നേഹപൂർവ്വം നിരസിച്ചു. ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹം മാത്രമാണ് എനിക്ക് വേണ്ടതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഇത് ഞങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ ദൃഢമാക്കി. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും എവിടെ വെച്ചും തന്റെ ഫോട്ടോ എടുക്കാനുള്ള അനുവാദം ഗുരു എനിക്ക് നൽകുകയും ചെയ്തു. ജീവിതത്തിലെ വഴികാട്ടിയും അറിവിന്റെ ഉറവിടവുമായ ഒരു വലിയ മഹദ് വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഹൃദയസ്പർശിയായ ഓർമ്മകളാണ് ഇതൊക്കെ.മരണശേഷം ശരീരം വെറും ജഡമായി മാറുന്നുവെന്നും, അതിന് പിന്നീട് പ്രാധാന്യമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്റെ ഗുരുവിന്റെ വാക്കുകളെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട്, മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശരീരത്തിന് യാതൊരു വിലയുമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് തന്റെ മരണശേഷം (സമാധിക്ക് ശേഷം) ഫോട്ടോകൾ എടുക്കരുത് എന്ന്അദ്ദേഹം അവശ്യപെട്ടത്.

- ഗുരുവിന്റെ ജീവിതം പകർത്തിയ നിത്യദർശനം എന്ന പുസ്തകം രൂപപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ച് ഒന്ന് പറയാമോ?

ഞാൻ ഗുരുവിനൊപ്പം ചിലവഴിച്ച 21 വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ പകർത്തിയ അപൂർവ്വ ഫോട്ടോകൾ ഉൾപ്പെടുത്തി തയ്യാറാക്കിയ പുസ്തകമാണ് നിത്യദർശനം ഇതിൽ ഏകദേശം 100-150 ഓളം ഫോട്ടോകളുണ്ട്. ഗുരുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചെറിയ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പും വളരെ ചുരുങ്ങിയ അടിക്കുറിപ്പുകളും മാത്രമുള്ള കളർ ഫോട്ടോകൾ അടങ്ങുന്ന പുസ്തകമാണ് അത്.ഇത്തരം ഫോട്ടോയ്ക്ക് മാത്രം പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു പുസ്തകം ആ സമയത്ത് വേറെ ആരും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു.

- ഇത്രയും കാലയളവിൽ എടുത്ത ചിത്രങ്ങളിൽ മനസ്സിനോട് ഏറ്റവും അടുത്ത് നിൽക്കുന്ന ഒന്നുണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സിന് ഒരു വേദന സമ്മാനിച്ച ഏതെങ്കിലും ചിത്രമുണ്ടോ..?

ഗൗരവവും സന്തോഷവും സങ്കടവും നിറഞ്ഞ നിരവധി ചിത്രങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഫോട്ടോഗ്രാഫി ജീവിതത്തിൽ പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മ വരുന്നത് മനോവിഷമം ഉണ്ടാക്കിയ ഒരെണ്ണം ഇതാണ് ഒരിക്കൽ ഒരു റിട്ടയേർഡ് പട്ടാളക്കാരനെ സ്വന്തം തോക്കുപയോഗിച്ച് ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച്, ഗുരുതരമായി പരിക്കേറ്റ നിലയിൽ ഓപ്പറേഷൻ തിയേറ്ററിൽ എത്തിച്ചു.അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ഡോക്ടന്മാർ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളും തുടർന്നുള്ള എമർജൻസി ഓപ്പറേഷന്റെയും ചിത്രങ്ങൾ എടുക്കേണ്ടി വന്നതാണ് അത്. ആ ഒരു കാഴ്ച്ച വളരെ വിഷമാ മുണ്ടാക്കി. അത് പോലെ പറയാൻ പലതുമുണ്ട്. പിന്നെ രാത്രിയിൽ ഇടിമിന്നലിന്റെ പ്രകാശ ത്തിൽ മാത്രം പകൽ വെളിച്ചത്തിലെന്നപോലെ വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയുന്ന അപൂർവ്വമായ ഒരു പ്രകൃതിദൃശ്യം ഞാൻ എടുത്തതും സമൂഹം ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടതാണ്. മറ്റൊന്ന് സാധാരണ ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർക്ക് എടുക്കാൻ കഴിയാത്ത, ഈച്ച ബലൂൺ ഊതിവീർപ്പിക്കുന്ന അത്യപൂർ വ്വ ഫോട്ടോയാണ് ചിലരൊക്കെ എന്നെ ഓർക്കുന്നത് തന്നെ അവരുടെ ഓർമ്മയിലുള്ള ഈ ചിത്രങ്ങളിലൂടെയാണ്.

- വരും തലമുറക്കു വേണ്ടി ഫോട്ടോഗ്രാഫിയെ ഒരു സംഘടിതമായ രീതിയിൽ എന്തെങ്കിലും ഇന്സ്ടിട്യൂഷൻ തുടങ്ങാനുള്ള ആശയം ഉണ്ടോ...?

ഫോട്ടോഗ്രാഫി പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു സ്ഥാപനം തുടങ്ങാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും സാമ്പത്തികമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നല്ല സ്പോൺസർമാരുടെ കുറവും അതിന് തടസ്സമാകുന്നു.ഇന്നത്തെ ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിൽ ട്യൂട്ടോറിയലുകൾ നോക്കി പഠിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രായോഗികമായ അനുഭവ സമ്പത്തും സാങ്കേതിക വിദ്യയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴത്തിലുള്ള അറിവും അത്യാവശ്യമാണ്. അതിനാൽ എന്നെ കൊണ്ട് പറ്റുന്ന രീതിയിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം എന്ന് വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്.

- ഫോട്ടോഗ്രാഫി അല്ലാതെ മറ്റെന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങൾ ആണ് കരിയറുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ചെയ്യുന്നത്...?

ഫോട്ടോഗ്രാഫി പോലെ തന്നെ ഞാൻ ഗൗരവമായി കാണുന്ന ഒന്നാണ് എഴുത്ത്. മികച്ച രീതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഭാഷാപരമായ അറിവ് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ അനുഭവങ്ങളും ചിന്തകളും വായനക്കാരിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ എഴുത്തിനെ ഒരു മാദ്ധ്യമമായി ആണ് കാണുന്നത്.ഞാൻ ആർജ്ജിച്ച ഫോട്ടോഗ്രാഫി വിദ്യകൾ അടുത്ത തലമുറയ്ക്ക് പകർന്നു നൽകുന്നതിൽ ഞാൻ അതീവ തൽപ്പരനാണ്. വെറുമൊരു വരുമാന മാർഗ്ഗമായിട്ടല്ല, മറിച്ച് ഒരു കല എന്ന നിലയിൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫിയെ മറ്റുള്ളവർക്ക് പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഭാഗമായാണ് ഊട്ടിയിലെ ലൈറ്റ് ആൻഡ് ലൈഫ് പോലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുമായി സഹകരിക്കുന്നത്.നല്ലൊരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറാകാൻ വെറും ക്യാമറ പരിജ്ഞാനം മാത്രം പോരാ, മറിച്ച് ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെക്കുറിച്ചും ഭാഷയെക്കുറിച്ചും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം വ്യക്തമായ ധാരണ വേണം. വായനയിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അറിവ് എന്റെ ചിത്രങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ആഴവും പരപ്പും നൽകാൻ സഹായിക്കുന്നു. ഫോട്ടോഗ്രാഫി എന്ന കലയെ എഴുത്തുമായും വായനയുമായും അധ്യാപനവുമായും ബന്ധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

- ഭാവിയിൽ താങ്കൾ പകർത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു സ്വപ്ന വിഷയം ഉണ്ടോ?

പണ്ട് ദൂരദർശനിലും ഏഷ്യാനെറ്റിലും നൽകിയ അഭിമുഖങ്ങളിൽ, ഭാവിയിൽ നമ്മൾ മനസ്സിൽ കാണുന്നതോ സങ്കൽപ്പിക്കുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങൾ ഫോട്ടോയായി പകർത്തിയെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാലത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ സംസാരിച്ചിരുന്നു.ഐൻസ്റ്റീനും ടാഗോറും സംസാരിക്കുന്നതോ, മോണാലിസചിത്രം ചിരിക്കുന്നതോ ആയ ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യകൾ (AI പോലുള്ളവ) ഇന്ന് യാഥാർത്ഥ്യമായിക്കൊണ്ടിരി ക്കുന്നത് എന്റെ പഴയ സങ്കൽപ്പങ്ങളോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്നതാണ്. ഒരുകാലത്ത് ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർക്ക് മാത്രം സാധ്യമായിരുന്ന ഈ മേഖല ഇന്ന് സ്മാർട്ട്ഫോണുകളുടെയും 1 ടാബ്ലറ്റുകളുടെയും വരവോടെ സാധാരണ ക്കാർക്കും എളുപ്പത്തിൽ വഴങ്ങുന്ന ഒന്നായി മാറിയിരിക്കുന്നു. സാങ്കേതികവിദ്യ ഓരോ ദിവസവും അതി വേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുടെ ഭാവി ഇനിഎന്തായിരിക്കുമെന്ന് കൃത്യമായി പ്രവചിക്കാൻ കഴിയില്ല.ഭാവിയിൽ നമ്മുടെ ചിന്തകളും ഓർമ്മകളും നേരിട്ട് സ്ക്രീനിലേക്ക് പകർത്തി ചിത്രങ്ങളോ ദൃശ്യങ്ങളോ ആക്കി മാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞേക്കുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം. ഫോട്ടോഗ്രാഫി എന്നത് കേവലം ഒരു ഉപകരണം ഉപയോഗിച്ച് പകർത്തുന്ന ഒന്നിൽ നിന്ന് മാറി, മനുഷ്യന്റെ സങ്കൽപ്പങ്ങളെയും ഓർമ്മകളെയും . സാങ്കേതികവിദ്യയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

- ഫോട്ടോഗ്രഫിയെ കരിയറായി തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നിങ്ങൾ നൽകുന്ന പ്രധാന ഉപദേശം എന്താണ്..അത് പോലെ തന്നെ അവർക്ക് എന്തൊക്കെ ടിപ്സ് നൽകാം...?

അടിത്തറ കൃത്യമായി പഠിക്കുക വെറുതെ ഒരു സ്മാർട്ട്ഫോൺ എടുത്ത് ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നത് പോലെ ലളിതമല്ല ഫോട്ടോഗ്രാഫി. ഒരു കാർ ഡ്രൈവർക്ക് അതിന്റെ മെക്കാനിസം കൂടി അറിയേണ്ടതുണ്ട്. അതുപോലെ ക്യാമറയുടെ ആന്തരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൃത്യമായി പഠിക്കണം. അപ്പർച്ചർ (Aperture), ഷട്ടർ സ്പീഡ് (Shutter speed), 6..5 (ISO) എന്നിവയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടായിരിക്കണം. നീന്തൽ പഠിക്കുന്നത് പുസ്തകം വായിച്ചു മാത്രമായാൽ ശരിയാകില്ല, അത് പ്രായോഗികമായി ചെയ്യണം. അതുപോലെ ഫോട്ടോഗ്രാഫി എന്നത് കഠിനമായ പരിശീലനത്തിലൂടെ മാത്രം സ്വായത്തമാക്കേണ്ട ഒന്നാണ്. തുടക്കത്തിൽ കൃത്യമായ രീതിയിൽ ഫോട്ടോ എടുക്കാൻ പഠിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ ക്രിയേറ്റീവ് ആയ മാറ്റങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കാവൂ.ലഹരി പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉപയോഗം ഒഴിവാക്കുകഒരു പ്രൊഫഷണൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫർ മദ്യമോ മറ്റ് ലഹരികളോ ഉപയോഗിക്കരുത്. ഇത് പ്രധാനമായും രണ്ട്കാരണങ്ങളാലാണ്.ലഹരി ഉപയോഗം ശരീരത്തിലെ അഡ്രിനാലിൻ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ബാധിക്കുകയും കൈകൾ വിറയ്ക്കാൻ കാരണമാവുകയും ചെയ്യും. ഭാരമേറിയ ക്യാമറകൾ ചലിക്കാതെ പിടിച്ച് കൃത്യമായ ഫ്രെയിം കമ്പോസ് ചെയ്യാൻ ഇത് തടസ്സമാകും.ലഹരി കാഴ്ച്ച ഞരമ്പുകളെ (Optic nerves) ബാധിക്കും. ഫോട്ടോഗ്രാഫി എന്നത് കാഴ്ചയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട

കലയായതിനാൽ, ഇത് കരിയറിനെ ദോഷകരമായി ബാധിക്കും.ഫോട്ടോകളിൽ അമിതമായ സോഫ്റ്റ്വെയർ എഡിറ്റിംഗ് നടത്തുന്നത് ഒഴിവാക്കണം. എടുക്കുന്ന ഫോട്ടോയെ അതിന്റെ സ്വാഭാവികത നഷ്ടപ്പെടാതെ നിലനിർത്തണം. അമിതമായ എഡിറ്റിംഗ് നടത്തുമ്പോൾ അത് യഥാർത്ഥ ചിത്രത്തിൽ നിന്നും മാറി മറ്റൊരു ഉൽപ്പന്നമായി മാറുന്നു. സാങ്കേതിക വിദ്യയെ മാത്രം ആശ്രയിക്കാതെ, ക്യാമറയുടെ അടിസ്ഥാന പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുകയും നിരന്തരമായ പരിശീലനത്തിലൂടെയും അച്ചടക്കത്തിലൂടെയും മികച്ച ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറായി മാറാൻ ശ്രമിക്കണം.ഫോട്ടോകളിൽ അമിതമായി നിറങ്ങൾ കുത്തിനിറയ്ക്കുന്നതിനോടും (Over color grading) സോഫ്റ്റ്വെയറുകൾ ഉപയോഗിച്ച് സ്വാഭാവികത നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനോടും ഞാൻ വിയോജിക്കുന്നു. വലിയ ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർ പോലും ഇത് ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചിത്രത്തിന്റെ തനിമ നിലനിർത്തുന്നതാണ് ഉചിതമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഡിജിറ്റൽ ഫോട്ടോഗ്രാഫിയും കമ്പ്യൂട്ടർ പരിജ്ഞാനവും കൂടി സൂചിപ്പിക്ക ട്ടെ സാങ്കേതികമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ഡിജിറ്റൽ ക്യാമറകൾ ഡിജിറ്റുകൾ അഥവാ അക്കങ്ങൾ (Binary numbers: 1,0) ഉപയോഗിച്ചാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഇതിന് കമ്പ്യൂട്ടർ വിദ്യാഭ്യാസം അത്യന്തആപേക്ഷിതമായ ഒരുഘടകമാണ് പഴയ ഫിലിം ക്യാമറകളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഇതിന് സാങ്കേതികമായ അറിവ് അത്യാവ ശ്യമാണ്. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫർക്ക് വെറും കലാബോധം മാത്രം പോരാ, മൗസും കാഴ്സറും കീബോർഡും ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സാങ്കേതിക വൈദഗ്ധ്യവും (Computer Literacy) വേണം. കമ്പ്യൂട്ടർ അറിയാത്ത പല പഴയ ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാർക്കും ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലേക്ക് മാറാൻ പ്രയാസം നേരിടുന്നുണ്ട്.

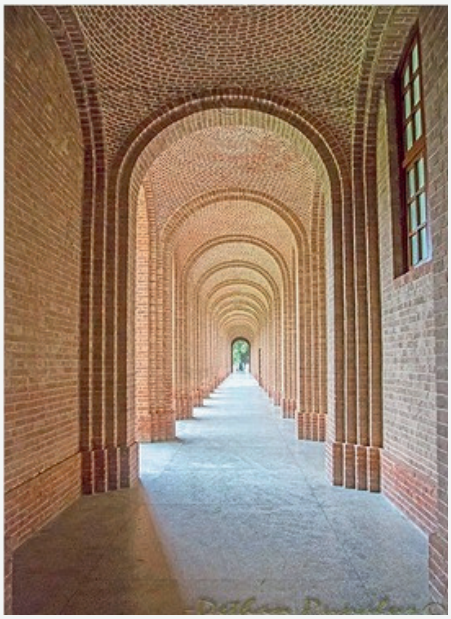

ചിറകുള്ള ചിന്തകൾ

INTERVIEW

SOORAJ KRISHNA

ശ്രീ സൂരജ് കൃഷ്ണ ഏറോബോട്ടിക്സ് ഇന്നോവേഷൻ പ്രൈവറ്റ് ലിമിറ്റഡ് എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ സ്ഥാപകനും മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറും സിഇഒയുമാണ്. കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ഡ്രോൺ ലൈറ്റ് ഷോ അവതരിപ്പിച്ച കമ്പനിയാണ് ഈ സ്ഥാപനം. നവീന സാങ്കേതിക വിദ്യകളെ സമൂഹത്തിന് മുന്നിലെത്തിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മുൻപന്തിയിലുണ്ട്.

ഡ്രോൺ മേഖലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എട്ട് വർഷമായി അദ്ദേഹം സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നു. ഡ്രോൺ പറത്തുന്നതിൽ മികച്ച പരിചയസമ്പത്തും വൈദഗ്ധ്യവും നേടിയ വ്യക്തിയാണ് അദ്ദേഹം.ഒരു പ്രത്യേക നേട്ടമായി, ഡ്രോൺ നിർമ്മിച്ച് അതിൽ തൂങ്ങി നിൽക്കുന്നതിനിടെ റൂബിക്സ് ക്യൂബ് പരിഹരിച്ചതിലൂടെ അദ്ദേഹം ലോക റെക്കോർഡ് സ്വന്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ അപൂർവ നേട്ടം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈര്യവും കഴിവും പുതുമ തേടുന്ന മനോഭാവവും തെളിയിക്കുന്നു .അദ്ദേഹം ഒരു സർട്ടിഫൈഡ് ഡ്രോൺ പൈലറ്റുമാണ്. വിവിധ ഡ്രോൺ ഫ്ലൈറ്റ് കണ്ട്രോളറുകളുമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന് ഡ്രോൺ സർവേ, ഡ്രോൺ മാപ്പിംഗ് തുടങ്ങി നിരവധി മേഖലകളിൽ സമഗ്രമായ പരിചയവും പ്രായോഗിക അറിവും ഉണ്ട്. ഡ്രോൺ സാങ്കേതിക വിദ്യയെ കേരളത്തിലും ഇന്ത്യയിലുമായി കൂടുതൽ ഉയരങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കാനുള്ള ദൂരദർശിത്വത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രചോദനാത്മക വ്യക്തിത്വമാണ് ശ്രീ സൂരജ് കൃഷ്ണ.

- ഇങ്ങനെയൊരു സംരംഭം ആരംഭിക്കാനുള്ള ആശയം താങ്കൾക്ക് എങ്ങനെയാണ് ഉണ്ടായത് ?

മുന്നേ തന്നെ സ്റ്റാർട്ടപ്പുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന ആഗ്രഹം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ കൃത്യമായി എന്ത് ചെയ്യണം എന്ന കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോൾ അത് മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കണമെന്നും പെട്ടെന്ന് ആർക്കും അനുകരിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതാകണമെന്നും എനിക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ അതിൽ പുതിയ രീതിയിലുള്ള എന്തെങ്കിലും മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാനും സാധിക്കണം. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ആശയം ലഭിച്ചപ്പോഴാണ് ഈ സംരംഭത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചത്.

- തുടക്കഘട്ടത്തിൽ ഈ സംരംഭം നേരിട്ട പ്രധാന വെല്ലുവിളികൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു?

പല സ്റ്റാർട്ടപ്പുകളെയും പോലെ ഫണ്ടിംഗ് തന്നെയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെയും പ്രധാന ആശങ്ക. മിക്ക സ്റ്റാർട്ടപ്പ് സ്ഥാപകരും നേരിടുന്ന പ്രധാന വെല്ലുവിളിയും ഇതുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഫണ്ടിംഗിനേക്കാൾ ഉപരിയായി നല്ലൊരു ആശയത്തിനാണ് നമ്മൾ മുൻഗണന നൽകേണ്ടതെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. മികച്ച ആശയങ്ങളും ദീർഘവീക്ഷണവുമുണ്ടെങ്കിൽ ഫണ്ടിംഗിനുള്ള വഴികൾ നമുക്ക് തന്നെ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കും. ഏതൊരു സ്റ്റാർട്ടപ്പിന്റെയും ഭാഗമാണ് പ്രതിസന്ധികൾ. നമ്മൾ ആദ്യം പ്ലാൻ ചെയ്യുന്നത് പോലെ ആയിരിക്കില്ല കാര്യങ്ങൾ എപ്പോഴും മുന്നോട്ട് പോകുന്നത്. പലപ്പോഴും കാലതാമസങ്ങളും മറ്റ് വെല്ലുവിളികളും ഉണ്ടായേക്കാം. അത്തരം പ്രതിസന്ധികളെ നേരിട്ട് മുന്നോട്ട് പോവുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം.

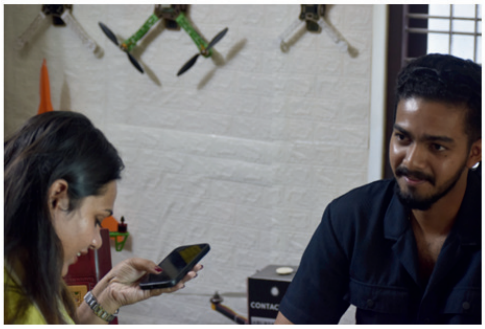

- ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് വിജയകരമായി മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകാൻ ആവശ്യമായ പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പിന്റെ വിജയം എന്നത് ടീം വർക്കിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. നമ്മളോടൊപ്പം പ്രവർത്തിക്കുന്ന സുഹൃത്തുക്കളായാലും സഹപ്രവർത്തകരായാലും അവർക്കിടയിൽ ഒരു നല്ല ധാരണയുണ്ടായിരിക്കണം. പരസ്പരം വിട്ടുവീഴ്ചകൾ ചെയ്തും ഒരേ ലക്ഷ്യത്തോടെയും ക്ലാഷുകൾ ഇല്ലാതെയും മുന്നോട്ട് പോവുക എന്നതാണ പ്രധാനം. ഒരാളുടെ അഭിപ്രായം എന്നതിലുപരി ഒരു ടീമിന്റെ എഫർട്ട് ആയി വേണം ഇതിനെ കാണാൻ.

- ഈ സംരംഭത്തിന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പിന്തുണ നൽകുന്നത് ആരാണ്?

എന്റെ സംരംഭത്തിന്റെ ശക്തമായ അടിത്തറ എന്റെ കുടുംബവും സുഹൃത്തുക്കളുമാണ്. ഒരു ആശയം യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാൻ ആത്മവിശ്വാസവും സ്ഥിരതയും ഏറ്റവും പ്രധാനമാണ്. ആ ആത്മവിശ്വാസം എനിക്ക് നൽകുന്നത് എന്റെ കുടുംബമാണ്. അവർ എപ്പോഴും എന്റെ തീരുമാനങ്ങളിൽ വിശ്വാസം വെച്ച് മാനസികമായും പ്രായോഗികമായും പൂർണ്ണ പിന്തുണ നൽകി കൂടെയുണ്ട്.സുഹൃത്തുക്കളും ഈ യാത്രയിലെ വലിയൊരു പങ്കാളികളാണ്. പുതിയ ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം അത് കേൾക്കുകയും, നിർദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നത് അവരാണ്. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

- നിങ്ങളുടെ പരാജയങ്ങളിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ പഠിച്ച പാഠം എന്താണ്?

പരാജയം എന്നത് ഒരു യാത്രയുടെ അവസാനമല്ല, മറിച്ച് നമുക്ക് കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാനുള്ള ഒരു അവസരമാണ് . ഓരോ പരാജയത്തിൽ നിന്നും നമുക്ക് പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാൻ സാധിക്കും. ഒരിക്കൽ വരുത്തിയ തെറ്റുകൾ വീണ്ടും ആവർത്തിക്കാതിരുന്നാൽ മാത്രമേ നമുക്ക് വിജയത്തിലേക്ക് എത്താൻ സാധിക്കൂ എന്നാണ് പരാജയങ്ങൾ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചത്.

- സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളോട് എന്താണ് പറയാനുള്ളത്?

സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്നതിൽ മാത്രം നിർത്തരുത്, അതിന് വേണ്ടി ആദ്യ പടി വെക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുക എന്നതാണ്. പൂർണ്ണമായ സാഹചര്യം വരും വരെ കാത്തിരുന്നാൽ ഒരിക്കലും തുടക്കം കുറിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. പിഴവുകൾ ഭയക്കേണ്ടതില്ല. ഓരോ പിഴവും ഒരു പാഠമാണ്. പരാജയം ഒരു അവസാനം അല്ല; അത് വിജയത്തിലേക്കുള്ള വഴിയിലെ ഒരു ഘട്ടം മാത്രമാണ്. അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് പഠിച്ച്, കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ വീണ്ടും ശ്രമിക്കാനുള്ള മനസ്സാണ് ഒരു സംരംഭകനെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്.വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതം പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്താനും ആശയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്താനും ഏറ്റവും മികച്ച സമയമാണ്. ചെറിയൊരു ആശയമായി തുടങ്ങിയത് തന്നെ നാളെയുടെ വലിയ മാറ്റമായി മാറാം. ആത്മവിശ്വാസം കൈവിടാതെ, സ്ഥിരതയോടെ മുന്നോട്ട് പോവുക.

- ഈ സംരംഭത്തിന് ആവശ്യമായ ഫണ്ട് കണ്ടെത്തുന്നതിൽ നേരിട്ട ഏറ്റവും വലിയ പ്രതിസന്ധി എന്തായിരുന്നു? അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവെക്കാമോ?

ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പിന് ഫണ്ട് കണ്ടെത്തുക എന്നത് അത്ര വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമല്ല. എന്നാൽ ഒരു സംരംഭകൻ എന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ പ്രായം കുറവാകുമ്പോൾ ഇൻവെസ്റ്റർമാർക്ക് നമ്മളിലുള്ള വിശ്വാസം കുറഞ്ഞേക്കാം. അതാണ് ഞാൻ നേരിട്ട പ്രധാന വെല്ലുവിളി. പ്രായം കുറവായതിനാൽ നമ്മൾ ഈ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തരാണെന്ന് അവരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും അവരുടെ വിശ്വാസം നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു ഏറ്റവും വലിയ കടമ്പ

ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

- ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോൾ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ ആശയത്തിൽ നിന്നും വഴിമാറി പോകാതിരിക്കുക എന്നതാണ്. ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യത്തോടെയോ ആശയത്തോടെയോ ആയിരിക്കും നമ്മൾ ഒരു സംരംഭം ആരംഭിക്കുന്നത്. ആ ലക്ഷ്യത്തിൽ തന്നെ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും അതിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനം. ഏതു സംരംഭം തുടങ്ങുമ്പോഴും പ്രതിസന്ധികൾ സ്വാഭാവികമാണ്. എന്റെ സ്റ്റാർട്ടപ്പ് ആരംഭിച്ച സമയത്തും പല വെല്ലുവിളികളും നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട് . സാമ്പത്തികമായും പ്രായോഗികമായും ചില തടസ്സങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെ ഒരു പ്രശ്നമായി കാണാതെ, ഒരു പഠനപ്രക്രിയയായി കാണാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു.പിഴവുകൾ സംഭവിച്ചപ്പോഴും, അതിൽ നിന്ന് പാഠം എടുത്ത് വീണ്ടും കൂടുതൽ തയ്യാറെടുപ്പോടെ മുന്നോട്ട് പോകാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഓരോ പ്രതിസന്ധിയും എനിക്ക് കൂടുതൽ വ്യക്തതയും ആത്മവിശ്വാസവും നൽകി.അതോടൊപ്പം, കുടുംബത്തിന്റെ ശക്തമായ പിന്തുണയും സുഹൃത്തുക്കളുടെ പ്രോത്സാഹനവും വലിയ ആശ്വാസമായി. ഒരു സംരംഭകന്റെ യാത്രയിൽ പ്രതിസന്ധികൾ ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയില്ല; പക്ഷേ അവയെ എങ്ങനെ നേരിടുന്നു എന്നതാണ് വിജയത്തെ നിർണയിക്കുന്നത് എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.പ്രതിസന്ധികൾ നമ്മെ നിർത്താനല്ല, കൂടുതൽ ശക്തരാക്കാനാണ് വരുന്നത്.

- ഒരു സംരംഭകൻ മാനസിക സമ്മർദ്ദങ്ങളും പരാജയഭീതിയും എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നാണ് താങ്കൾക്ക് പറയാനുള്ളത്?

മാനസിക സമ്മർദ്ദങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അത് മറികടക്കാൻ എന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സഹായിച്ചത് കോളേജിലെ എന്റെ മെന്ററായ അധ്യാപകനാണ്. നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും ബുദ്ധിമുട്ടുകളോ പ്രതിസന്ധികളോ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അത് അനുഭവപരിചയമുള്ളവരോട് പങ്കുവെക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാനം. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് കൂടുതൽ വ്യക്തത ലഭിക്കുകയും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ എളുപ്പമാവുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ നമ്മൾ വലിയ പ്രശ്നമായി കാണുന്നത് മറ്റുള്ളവർക്ക് ലളിതമായി തോന്നിയേക്കാം. അവരോട് സംസാരിക്കുന്നത് വഴി നമ്മുടെ ചിന്താഗതികൾ മാറാനും കൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലമായി പ്രവർത്തിക്കാനും സാധിക്കും.

- ഒരു സംരംഭം തുടങ്ങുമ്പോൾ 'നിന്നെക്കൊണ്ട് ഇതിന് കഴിയില്ല' അല്ലെങ്കിൽ 'നിനക്കിത് സാധിക്കില്ല' എന്നിങ്ങനെയുള്ള നെഗറ്റീവ് മറുപടികൾ പലരിൽ നിന്നും കേൾക്കേണ്ടി വരാറുണ്ട്. താങ്കൾക്ക് അത്തരം അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും, എല്ലാ സ്റ്റാർട്ടപ്പ് സംരംഭകരെയും പോലെ എനിക്കും അത്തരം അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നമ്മൾ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത് നമ്മളെ തന്നെ 100 ശതമാനവും . വിശ്വസിക്കുക എന്നതാണ്. നമ്മൾ നമ്മളെ വിശ്വസിച്ച് മുന്നോട്ട് പോകുമ്പോൾ ക്രമേണ മറ്റുള്ളവരും നമ്മളിൽ വിശ്വസിച്ചു തുടങ്ങും. അതുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും സ്വയം സംശയിക്കാതിരിക്കുക , മറ്റുള്ളവർ എന്ത് പറഞ്ഞാലും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുക .

- താങ്കൾ കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് ഡ്രോണുകൾ പറത്തി പരീക്ഷണം നടത്തുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അന്ന് ഇതിനെക്കുറിച്ച് വലിയ പ്രതീക്ഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും താങ്കളുടെ സഹപാഠികൾ തന്നെ പറയുകയുണ്ടായി. ഇതിനോടുള്ള താങ്കളുടെ പ്രതികരണം എന്താണ്?

യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്റെ ക്ലാസ്സിലെ സുഹൃത്തുക്കൾ എനിക്ക് വലിയ പിന്തുണയാണ് നൽകിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പലർക്കും ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത് അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണയില്ലായിരുന്നു. നമ്മൾ നമ്മുടെ ജോലികൾ നിശബ്ദമായി ചെയ്യുക എന്നതാണ് എന്റെ രീതി. എല്ലാം പൂർണ്ണരൂപത്തിലായതിനുശേഷം മാത്രം അതിനെക്കുറിച്ച് പുറത്തുപറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. എല്ലാവരും അത് കണ്ട് അത്ഭുതപ്പെടട്ടെ എന്നതാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.

ഇതിനു മുൻപ് മറ്റൊരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് പരീക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അത് പകുതിവഴിയിൽ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നിരുന്നു. അതിനുശേഷം രണ്ടാമതായി തുടങ്ങിയ സംരംഭമാണ് ഇത്. പരാജയത്തേക്കാൾ ഉപരിയായി കാര്യങ്ങൾ പ്ലാൻ ചെയ്തതുപോലെ നടക്കാതെ വരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന കാലതാമസമാണ് വിഷമമുണ്ടാക്കുന്നത്. എങ്കിലും ഏതൊരു കാര്യത്തിനും അതിന്റേതായ സമയമെടുക്കുമല്ലോ. ആ സമയത്തിനായി ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുകയും കൃത്യമായ കണക്കുകൂട്ടലുകളോടെ മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് പ്രധാനം.

- നിങ്ങളുടെ സംരംഭത്തിന്റെ ആദ്യ വിജയം എപ്പോഴാണ് യാഥാർത്ഥ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടത്?

ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പിന് വിജയം എന്നത് ഒരു ദിവസം കൊണ്ടോ ഒരു നേട്ടം കൊണ്ടോ മാത്രം നിർവചിക്കാനാവില്ല. അത് പല ഘട്ടങ്ങളിലായി സംഭവിക്കുന്ന ഒരു യാത്രയാണ്. ഓരോ ചെറിയ മുന്നേറ്റവും, ഓരോ ഉപഭോക്തൃ വിശ്വാസവും, ഓരോ പുതിയ അവസരവും ഇവയെല്ലാം തന്നെ വിജയത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണ്. എന്റെ സംരംഭം സ്ഥിരതയോടെ വളർന്ന് കൂടുതൽ ആളുകളിലേക്ക് എത്തുന്ന സമയമാണ് യഥാർത്ഥ വിജയം എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നത്. ലാഭം മാത്രമല്ല, സമൂഹത്തിൽ ഒരു നല്ല സ്വാധീനം സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു സംരംഭം തന്റെ ലക്ഷ്യം കൈവരിക്കുന്നത്.അതിനാൽ, ഞാൻ വിജയത്തെ ഒരു അന്തിമ ലക്ഷ്യമായി കാണുന്നില്ല; മറിച്ച് തുടർച്ചയായ പുരോഗതിയെന്ന നിലയിലാണ് കാണുന്നത്. ഓരോ ദിവസവും ചെറിയ പുരോഗതി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ തന്നെ വിജയം യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നു എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. സാധാരണയായി സുരക്ഷിതമായ ഒരു ജോലി കണ്ടെത്തി ശമ്പളം വാങ്ങി ജീവിക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കും. എന്നാൽ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോൾ മറ്റൊരു ജോലിക്കും പോകാതെ പൂർണ്ണമായും ഇതിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഇത് ജീവിതത്തിൽ എടുക്കുന്ന വലിയൊരു റിസ്ക് തന്നെയാണ്. കാരണം നമ്മൾ ഇതിനായി വിനിയോഗിക്കുന്ന സമയം വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്, ഒരുപക്ഷേ കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ വിചാരിച്ച പോലെ നടന്നില്ലെങ്കിൽ ആ സമയം മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെടാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അതാണ് ഈ സംരംഭത്തിനായി ഞാൻ നടത്തിയ ഏറ്റവും വലിയ ത്യാഗവും എടുത്ത റിസ്കും.

- തുടക്കകാലത്ത് ഉപഭോക്താക്കളുടെ വിശ്വാസം നേടിയെടുക്കാൻ താങ്കൾ എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങളാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്?

ഒരു ഉൽപ്പന്നമോ സേവനമോ നൽകുന്നതിനു മുൻപ്, നമ്മൾ തന്നെ ആ ഉൽപ്പന്നത്തിന്റെ ഉപഭോക്താവാണെങ്കിൽ അത് വാങ്ങുമോ എന്ന് ചിന്തിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിലെ പ്രധാനം. നമ്മുടെ ഉൽപ്പന്നത്തിൽ നമുക്ക് തന്നെ പൂർണ്ണ വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മറ്റൊരാളെ അത് ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കൂ. നമ്മൾ നമ്മുടെ ഉൽപ്പന്നത്തിൽ പൂർണ്ണ തൃപ്തരാണെങ്കിൽ ഏതൊരു ഉപഭോക്താവിനെയും നമുക്ക് എളുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാനും അവരുടെ വിശ്വാസം നേടിയെടുക്കാനും സാധിക്കും.നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള കണക്കുകൂട്ടലുകൾ പലപ്പോഴും നടപ്പിലാകണമെന്നില്ല. നമ്മൾ ഒരു കാര്യം തുടങ്ങുമ്പോൾ അത് വളരെ വേഗത്തിൽ അടുത്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ എത്തുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കും, എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് വരുമ്പോൾ കാര്യങ്ങൾ അങ്ങനെയല്ല. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നല്ല രീതിയിലുള്ള സമയം ഇതിനായി ആവശ്യമാണ്. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ഇത് നിർത്താം എന്ന് തോന്നാറുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ തന്നെ ഉറച്ചു നിൽക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാനം.

- എപ്പോഴെങ്കിലും വീട്ടുകാരിൽ നിന്നും ഇത് വേണ്ടെന്ന് വെച്ച് നിർത്താനും വേറെ ഏതെങ്കിലും ജോലിക്ക് പോകാനും പറയുന്ന സാഹചര്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും, തുടക്കകാലത്ത് മാതാപിതാക്കൾക്ക് ഇത്തരം സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ അവർക്ക് തുടക്കത്തിൽ വലിയ ഉറപ്പില്ലാത്തതുകൊണ്ടും വെറുതെ സമയം കളയുകയാണോ എന്ന് അവർ ഭയപ്പെടുന്നത് കൊണ്ടുമാണ് അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നത്. എന്നാൽ നമ്മൾ ജോലി കൃത്യമായി ചെയ്തു തുടങ്ങുകയും അതിന്റെ ചെറിയ ഫലങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് നമ്മളിലുള്ള വിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുകയും പിന്നീട് നല്ല രീതിയിലുള്ള പിന്തുണ നൽകുകയും ചെയ്യും.

- കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയിൽ എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളാണ് വരേണ്ടതെന്നാണ് താങ്കൾ കരുതുന്നത്? കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടത് പ്രാക്ടിക്കൽ ക്ലാസുകൾക്കാണോ അതോ തിയറിക്കാണോ?

എഞ്ചിനീയറിംഗിൽ നൂറു ശതമാനവും പ്രാക്ടിക്കൽ അധിഷ്ഠിതമായ ക്ലാസുകൾക്കാണ് പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടത്. കൂടാതെ, നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ രീതി പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യകൾക്ക് അനുസൃതമായി അപ്ഡേറ്റ് ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുണ്ടെന്നും എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ സാങ്കേതികവിദ്യയല്ല നാളെ ഉണ്ടാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ മാറുന്ന സാങ്കേതികവിദ്യയുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നരീതിയിലേക്ക് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയും

- ഡ്രോണുകൾ ഇന്ന് പല മേഖലകളിലും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. പ്രധാനമായും ഏത് മേഖലയിലാണ് നിങ്ങളുടെ ഈ ഡ്രോണുകൾ പ്രയോജനപ്പെടുന്നത്?

പ്രധാനമായും കാർഷിക മേഖലയിലാണ് ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്. ചെടികൾക്കും കൃഷിയിടങ്ങൾക്കും ആവശ്യമായ മരുന്നുകൾ തളിക്കുന്നതിനും മറ്റും ഡ്രോണുകൾ ഉപയോഗിക്കാം. നിലവിൽ കർഷകർ നേരിടുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നം കൃഷിപ്പണികൾക്ക് ആവശ്യമായ തൊഴിലാളികളെ ലഭിക്കാത്തതാണ്. ഡ്രോണുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ട് കൂടുതൽ കൃഷിയിടങ്ങളിൽ മരുന്ന് തളിക്കാനും തൊഴിലാളികളുടെ ദൗർലഭ്യം പരിഹരിക്കാനും സാധിക്കും. സമയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വലിയൊരു മാറ്റം തന്നെ കൊണ്ടുവരാൻ ഇതിലൂടെ സാധിക്കും. സാധാരണ ഒരാൾ ഒരു ഏക്കർ സ്ഥലത്ത് മരുന്ന് തളിക്കാൻ ഏകദേശം ഒരു ദിവസമെടുക്കും . എന്നാൽ ഡ്രോൺ ഉപയോഗിക്കുകയാണെങ്കിൽ വെറും പത്ത് മിനിറ്റ് കൊണ്ട് ഒരു ഏക്കർ സ്ഥലത്തെ പണി പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിക്കും. ഇത് കർഷകർക്ക് അധ്വാനവും സമയവും ഒരുപോലെ ലാഭിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

- വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കോളേജ് കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ ഇന്നൊവേഷൻ മൈൻഡ്സെറ്റ് വളർത്തിയെടുക്കാൻ എന്തൊക്കെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാധിക്കും?

കോളേജുകളിൽ തന്നെയുള്ള ഐ.ഡി.സി (IEDC - Innovation and Entrepreneurship Development Centre) പോലുള്ള സംവിധാനങ്ങളുടെ ഭാഗമാവുക എന്നതാണ് ആദ്യത്തെ പടി. ഇത്തരം പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ വഴി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ആവശ്യമായ ഇന്റേൺഷിപ്പുകളും മറ്റ് അവസരങ്ങളും കോളേജിൽ നിന്ന് തന്നെ ലഭിക്കും. അതിനാൽ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനം. എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്, നമ്മൾ എപ്പോഴും സജീവമായിരിക്കുക എന്നതാണ്. നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എപ്പോഴും ബോധവാന്മാരായിരിക്കുക. കൂടാതെ, നമ്മുടെ ആശയങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ പലരിൽ നിന്നും നെഗറ്റീവ് മറുപടികൾ ഉണ്ടായേക്കാം, എന്നാൽ അതൊന്നും വകവെക്കാതെ സ്വന്തം കഴിവിൽ വിശ്വസിച്ച് മുന്നോട്ട് പോവുക. നിരന്തരമായ പരിശ്രമവും ആത്മവിശ്വാസവുമാണ് ഒരു സംരംഭകന് ഏറ്റവും അത്യാവശ്യം.

- താങ്കളുടെ ആദ്യ ക്ലയന്റിനെയോ അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യ പ്രോജക്റ്റിനെയോ കുറിച്ചുള്ള അനുഭവം പങ്കുവെക്കാമോ?

ആദ്യമായി ഒരു ക്ലയന്റിനെ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ സേവനങ്ങളുടെ വില നിശ്ചയിക്കുന്നതിലും അവരോട് എങ്ങനെ സംസാരിക്കണം എന്നതിലും ഒക്കെ ഒരുപാട് സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതൊരു വലിയ പഠനമായിരുന്നു. ഒരു ക്ലയന്റിനെ എങ്ങനെ മികച്ച രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നും ഏതൊക്കെ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും ആ ആദ്യ അനുഭവത്തിലൂടെ എനിക്ക് പഠിക്കാൻ സാധിച്ചു. അതൊരു ലേണിംഗ് കർവ് തന്നെയായിരുന്നു.

- ഈ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പിന്റെ ആദ്യ പടി എന്തായിരുന്നു?

ശരിക്കും പറഞ്ഞാൽ ഒരു ഐഡിയ രൂപപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഇതിന്റെ ആദ്യ ഘട്ടം. എന്നാൽ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് എന്ന നിലയിൽ ഞങ്ങൾ ആദ്യം ചെയ്തത് അതിന്റെ രജിസ്ട്രേഷൻ നടപടികളാണ്. ഡോക്യുമെന്റേഷൻ പൂർത്തിയാക്കുക, ആവശ്യമായ പെർമിഷനുകൾ എടുക്കുക തുടങ്ങിയ നിയമപരമായ കാര്യങ്ങൾക്കായിരുന്നു ഞങ്ങൾ മുൻഗണന നൽകിയത്.

- ഈ ഇന്റർവ്യൂ കാണുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും യുവ സംരംഭകർക്കും നൽകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സന്ദേശം എന്താണ്?

നിങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ അതിനായി ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുക. ആദ്യ പടി എടുക്കാൻ മടിക്കാതിരിക്കുക. നിങ്ങൾ വർക്ക് ചെയ്ത് തുടങ്ങുമ്പോൾ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനുള്ള ആളുകൾ താനേ വന്നുകൊള്ളും. നമ്മുടെ ആശയങ്ങൾ വെറും മനസ്സിൽ മാത്രം വെക്കാതെ അത് പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.

.

- നിങ്ങളുടെ ഈ യാത്രയിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും സ്വന്തം കഴിവിൽ സംശയം തോന്നിയ നിമിഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അവയെ എങ്ങനെയാണ് നേരിട്ടത്?

തീർച്ചയായും, പല ഘട്ടങ്ങളിലും അത്തരം സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്റ്റാർട്ടപ്പിനായി പല കാര്യങ്ങളും മാറ്റിവെക്കേണ്ടി വരുമ്പോഴാണ് ഇത്തരം ചിന്തകൾ വരുന്നത്. ആ സമയങ്ങളിൽ ഈ രംഗത്ത് അനുഭവപരിചയമുള്ളവരുമായി സംസാരിക്കുകയും അവരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ തേടുകയുമാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്. പെട്ടെന്നുള്ള വിജയം പ്രതീക്ഷിക്കാതെ ഇതൊരു യാത്രയാണെന്ന് കരുതി അത് ആസ്വദിച്ചു മുന്നോട്ട് പോവുകയാണ് വേണ്ടത്. പരാജയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ നമ്മൾ അമിതമായി തളരേണ്ട കാര്യമില്ല. ഒരു പരാജയമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ നിന്ന് വിജയത്തിലേക്കുള്ള വഴി കണ്ടെത്താൻ നമുക്ക് തന്നെ സാധിക്കും. സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിലായാലും മറ്റും കൃത്യമായ കണക്കുകൂട്ടലുകളോടെയുള്ള റിസ്കുകൾ മാത്രം എടുക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക. എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ വീഴ്ചകൾ ഉണ്ടായാലും വിഷമിക്കേണ്ടതില്ല, നമുക്കതിനെ മറികടക്കാൻ സാധിക്കും.

- ഈ സംരംഭം ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം നിങ്ങളിൽ ഉണ്ടായ ഏറ്റവും വലിയ പേഴ്സണൽ ചേഞ്ച് എന്താണ്?

ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ കൂടുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും നമ്മൾ സമ്മർദ്ദങ്ങളെ അതിജീവിക്കാൻ പഠിക്കും എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ മാറ്റം. എന്ത് വെല്ലുവിളി നിറഞ്ഞ സാഹചര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും അതിനെ ശാന്തമായി നേരിടാനും നിയന്ത്രിക്കാനും ഇപ്പോൾ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ കാര്യങ്ങളെ സമീപിക്കാൻ ഈ യാത്ര എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.

- പരാജയങ്ങളെ പോസിറ്റീവ് ആയി കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് താങ്കൾ നൽകുന്ന ഉപദേശം എന്താണ്?

പരാജയം എന്നത് വിജയത്തിലേക്കുള്ള ഒരു ചവിട്ടുപടിയാണ്. അതിനെ പോസിറ്റീവ് ആയി കാണുക. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു പരാജയം സംഭവിച്ചാൽ അതിൽ നിന്ന് പുതിയ കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാനുണ്ട് എന്ന് മനസ്സിലാക്കുക. ആ പാഠങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട് വീണ്ടും ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും വിജയം കൈവരിക്കാൻ സാധിക്കും. പരാജയപ്പെടുമെന്ന് ഭയന്ന് ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കരുത്.പരാജയങ്ങളെ ഒരിക്കലും വ്യക്തിപരമായി എടുക്കാതിരിക്കുക എന്നതാണ് എനിക്ക് നൽകാനുള്ള ഏറ്റവും വലിയ ഉപദേശം. നമ്മൾ ഇന്ന് വലിയ വിജയമായി കാണുന്ന പലരും ജീവിതത്തിൽ ഒരുപാട് പരാജയങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവന്നവരാണ്. അതിനാൽ പരാജയങ്ങളെ ആ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടോടെ കാണാൻ ശ്രമിക്കുക.

പുതിയ തലമുറയുടെ പഠന യാത്രകൾ

AROMAL S KRISHNA

ഡിജിറ്റൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പുതിയ അധ്യായം എഴുതാനുള്ള ദർശനവുമായി മുന്നേറുന്ന ഒരു യുവ സംരംഭകനാണ് ആരോമൽ. സാങ്കേതിക വിദ്യയോടുള്ള ആഴമുള്ള താൽപര്യവും വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ കൂടുതൽ modern ആക്കാനുള്ള ചിന്തയും ചേർന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരംഭക യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നത്.വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ ഭരണസംവിധാനം, വിദ്യാഭ്യാസ പ്രക്രിയ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച സംരംഭമാണ് Syncify Edutech Solutions. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ആവശ്യമായ വിവിധ സംവിധാനങ്ങളെ ഒരൊറ്റ unified digital platform ആയി കൊണ്ടുവരിക എന്നതാണ് ഈ സംരംഭത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസും ഡാറ്റാ ഡ്രിവൻ അനാലിസിസും ഉപയോഗിക്കുന്ന എ. ഐ -ഇന്റഗ്രേറ്റഡ് ഇ. ആർ. പി പ്ലാറ്റ്ഫോം മുഖേന വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യനിർവഹണം,വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പുരോഗതി നിരീക്ഷണം, ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷണൽ ഡാറ്റാ മാനേജ്മെന്റ് തുടങ്ങിയ മേഖലകളെ കൂടുതൽ സ്മാർട്ടായി കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ Syncify സഹായിക്കുന്നു.

- ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ഇത് എപ്പോഴെങ്കിലും ഉപേക്ഷിക്കണം എന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

പലപ്പോഴും അങ്ങനെ തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഡിഗ്രി കഴിഞ്ഞ ആളെ സംബന്ധിച്ച് ജോലിക്ക് പോവുക എന്നുള്ളതാണ് സാധാരണയായി എല്ലാവരും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വഴി. എന്നാൽ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോൾ അതിനായി ജീവിതത്തിലെ വലിയൊരു സമയം നമ്മൾ മാറ്റിവെക്കേണ്ടി വരുന്നു.ജോലിക്ക് പോകുമ്പോൾ കൃത്യമായി ലഭിക്കുന്ന മാസവരുമാനം സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകില്ല. വരുമാനം ലഭിച്ചു തുടങ്ങാൻ സമയമെടുക്കും. സാമ്പത്തികമായ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ വരുമ്പോഴാണ് പലപ്പോഴും ഇതൊരു തെറ്റായ തീരുമാനമായിരുന്നോ എന്ന് ചിന്തിച്ചു പോകുന്നത്. എങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ആ ചിന്താഗതി മാറി

- ഈ പ്രോജക്റ്റിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ, ഇത് എന്നെക്കൊണ്ട് നടക്കില്ലെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ സമയം കളയുകയാണെന്നോ തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും, പലപ്പോഴും അങ്ങനെ തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രോജക്റ്റിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും വ്യത്യസ്തമായ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്:

പ്രോഡക്റ്റ് ഡെവലപ്മെന്റിന്റെ ഭാഗമായി കോഡിംഗ് ചെയ്യുന്ന സമയത്ത് പല പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ വലിയ മാനസിക സമ്മർദ്ദം അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. തുടക്കത്തിൽ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കാണ് ഈ പ്രോജക്റ്റിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. ഒറ്റയ്ക്ക് കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും സംശയങ്ങളും ആശങ്കകളും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.എന്നാൽ പ്രോജക്റ്റ് മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിനനുസരിച്ച് , ആ സംശയങ്ങളെല്ലാം മാറുകയും കാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തത കൈവരികയും ചെയ്തു.

- നിലവിലെ വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയിൽ പുതുതായി എന്തെങ്കിലും മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും, നിലവിലെ രീതിയിൽ നൈപുണ്യ വികസനത്തിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതുണ്ട്. നിലവിൽ അധ്യാപകർ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കഴിവ് അളക്കുന്നത് അവരുടെ അക്കാദമിക് മാർക്കുകൾ മാത്രം നോക്കിയാണ്. ഇന്റേണൽ എക്സാമിന് കൂടുതൽ മാർക്ക് വാങ്ങുന്ന കുട്ടികൾക്ക് വലിയ പരിഗണന ലഭിക്കുമ്പോൾ, മികച്ച മറ്റ് കഴിവുകളുള്ള ശരാശരി മാർക്ക് മാത്രമുള്ള കുട്ടികൾ പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോകുന്നു.ഈ രീതി മാറണമെങ്കിൽ കോളേജുകളിൽ മാർക്കിന് പുറമെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവുകൾ തിരിച്ചറിയാനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഒരുക്കണം.കോഡിംഗ് മത്സരങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുക.ടെക് ഫെസ്റ്റുകളിൽ സാങ്കേതികമായ കൂടുതൽ ഇവന്റുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തുക.വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ലോജിക്കൽ തിങ്കിംഗ്, ക്രിട്ടിക്കൽ തിങ്കിംഗ് എന്നിവ വളർത്താൻ അധ്യാപകർ മുൻകൈ എടുക്കുക.പ്രത്യേകിച്ച് എഞ്ചിനീയറിംഗ് പോലെയുള്ള മേഖലകളിൽ വെറും തിയറി പഠനത്തേക്കാൾ ഉപരിയായി പ്രായോഗികമായ നൈപുണ്യത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടത്. ഒരു ജോലിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം കഴിവുകളാണ് മാനദണ്ഡമാകേണ്ടത്.

- ജീവിതത്തിലോ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോഴോ പരാജയങ്ങൾ നേരിടേണ്ടി വന്നാൽ, അത് മറികടന്ന് മുന്നോട്ട് പോകാനുള്ള ഒരു മാനസികാവസ്ഥ എങ്ങനെ വളർത്തിയെടുക്കാം?

സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോഴോ ജീവിതത്തിൽ എന്ത് കാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴോ നമുക്ക് പെട്ടെന്ന് ഒരു വിജയം ലഭിക്കണമെന്നില്ല. പരാജയങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പരയ്ക്ക് ശേഷമാണ് പലപ്പോഴും വിജയം ഉണ്ടാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പരാജയങ്ങളെ വിജയത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടികളായി കാണുകയാണ് വേണ്ടത്.മുന്നോട്ടുള്ള യാത്രയിൽ പരാജയങ്ങളെ എങ്ങനെ അതിജീവിക്കണം എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.ഏത് കാര്യത്തിലും പരാജയങ്ങൾ സ്വാഭാവികമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുക.ഓരോ പരാജയത്തിൽ നിന്നും പുതിയ അനുഭവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുക.ഈ അനുഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് അടുത്ത തവണ കൂടുതൽ മികച്ച രീതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സാധിക്കും.ചുരുക്കത്തിൽ, പരാജയങ്ങളെ തളർച്ചയായി കാണാതെ, അവയിൽ നിന്ന് പഠിച്ച് കൂടുതൽ കരുത്തോടെ മുന്നേറുകയാണ് വേണ്ടത്.

- സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും നല്ല മോട്ടിവേഷൻ എന്താണ്?

ഇന്നത്തെ കാലത്ത് സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എന്ത് കാര്യവും സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കും. ചാറ്റ് ജിപിറ്റി പോലുള്ള ആധുനിക സൗകര്യങ്ങൾ ലഭ്യമായതിനാൽ, വെറും രണ്ട് മൂന്ന് പ്രോംപ്റ്റുകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഒരു ബേസിക് ആപ്ലിക്കേഷൻ പോലും നിർമ്മിക്കാൻ ഇന്ന് എളുപ്പമാണ്.വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രധാനമായും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട രണ്ട് കാര്യങ്ങൾ ഇവയാണ്.സ്വയം പഠിക്കാനുള്ള കഴിവ് , കോളേജ് സിലബസുകൾക്ക് പരിധിയുണ്ട്, യൂണിവേഴ്സിറ്റി പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ അവിടെ പഠിപ്പിക്കൂ. എന്നാൽ സാങ്കേതിക ലോകം ഓരോ ദിവസവും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.അപ്ഡേറ്റ് ആയിരിക്കുക. നിലവിലെ ട്രെൻഡുകൾ മനസ്സിലാക്കി സ്വയം അപ്ഡേറ്റ് ആകുന്നവർക്ക് മാത്രമേ ഈ മേഖലയിൽ പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ സാധിക്കൂ.ചുരുക്കത്തിൽ, കൃത്യമായ ഒരു പ്ലാനിംഗും സ്വയം പഠിക്കാനുള്ള മനസ്സുമുണ്ടെങ്കിൽ ആർക്കും ഈ രംഗത്ത് വിജയിക്കാം.

- സ്ട്രെസ്സ് മാനേജ് ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ പിന്തുടരുന്ന ശീലങ്ങൾ ഏതൊക്കെയാണ്?

ഇന്നത്തെ ജീവിതസാഹചര്യത്തിൽ എന്റെ ഭൂരിഭാഗം സമയവും സ്ക്രീനിന് മുന്നിലാണ് ചിലവഴിക്കുന്നത്. അതിനാൽ സ്ട്രെസ്സ് കുറയ്ക്കാൻ ഞാൻ പ്രധാനമായും താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങളാണ് ചെയ്യാറുള്ളത്:പുറത്തേക്കിറങ്ങുക,ഇടയ്ക്കിടെ സ്ക്രീനിന് മുന്നിൽ നിന്നും മാറി പുറത്തേക്കിറങ്ങുന്നത് മനസ്സിന് ആശ്വാസം നൽകുന്നു.പാട്ട് കേൾക്കുക, സ്ട്രെസ്സ് കുറയ്ക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഏറ്റവും നല്ലൊരു വഴിയായി ഞാൻ ഇതിനെ കാണുന്നു.യാത്രകൾ, അടുത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് ഡ്രൈവ് പോകുന്നത് സ്ട്രെസ്സ് കുറയ്ക്കാൻ ഏറെ സഹായിക്കാറുണ്ട്.ചുരുക്കത്തിൽ, ജോലിക്കിടയിൽ ചെറിയ ഇടവേളകൾ എടുക്കുന്നതും വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും മാനസികാരോഗ്യം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കും.

- ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങിയതിനുശേഷം ക്ഷമ , പരാജയം, വിനയം എന്നിവയിൽ ഏതാണ് നിങ്ങൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പഠിച്ചത്?

ഈ മൂന്ന് ഓപ്ഷനുകളിൽ ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് വിനയത്തെയാണ്. കാരണം മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ എനിക്കും ഒരു അഹങ്കാരം ഉണ്ടായിരുന്നു.ഞാനൊരു വലിയ സംഭവമാണെന്നും എനിക്കെല്ലാം അറിയാമെന്നുമുള്ള ഒരു തോന്നൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു.എന്നാൽ ഈ മേഖലയിലേക്ക് ഇറങ്ങിയപ്പോൾ എന്നെക്കാളും അനുഭവസമ്പത്തുള്ള ഒരുപാട് ആളുകളെ കാണാൻ സാധിച്ചു.അവരുമായി എന്നെ താരതമ്യം ചെയ്തപ്പോൾ എനിക്ക് ഇനിയും ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ പഠിക്കാനുണ്ടെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി.അതോടെ അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന അഹങ്കാരവും അമിതവിശ്വാസവും ഇല്ലാതാകുകയും വിനയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഞാൻ തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്തു.

- പ്ലാറ്റ്ഫോം ലളിതമാക്കുന്നതിനായി നിങ്ങൾ ബോധപൂർവ്വം ഒഴിവാക്കിയ പ്രധാന ഫീച്ചറുകൾ ഏതൊക്കെയാണ്?

അതിൽ പ്രധാനമായും എടുത്തു പറയേണ്ടത് ചാറ്റ്ബോട്ട് എന്ന ഫീച്ചറാണ്. തുടക്കത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ മുൻ സെമസ്റ്ററുകളിലെ മാർക്കുകൾ താരതമ്യം ചെയ്യാനും മറ്റും സഹായിക്കുന്ന ഒരു സംവിധാനം ഞങ്ങൾ ആലോചിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ചില കാരണങ്ങളാൽ അത് തൽക്കാലം ഒഴിവാക്കി.സുരക്ഷാ പ്രശ്നങ്ങൾ , വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിവരങ്ങൾ തികച്ചും സ്വകാര്യമാണ്. എ.ഐ മോഡലുകൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ ഈ ഡാറ്റ പുറത്തുള്ള കമ്പനികൾക്ക് ലഭ്യമാകാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. ഇത് വലിയൊരു സുരക്ഷാ ഭീഷണിയാണ്.സാമ്പത്തിക ചിലവ് ഇത്തരം എ.ഐ ചാറ്റ്ബോട്ടുകൾ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് വലിയ സാമ്പത്തിക ചിലവുള്ള കാര്യമാണ്. ഓരോ വാക്കിനും പണം നൽകേണ്ടി വരുന്നത് കമ്പനിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു അധിക ബാധ്യതയാണ്.ഈ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് മെച്ചപ്പെട്ട ഈ ഫീച്ചർ തൽക്കാലം മാറ്റി വെച്ചിരിക്കുന്നത്.

- നിങ്ങളുടെ സ്റ്റാർട്ടപ്പ് ശരിയായ ദിശയിലാണെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് തോന്നിയ നിമിഷം ഏതാണ്?

ഏതൊരു കാര്യം തുടങ്ങുന്നതിന് മുൻപും ആ മേഖലയിൽ പരിചയസമ്പന്നരായ ആളുകളുമായി സംസാരിക്കാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ, ഞാൻ നിർമ്മിച്ച പ്രോഡക്റ്റ് പരിചയസമ്പന്നരായ ഡെവലപ്പർമാരെയും എഞ്ചിനീയർമാരെയും കാണിച്ചപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ആ ആത്മവിശ്വാസം ലഭിച്ചത്.ഞാനൊരു പ്രോട്ടോടൈപ്പ് മാത്രമായാണ് എന്റെ പ്രോഡക്റ്റിനെ കണ്ടിരുന്നത്.എന്നാൽ, അത് കണ്ട വിദഗ്ധർ വളരെ പോസിറ്റീവ് ആയ പ്രതികരണമാണ് നൽകിയത്.നിലവിൽ ഇൻഡസ്ട്രിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രോഡക്റ്റുകളേക്കാൾ കൂടുതൽ ഫീച്ചേഴ്സ് ഇതിൽ ഉണ്ടെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു.ഇത്രയും അനുഭവസമ്പത്തുള്ളവർ എന്റെ പ്രോഡക്റ്റിനെ പ്രശംസിച്ചപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന പല സംശയങ്ങളും മാറി.ആ പ്രതികരണം എനിക്ക് കാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തത നൽകുകയും എന്റെ ആത്മവിശ്വാസം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

- ഈ സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങാനുള്ള ആ ഒരു നിമിഷം എങ്ങനെയായിരുന്നു? അല്ലെങ്കിൽ ഈ ബിസിനസ്സ് ഐഡിയ എങ്ങനെയാണ് ഉണ്ടായത്?

എന്റെ ബിസിനസ്സ് പാർട്ണറായ പുള്ളിക്കാരൻ എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ ചേട്ടനാണ്. തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായാണ് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നത്. സംസാരത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം എന്റെ പ്രോജക്റ്റിനെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി വിശദമായി പറഞ്ഞു കൊടുത്തു.അദ്ദേഹമാണ് ഇതിലൊരു ബിസിനസ്സ് സാധ്യത ഉണ്ടെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത്. എനിക്ക് നേരത്തെ തന്നെ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങണമെന്ന ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞപ്പോൾ അത് പെട്ടെന്ന് തന്നെ ക്ലിക്ക് ആയി. അതിനുശേഷം മാസങ്ങളോളം നീണ്ട ചർച്ചകൾക്കും കൂടിയാലോചനകൾക്കും ഒടുവിലാണ് ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഈ ഫൈനൽ പ്രോഡക്റ്റിൽ എത്തി നിൽക്കു

- ഈ പ്രോജക്റ്റിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ, ഇത് എന്നെക്കൊണ്ട് നടക്കില്ലെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ വെറുതെ സമയം കളയുകയാണെന്നോ തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും, പലപ്പോഴും അങ്ങനെ തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രോജക്റ്റിന്റെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും വ്യത്യസ്തമായ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്.പ്രോഡക്റ്റ് ഡെവലപ്മെന്റിന്റെ ഭാഗമായി കോഡിംഗ്ചയ്യുന്ന സമയത്ത് പല പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ വലിയ മാനസിക സമ്മർദ്ദം അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്.തുടക്കത്തിൽ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കാണ് ഈ പ്രോജക്റ്റിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. ഒറ്റയ്ക്ക് കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും സംശയങ്ങളും ആശങ്കകളും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.എന്നാൽ പ്രോജക്റ്റ് മുന്നോട്ട് പോകുന്നതിനനുസരിച്ച്, ആ സംശയങ്ങളെല്ലാം മാറുകയും കാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ വ്യക്തത കൈവരികയും ചെയ്തു.

- അടുത്ത അഞ്ച് വർഷത്തിനുള്ളിൽ നിങ്ങൾ എവിടെ എത്തുമെന്നാണ് കരുതുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

വ്യക്തിപരമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ, അടുത്ത അഞ്ച് വർഷത്തിനുള്ളിൽ സാങ്കേതികമായി വളരെയധികം കാര്യങ്ങൾ പഠിച്ചെടുക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. എന്റെ നിലവിലെ അറിവ് വികസിപ്പിക്കുകയും ഒരു പുതിയ കാര്യം പൂജ്യത്തിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി മികച്ച രീതിയിൽ ബിൽഡ് ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തനാവുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് പ്രധാന ലക്ഷ്യം.ബിസിനസ്സ് തലത്തിൽ നോക്കുകയാണെങ്കിൽഎന്റെ സ്റ്റാർട്ടപ്പ് ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ആളുകൾക്ക് ഉപകാരപ്പെടുന്ന ഒരു വലിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമായി വളർത്തണം.ആഗോളതലത്തിൽ തന്നെ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുന്ന രീതിയിൽ ഈ സംരംഭത്തെ എത്തിക്കണം.ചുരുക്കത്തിൽ, അഞ്ച് വർഷത്തിന് ശേഷം തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളിൽ എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നണം. മറ്റൊരാൾക്ക് കീഴിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ, സ്വന്തമായി ഒരു വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയുന്ന തരത്തിൽ വളരുക എന്നതാണ് എന്റെ സ്വപ്നം.

- നിങ്ങളുടെ സ്റ്റാർട്ടപ്പിലെ ആദ്യത്തെ ചുവടുവെപ്പ് എന്തായിരുന്നു?

സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങുമ്പോഴുള്ള ആദ്യത്തെ ഘട്ടം എന്ന് പറയുന്നത് നമ്മുടെ കസ്റ്റമർ ബേസിനെ കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ്. നമ്മൾ എന്ത് പ്രോഡക്റ്റ് ഉണ്ടാക്കിയാലും അത് ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം കാണുന്നതായിരിക്കണം.ഈ പ്രോജക്റ്റുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ച പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ മാർക്കറ്റ് കണ്ടെത്തുക, കേരളത്തിലെ പ്രൈവറ്റ് എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജുകളാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന മാർക്കറ്റ്.പ്രോഡക്റ്റ് കാറ്റഗറി, നമ്മുടെ പ്രോഡക്റ്റ് ഏത് വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. പ്രീമിയം കാറ്റഗറിയിലുള്ള പ്രോഡക്റ്റുകൾക്ക് ബഡ്ജറ്റുള്ള ക്ലയന്റുകളെ മാത്രമേ ലഭിക്കൂ.
പ്രോട്ടോടൈപ്പ്മാർക്കറ്റ് തിരിച്ചറിഞ്ഞ ശേഷം പ്രോഡക്റ്റിന്റെ ഒരു പ്രോട്ടോടൈപ്പ് നിർമ്മിക്കുക എന്നതാണ് അടുത്ത ഘട്ടം.മാർക്കറ്റിംഗ് ,നമ്മൾ എത്ര നല്ല പ്രോട്ടോടൈപ്പ് ഉണ്ടാക്കിയാലും ആളുകൾ അത് വാങ്ങണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാർക്കറ്റിംഗിൽ കൃത്യമായ ശ്രദ്ധ നൽകേണ്ടതുണ്ട്.

- നിങ്ങൾ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് ആശയവുമായി മുന്നോട്ട് വന്നപ്പോൾ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് നെഗറ്റീവ് ആയ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ ഒരു ഐഡിയ മനസ്സിൽ വന്നപ്പോൾ ആദ്യം സുഹൃത്തുക്കളോടും അധ്യാപകരോടുമാണ് പങ്കുവെച്ചത്. ആ സമയത്ത് ചിലരിൽ നിന്ന് ഡിമോട്ടിവേറ്റ് ചെയ്യുന്ന തരത്തിലുള്ള പ്രതികരണങ്ങളാണ് ലഭിച്ചത്.
അവർ പ്രധാനമായും ഉന്നയിച്ച കാര്യങ്ങൾ , പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് തന്നെ ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണോ?ഇത് ഓൾറെഡി മാർക്കറ്റിലുള്ള പ്രോഡക്റ്റ് അല്ലേ? ഇതിൽ എന്ത് പുതുമയാണുള്ളത്?വലിയ മൾട്ടി നാഷണൽ കമ്പനികൾ ഇത്തരം സോഫ്റ്റ്വെയറുകൾ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ, പുതിയ ആളുകളായ നിങ്ങൾക്ക് ഈ മാർക്കറ്റിൽ ഇടം പിടിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?തുടക്കത്തിൽ ഇത്തരം നെഗറ്റീവ് അഭിപ്രായങ്ങൾ കേട്ട് അല്പം വിഷമം തോന്നിയെങ്കിലും, എന്നെ സപ്പോർട്ട് ചെയ്യാനും ഒരുപാട് അധ്യാപകരും സുഹൃത്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ഈ പ്രോജക്റ്റ് വിജയകരമായി നടപ്പിലാക്കി തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഇത് നടക്കില്ലെന്ന് പറഞ്ഞവർ തന്നെ തിരികെ വരികയും അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു.

- കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് ചെയ്ത പ്രോജക്റ്റുകളും ഇന്റേൺഷിപ്പുകളും ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങാൻ എത്രത്തോളം സഹായിച്ചു?

ഏതൊരു കാര്യം ആദ്യമായി ചെയ്യുമ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു ഭയം എനിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ ഭയം മാറ്റിയെടുക്കാനും എന്നെ സഹായിക്കാനും കോളേജിലെ ചില കാര്യങ്ങൾ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചു. ഐ.ഇ.ഡി.സിയുടെ ഭാഗമായി നടന്ന വിവിധ പരിപാടികളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും സ്റ്റേജിൽ കയറി സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തത് എന്നിൽ വലിയ ആത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കി.കോളേജ് കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സാങ്കേതികമായ വർക്ക്ഷോപ്പുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. മറ്റൊരാൾക്ക് ഒരു കാര്യം പഠിപ്പിച്ചു കൊടുക്കണമെങ്കിൽ അത് നമ്മൾ ആദ്യം പഠിക്കണമല്ലോ, അത് സാങ്കേതികമായി കൂടുതൽ അറിവ് നൽകി.കോളേജിൽ എത്തുന്നതിന് മുൻപേ തന്നെ എനിക്ക് കോഡിംഗിൽ ഒരു അടിസ്ഥാന അറിവുണ്ടായിരുന്നു. കോളേജിലെ ആക്ടിവിറ്റികൾകൂടിയായപ്പോൾ ആ സ്കിൽ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടു.സാങ്കേതികമായ കാര്യങ്ങളിൽ അധ്യാപകരിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച വലിയ പിന്തുണയും എന്റെ സംരംഭകത്വത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

- ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് ആരംഭിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ നേരിട്ട ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി എന്തായിരുന്നു?

ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് എങ്ങനെ, എവിടെ നിന്ന് തുടങ്ങണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആദ്യം എനിക്ക് വ്യക്തമായ ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കോളേജിൽ എത്തിയപ്പോൾ തന്നെ ഐ.ഇ.ഡി.സിയിൽ (IEDC) അംഗമായതിനാൽ ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പ് തുടങ്ങണമെന്ന ആഗ്രഹം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു.ബിസിനസ്സ് തുടങ്ങുമ്പോൾ ഒരുപാട് റിസ്ക്കുകൾ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി എന്ന നിലയിൽ പഠനത്തോടൊപ്പം ബിസിനസ്സ് കൊണ്ടുപോവുക എന്നത് വലിയൊരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു. കോളേജിലെ ഒരു പ്രോജക്റ്റ് ചെയ്യുമ്പോൾ പവർ പോയിന്റ് പ്രസന്റേഷൻ കാണിച്ചാൽ അത് പൂർത്തിയാകും. എന്നാൽ ഒരു ബിസിനസ്സിലേക്ക് വരുമ്പോൾ പ്രായോഗികമായി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പ്രോഡക്റ്റ് നിർമ്മിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്.കോളേജിലെ എക്സാമുകളും അസൈൻമെന്റുകളും മറ്റ് തിരക്കുകളും ഉള്ളപ്പോൾ തന്നെ ഇത്തരമൊരു പ്രോഡക്റ്റ് പൂർത്തിയാക്കി പുറത്തിറക്കുക എന്നത് ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമായിരുന്നു.ചുരുക്കത്തിൽ, അക്കാദമിക് കാര്യങ്ങളും സംരംഭകത്വവും ഒരേ സമയം ബാലൻസ് ചെയ്ത് മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയതാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി.

- നിങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റ്ഫോം എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്? ഇത് പ്രധാനമായും ആരെ ലക്ഷ്യം വെച്ചാണ് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് വിശദീകരിക്കാമോ?

ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റ്ഫോം പ്രധാനമായും കോളേജുകളെ ലക്ഷ്യം വെച്ചുള്ള ഒരു ഇ.ആർ.പി സോഫ്റ്റ്വെയറാണ്. ടാലി ബിസിനസ്സ് മേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് പോലെ ഇത് വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലാ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.നിലവിലുള്ള പല പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മാർക്കും അറ്റൻഡൻസും രേഖപ്പെടുത്താൻ മാത്രമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയുടെയും അക്കാദമിക് വിവരങ്ങൾക്കൊപ്പം അവരുടെ നൈപുണ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു.കമ്പനികളുമായുള്ള സഹകരണം: ശേഖരിക്കുന്ന ഈ ഡാറ്റാ ഞങ്ങൾ മറ്റ് കമ്പനികൾക്ക് കൂടി ലഭ്യമാക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു കമ്പനിക്ക് ജാവ അറിയാവുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ, ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ നിന്ന് അത്തരം കഴിവുകളുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവർക്ക് നിർദ്ദേശിക്കാൻ സാധിക്കും.കോളേജുകളാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന ഉപഭോക്താക്കൾ. അവർ പ്ലാറ്റ്ഫോം വാങ്ങുന്നതോടെ അതിലെ ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിക്കും തുല്യമായ പങ്കാളിത്തം ലഭിക്കുന്നു

- ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിലെ ഏത് പ്രശ്നമാണ് ഇങ്ങനെയൊരു എഡ്യൂടെക് പ്ലാറ്റ്ഫോം ആരംഭിക്കാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്?

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ നിലവിലെ രീതി അനുസരിച്ച് അക്കാദമിക് മാർക്കുകൾക്ക് മാത്രമാണ് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. ഒരു എഞ്ചിനീയറിംഗ് വിദ്യാർത്ഥി പഠനം കഴിഞ്ഞ് ജോലിക്ക് അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ, മാർക്കിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അവരെ ഷോർട്ട് ലിസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നത്.ഇവിടെയാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റ്ഫോം പ്രസക്തമാകുന്നത്, വെറും മാർക്കുകൾക്ക് പുറമെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്കില്ലുകൾക്ക് കൂടി പ്രാധാന്യം നൽകുക എന്നതാണ് ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം.ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിക്കുമുള്ള പ്രത്യേക കഴിവുകളെ തിരിച്ചറിയാനും അവ വികസിപ്പിക്കാനും ഞങ്ങളുടെ പ്ലാറ്റ്ഫോം സഹായിക്കുന്നു.ചുരുക്കത്തിൽ, അക്കാദമിക് മികവിനൊപ്പം തന്നെ തൊഴിൽപരമായ കഴിവുകളെയും ഒരുപോലെ പരിഗണിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ് ഈ സംരംഭത്തിലൂടെ ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

- ഒരു സ്റ്റാർട്ടപ്പുമായി മുന്നോട്ട് പോകാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ വീട്ടുകാരുടെ പ്രതികരണം എങ്ങനെയായിരുന്നു? അവർക്ക് ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നോ?

എന്റെ വീട്ടിൽ ഞാനും അമ്മയും ചേട്ടനും ആണുള്ളത് . സത്യം പറഞ്ഞാൽ, ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് അവർക്ക് ഇപ്പോഴും പൂർണ്ണമായി അറിയില്ല. ഞാൻ കമ്പ്യൂട്ടറിന് മുന്നിലിരുന്ന് എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യുന്നു എന്ന് മാത്രമേ അവർക്ക് അറിയാവൂ.എങ്കിലും അവരുടെ പിന്തുണയെക്കുറിച്ച് പറയുകയാണെങ്കിൽഞാൻ ചെയ്യുന്നത് എന്താണെന്ന് കൃത്യമായി അറിയില്ലെങ്കിലും, ഞാൻ ഒരു തെറ്റായ വഴിക്ക് പോകില്ലെന്ന് അവർക്ക് ഉറച്ച വിശ്വാസമുണ്ട്.ബിസിനസ്സ് തുടങ്ങുന്നതിനോ അതിനായി സമയം ചിലവഴിക്കുന്നതിനോ അവർ ഒരിക്കലും തടസ്സങ്ങൾ നിന്നിട്ടില്ല.ജോലിക്ക് പോകാതെ ഇത്തരമൊരു റിസ്ക് എടുക്കുമ്പോൾ സാധാരണയായി ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള ചോദ്യങ്ങളൊന്നും അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഉണ്ടായില്ല. ആ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും വലിയ കരുത്തായത്.ഈ പരമ്പരയിലുള്ള എല്ലാ ഓഡിയോ ഫയലുകളുടെയും വിശകലനം ഇപ്പോൾ പൂർത്തിയായിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ ഒരു സംരംഭകന്റെ തുടക്കം, നേരിട്ട വെല്ലുവിളികൾ, പ്രോഡക്റ്റിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ, വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയിലെ മാറ്റങ്ങൾ, സ്ട്രെസ്സ് മാനേജ്മെന്റ്, ഭാവി ലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

Decarbonisation in India: A Technology-Driven Transition

Manu Sivadas
(Assi.Professor Department of Mechanical Engineering)

Decarbonisation has emerged as a defining challenge of the 21st century, particularlyforrapidly developing economies like India. As the impacts of climate change intensify—through heat waves, extreme rainfall, and rising energy demand—reducing carbon dioxide(CO_2) emissions has become both an environmental necessity and a technological opportunity.For India, decarbonisation is not about slowing growth, but about **redesigning growth through innovation**.

I was fortunate enough to work on this field during my post graduate study in IMT Atlantique in France, focussing on waste heat recovery. That's when I realised the importance and the impact this field has on our current global scenario.

The Indian Context

India is the world's third-largest emitter of greenhouse gases, largely due to its dependence on coal-based power and fossil-fuel-driven transport. However, India's per-capita emissions remain significantly lower than the global average. Recognising this imbalance, India has committed to achieving **net-zero emissions by 2070**, while aggressively expanding clean energy capacity. This dual objective demands large-scale deployment of advanced engineering solutions.

Decarbonising the Power Sector

The power sector accounts for the largest share of India's emissions. At COP 26, India has set a target of **500 GW of non-fossil fuel capacity by 2030**, with solar and wind energy playing a central role. Engineering advancements in **high-efficiency photovoltaic cells**, offshore wind systems, and **grid-scale battery storage** are critical to managing intermittency and maintaining grid stability.

In addition, **green hydrogen** is gaining attention as a long-term energy carrier. Produced through electrolysis using renewable electricity, green hydrogen has the potential to decarbonise power generation, fertiliser production, and heavy transport.

Low-Carbon Transportation Systems

Transportation is another major emissions source, especially in urban India. Government initiatives such as **FAME-II** encourage electric vehicle (EV) adoption by supporting domestic battery manufacturing and charging infrastructure. From a technical standpoint, improvements in **lithium-ion battery chemistry**, power electronics, and thermal management systems are driving higher efficiency and longer vehicle range.

Indian Railways, aiming for net-zero emissions by 2030, has expanded electrification and integrated renewable power sources, significantly reducing diesel consumption.

Industrial Decarbonisation

Industries such as cement, steel, and chemicals are inherently carbon-intensive. Decarbonisation in this sector relies on **process optimization, waste heat recovery, alternative raw materials**, and **carbon capture, utilisation, and storage (CCUS)** technologies. Digital twins, AI-driven energy audits, and real-time emissions monitoring systems are increasingly used to improve operational efficiency.

Role of Engineers and Students

Decarbonisation is fundamentally an engineering challenge. It demands expertise in energy systems, materials science, electronics, data analytics, and automation. For students, this transition opens opportunities in research, start-ups, and policy-driven innovation. Campuses themselves can act as living laboratories through solar rooftops, EV charging stations, and energy-efficient buildings.

Conclusion

India's decarbonisation journey is complex, but achievable through technology-led solutions and informed decision-making. By integrating engineering innovation with sustainable policy frameworks, India can emerge as a global leader in low-carbon development. The responsibility

PLACED STUDENTS 2025

Navjyoth
Infotact

Vyshnav
Infotact

Vijayadeshami
Infotact

Archa
Infotact

Akash
Infotact

Abhijith
Infotact, Arcite

Akhilesh
Infotact

Akshay
Infotact

Anjali
Infotact, Techosa

Anand
Qspiders

Dev
Qspiders

SreeHari
Schneider Electric

Gokul
Qspiders

Adithyan
Auto Navcom
Marine solution

Nabil
Schneider Electric

Anjaneyan
Qspiders

Namiya
Schneider Electric

Nandhana
Schneider Electric

Devika
Auto Navcom
Marine solution

Chandini
Schneider Electric

Nandana
Qspiders,
Schneider Electric

Sruthi
Qspiders,
Schneider Electric

Athullya
Schneider Electric

Deepika
Qspiders,
Schneider Electric

Nandana S
Qspiders,
Schneider Electric

THE
LEGACY
BATCH

SB ECE

2022 - 26

S8 ME

2022 - 26

S8 EEE

2022 - 26

S8 CSE

2022 - 26

SB CE

2022 - 26

ENGINEERING @ VKCET

VALIA KOONAMBAIKULATHAMMA
COLLEGE OF ENGINEERING AND TECHNOLOGY

B.Tech CE - CIVIL ENGINEERING
B.Tech CSE - COMPUTER SCIENCE & ENGINEERING
B.Tech CY - COMPUTER SCIENCE CYBER SECURITY
B.Tech EEE - ELECTRICAL AND ELECTRONICS ENGINEERING
B.Tech ECE - ELECTRONICS AND COMMUNICATION ENGINEERING
B.Tech ME - MECHANICAL ENGINEERING

VKCET - CGPU has given multiple placement offer per student in core companies

[ZERO TUITION FEE SCHEME FOR MERITORIOUS STUDENTS]
[KEAM SCORE NOT MANDATORY]

Lateral entry seat booking open

BE AN EARNING ENGINEER BY 2030

www.vkcet.com

9446200299
8547761344
8590397611

HOSTELS INSIDE CAMPUS | NEAR TO RAILWAY STATION & NATIONAL HIGHWAY

VKCET SCHOLARSHIPS 2026

BY VALIAKUNAMBAIKULATHAMMA
KSHETRAM TRUST

GOOD MARKS DESERVE GREAT REWARDS

HIGH SCORES IN +2 ?
CLAIM YOUR ENGINEERING SCHOLARSHIP FROM VKCET NOW!!!

ZERO TUTION FEE SCHEME
ISE,ICSE,IGCSE - 80 PLUS
CBSE - 85 PLUS
STATE SYLLABUS - 90 PLUS

VKCET NEEDS MERITORIOUS TO CATER OUR KTU RESULTS IN 100% PASS

20+ BY CENTRAL & STATE GOVERNMENT

1. Prime minister scholarship
2. AICTE swanath scholarship
3. National scholarship
4. Pragathi Scholarship
5. Yasaswi Scholarship
6. Central Sector
7. E - Grants
8. Fishermens Scholarships
9. KPCR
10. MCM Scholarship
11. CSBF scholarship
12. Saksham scholarship
13. Post Metrik
14. Vidya Samunnathi
15. Pravasi KshemaNidhi
16. Higher Education
17. State Merit
18. Mundasseri
19. C.H.Muhammad Koya
20. Snehapoorvam

EACH 2025 STUDENT OF VKCET CAN CLAIM A GOVERNMENT SCHOLARSHIP !!
KNOW YOUR'S BEFORE QUOTA GETS FILLED..
94977 77311
9446 200 299

MERAKI

CREATE FROM YOUR SOUL

"I DREAM MY PAINTING, AND THEN
I PAINT MY DREAM."

- Vincent van Gogh

A heartfelt thank you to everyone who supports
our magazine team for the journey
-Editorial board vkcet

VOL 01 | 2026
www.vkcet.com